

BLACK

στο κοινωνικό εργοστάσιο



τεύχος 05
χωρίς αντίτιμο

LOUT

αντιεξουσιαστική επιθεώρηση, Θεσσαλονίκη, Δεκέμβριος 2005



EDITORIAL

Αγαπητέ Άγιε Βασίλη,

Δεν ξέρω αν θα λάβεις έγκαιρα αυτό το γράμμα, γιατί οι τυπογράφοι έχουν πολύ δουλειά τώρα με τις γιορτές. Λέγομαι Black Out και είμαι έξι τευχών (γεννήθηκα στο τεύχος 0). Τη χρονιά που μας πέρασε προσπάθησα να εκπληρώσω το ρόλο μου στο βαθμό που μου επέτρεπαν οι δυνάμεις κι ο χρόνος μου. Δεν είμαι σίγουρο αν τα κατάφερα, μα ελπίζω με τη νέα χρονιά να γίνω πιο ώριμο και πιο ενοχλητικό. Ασχολήθηκα αρκετές φορές φέτος με το ζήτημα της επισφαλούς εργασίας (precarity) και τις φιλόδοξες προοπτικές του κινηματία συναδέλφου σου San Precario και σε αυτό το τεύχος βρήκα μια καλή ευκαιρία να καταθέσω ένα σκεπτικό γύρω από αυτή την ενασχόλησή μου, εντοπίζοντας και σχολιάζοντας τις αφετηρίες και τους νεωτερισμούς αυτής της προσέγγισης-κριτικής στην εργασία. Εσύ βέβαια, αν και διανομέας (delivery, που λέμε), δεν αντιμετωπίζεις τέτοιο πρόβλημα, αλλά με τόσα χρόνια στο ίδιο πόστο, θα έπρεπε να έχεις βγει στη σύνταξη. Δεν σου κολλάει ένσημα ο Ξεφτίλας; Μην στενοχωριέσαι, θα σου αφιερώσουμε ένα άρθρο για το ασφαλιστικό σε κάποιο επόμενο τεύχος.

Ήρθε κι άνοιξε κι αυτή η mall-ακία και μου γέμισαν τις σελίδες κριτική και σχόλια. Άσε που δεν πρόκειται να με διανείμουν ποτέ εκεί, να δω κι εγώ αυτό το καλειδοσκοπικό καταναλωτικό μυθιστόρημα του προκεχωρημένου καπιταλισμού. Να ακούσω το μηχανικό, μα τόσο χαριτωμένο, γουργούρισμα των ΑΤΜ και τα μαγευτικά κρακ-χρουκ των πιστωτικών. Εξάλλου, τώρα στις γιορτές ό,τι και να ψωνίσεις είναι για καλό. Όλες οι εν χριστώ αδελφές εμπορικές επιχειρήσεις δεν κερδίζουν τίποτα. Τα δίνουν όλα στους άστεγους και στα φτωχά παιδάκια. Αγοράζεις ένα μπιφτέκι και χορταίνει ένας πεινασμένος! Αγοράζεις παιχνίδια για τα παιδιά σου και χαμογελάει ένα ορφανό! Αγοράζεις ένα κινητό τηλέφωνο κι ένα δόσμοιρο αφρικανάκι θα κερδίσει υπέροχα ringtones! Προς τι λοιπόν τόσο κριτική και τόσο μένος ενάντια στην κατανάλωση, τις δόσεις και την Wall Mart, που βάλανε και κείμενα; Το ότι δεν έχω αντίτιμο και το ταμείο είναι μείον δεν

μας πειράζει; Το ότι θα χρειαστώ καλαντο-δάνειο για να έχω να δίνω στα πισσιρίκια που λένε τα κάλαντα, δεν θα το γράψουμε;

Στο πολιτικό πεδίο, μιας και είμαι πολιτικό έντυπο, υπάρχει μεγάλη δραστηριοποίηση. Οι δήμαρχοι ανταγωνίζονται για το ποιος θα σπύσει το ψηλότερο χριστουγεννιάτικο δέντρο της Βαβέλ, ώστε οι πολίτες τους να εκπληρώσουν, μερικώς, τον διακαή πόθο τους να πλησιάσουν με τον τρόπο αυτό τον δημιουργό τους (ο οποίος παρεμπιπτόντως βρίσκεται στη ρίζα και όχι στην κορυφή του δέντρου). Αν είχαν ασχοληθεί λίγο με την βιοτεχνολογία, θα ήξεραν πως μπορούν να προμηθευτούν ειδικούς απόρους, που άμα τους φυτέψεις και τους ποτίσεις αστικά λύματα και σάλια φιλόπτωχων κυριών του Κολωνακίου, φυτρώνουν πανύψηλα έλατα με φυσικές μπάλες και φωτάκια!

Στο Παρίσι, πάντως, οι απόκληροι των λαϊκών προαστίων θα σπύσουν ένα δέντρο που αντί για αστέρι ή αγγελάκι στην κορυφή, θα βάλουν τον Σαρκοζύ (σ.σ. υπουργός εσωτερικών και δημόσιας τάξης της Γαλλίας, οι δηλώσεις του οποίου τροφοδότησαν σε μεγάλο βαθμό τις πρόσφατες ταραχές). Τώρα το πώς θα τον στερεώσουν στην κορυφή, μη με ρωτήσεις. Πάντως, κι αν πέσει άφησε τον να δίνει κουράγιο στον εαυτό του ψιθυρίζοντας: "Jusqu' ici, tout va bien".

Εγώ Άγιε μου Βασίλη δεν θα σου ζητήσω τίποτα. Αυτά που θέλω δεν χωράνε στους σάκους, ούτε όλων των αγίων του κόσμου και κυρίως, δεν έρχονται σε μια νύχτα. Επίσης δεν γουστάρω καθόλου τον εργοδότη σου, οπότε δεν θέλω δωράκια από την αφεντιά του. Στα έγγραφα αυτά, γιατί το συνηθίζουμε να γράφουμε κάτι στην πρώτη σελίδα.

κάτι σαν editorial που λένε.

Σε φιλώ και αν περάσεις από Έβρο, τσ' νου σου στις νάρκες, Black Out

Η συντακτική ομάδα του εντύπου που κρατάτε στα χέρια σας, Ησποτελείται από ένα σύνολο ατόμων που συσπειρώθηκαν γύρω από την ανάγκη προβολής μιας διαφορετικής από την κυρίαρχη, προσέγγισης-άποψης πάνω σε ζητήματα που είτε απασχολούν την επικαιρότητα, είτε απλά άπτονται της καθημερινότητάς τους (δηλαδή μας). Το στοιχείο είναι η διάχυση ενός αντιεξουσιαστικού λόγου στο σώμα της κοινωνίας, κομμάτι της οποίας είμαστε κι εμείς, πέρα από τα στεγανά του πολιτικού μας χώρου. Δεν είμαστε πρεσβευτές ΤΗΣ άποψης κι ούτε επιθυμούμε να γίνουμε. Μας ενδιαφέρει μέσα από τη συλλογική αυτή κίνηση να αναδειχθούν πέρα από τα ζητήματα καθαυτά και προσωπικές δυναμικότητες, γι' αυτό κι επιμένουμε στη συλλογή κειμένων προς δημοσίευση από τρίτους (σύμφωνα «Εν οίδα ότι ουδέν οίδα», ευχαριστούμε για τη βιοτεχνολογική σου).

Σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να γίνουμε δημοσιογράφοι ή αναμετασδότες ανατρεπτικών κινήσεων και ιδεών. Συμμετέχουμε σαν άτομα στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και αυτό είναι που μας διαχωρίζει από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, που στόχος τους είναι η παραπληροφόρηση και ο έλεγχος της κοινής γνώμης - κοινώς η αποβλάκωση και η εξαπάτηση. Καθότι δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας έξω από την αναπαραγωγή του συστήματος, όντας και εμείς κομμάτι αυτής της κοινωνίας, ο λόγος μας δε μπορεί παρά να πηγάζει και από τις δικές μας αντιφάσεις και προβληματισμούς, τις αντιφάσεις που η ίδια η κοινωνία έρχεται να αντιμετωπίσει ώστε κάποια στιγμή να τις ξεπεράσει και να κινηθεί προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση. Μέσα στον βούρκο των διερρηγμένων κοινωνικών σχέσεων αυτό που έχουμε να αναδείξουμε είναι οι στιγμές αντίστασης και ξεπεράσματος της αβύσσου, του βολέματος και της συναίνεσης. Στιγμές που μόνο εμείς σαν υποκείμενα μπορούμε να δημιουργήσουμε, χωρίς διαμεσολαβητές, χωρίς καθοδηγητές, χωρίς αρχηγούς και κόμματα.

Θεωρούμε αυτόνομο πως ένα τέτοιο εγχείρημα κινείται όχι μόνο έξω αλλά και ενάντια σε κάθε μορφή πνευματικών δικαιωμάτων. Επομένως, η αναπαραγωγή μέρους ή ολόκληρου κειμένου είναι ελεύθερη και επιθυμητή με την προϋπόθεση ότι αυτή δε θα χρησιμοποιηθεί από καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης.

Το Black Out εκδίδεται σε 2.000 αντίτυπα και διανέμεται στους δρόμους της πόλης (στάσεις, λεωφορεία, πλατείες, κτλ) και στις καταλήψεις Φάμπρικα Υφανέτ, Terra Incógnita, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στην Ιατρική. Μην σας κάνει εντύπωση εάν κατά «παράδοξο» τρόπο συναντήσετε το έντυπο αυτό σε κάποιο βιβλιοπωλείο, δισκάδικο, ή σε τραπέζακι στην είσοδο καφετέριας, μαζί με άλλα, αδιάφορα ιλουστρασιόν flyerάκια. Το πιθανότερο είναι ότι εμείς το αφήσαμε εκεί! Ένας περιορισμένος αριθμός αντιτύπων ταξιδεύει σε άλλες πόλεις και συναντά συντρόφους/ισσες και φίλους/ες σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις. Εάν κάποιες πόλεις επιθυμούν να στέλνουμε ένα σταθερό αριθμό αντιτύπων, σε κάθε νέα έκδοση, θα τους συμβουλευαμε να μας ενημερώσουν με ένα mail και σίγουρα θα χαρούμε από την πρότασή τους. Για κάθε τεύχος που κυκλοφορεί, αδειάζουν μόνο οι δικές μας τσέπες και οι τσέπες των φίλων μας (θέλετε κι εσείς να γίνουμε φίλοι;;).

Τις όποιες απορίες - προτάσεις - κείμενα - σχόλια έχετε μπορείτε να τις στέλνετε στην ηλεκτρονική θυρίδα contact@blackout.gr ή να απευθύνεστε στη συντακτική ομάδα που συνηθίζεται, συνήθως μεσοβδόμαδα, στον χώρο της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ

Την αρχή έκαναν οι μαθητές και οι μαθήτριες του 1ου και 2ου Λυκείου του Χολαργού στις 6 Δεκεμβρίου για να εκφράσουν την διαμαρτυρία τους στο εκπαιδευτικό σύστημα.

«Αρχικά θέλουμε να εκφράσουμε τις απόψεις μας απέναντι στο καθιερωμένο "μοντέλο" εκπαιδευτικού συστήματος που επιβάλλεται στους μαθητές. Σύμφωνα με αυτά, οι μαθητές αναγκάζονται να αποστηθίζουν τα σχολικά βιβλία χωρίς να καταλαβαίνουν πάντα αυτά που πρέπει να μάθουν. Ακόμα, οι απόψεις που αναφέρονται στα βιβλία αυτά είναι μονόπλευρες και έτσι η "μόρφωση" των μαθητών δεν είναι ουσιαστική - χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το μάθημα της ιστορίας, της έκθεσης και των θρησκευτικών- ενώ, εμείς σαν μαθητές θα θέλαμε κάποια κίνητρα έτσι ώστε να μορφωθούμε χωρίς τον εξαναγκασμό και την πίεση από τα φροντιστήρια, τους καθηγητές και τους γονείς. Στη συνέχεια παρουσιάζουμε τον προβληματισμό μας, σχετικά με τον έλεγχο και την αξιολόγηση των μαθητών. Η διάκριση των μαθητών σε "καλούς" και "κακούς" είναι γεγονός. Δεν είναι άλλωστε λίγες οι φορές που μαθητές αδικήθηκαν εξαιτίας της εικόνας του "κακού" μαθητή. Αυτοί οι ίδιοι μαθητές λοιπόν, που λίγο αργότερα χάνουν μια θέση σε ένα πανεπιστήμιο, ίσως να μην ευθύνονται εξ' ολοκλήρου γι' αυτό. Η ανεπάρκεια του σχολείου να διδάξει αυτά που το ίδιο απαιτεί με τις εξετάσεις, οδηγεί στην ανάγκη για εκπαίδευση μέσω των φροντιστηρίων. Έτσι η δημόσια-

διωρεάν παιδεία που η έκτοτε κυβέρνηση ισχυρίζεται πως μας παρέχει δεν είναι παρά ένας μύθος. Απέναντι σε όσα προαναφέρουμε, αντιτάσσουμε την κατάληψη ως μια μορφή αγώνα και καλούμε όσους μαθητές και σχολεία ενδιαφέρονται, να μας συμπαρασταθούν στο εγχείρημα αυτό.

Κατάληψη 1ου και 3ου Λυκείου Χολαργού
7-12-05

υποσημείωση: Οι αποφάσεις λήφθηκαν συλλογικά μέσω συζητήσεων όσων μαθητών ενδιαφέρθηκαν και δεν εκπροσωπούμαστε από κανένα θεσμό ή επιτροπή όπως λ.χ. 15μελή συμβούλια ή κομματικές οργανώσεις».

Στις 13 Δεκεμβρίου καταλήφθηκαν από μαθητές και μαθήτριες το 1ο και 2ο ενιαίο Λύκειο του Ν. Ψυχικού. Εκτός από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το κτίριό τους βάζουν και πιο συνολικά ζητήματα: «...το σχολείο δεν καταλήφθηκε μόνο για λόγους που αφορούν κτιριακά προβλήματα. Θέλουμε να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στην τρομοκρατία που οι μαθητές υφίστανται καθημερινά όταν οποιαδήποτε πράξη ή σκέψη που δεν συμβαδίζει με τις προταγές των καθηγητών αντιμετωπίζεται με την απβολή, καθώς και τον διαχωρισμό των μαθητών σε



9 Δεκεμβρίου 2005 μαζική μαθητική πορεία στην Αθήνα

«καλούς» και «κακούς» (με συνεπακόλουθο την διαφορετική αντιμετώπισή τους) αλλά και μια γενικότερη κριτική στο παρόν εκπαιδευτικό σύστημα. Επιλέγοντας να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας καταλαμβάνουμε το σχολείο με σκοπό να λειτουργήσει σαν ένα μέσο διαμαρτυρίας αλλά και σαν χώρος αυτοοργάνωσης και ελεύθερης κοινωνικής ζύμωσης». Ακολούθησαν κατάληψεις και σε Λύκεια του Παπάγου, στο Καματερό, στους Αμπελόκηπους, στο Παγκράτι αλλά και στο Ρέθυμνο.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΔΕΡΦΟ



Η αντίσταση στον Μεγάλο Αδερφό συνεχίζεται με τις επί εβδομαδιαίας βάσης πλέον καταστροφές καφάο (κουτιά με την ηλεκτρονική εγκατάσταση της κάμερας) και καμερών παρακολούθησης. Στην Αθήνα τη Δευτέρα 14 Νοεμβρίου, γύρω στις 12 το μεσημέρι, αναρχικοί σύντροφοι και συντρόφισσες έχοντας πάρει όλα τα μέτρα αυτοπροστασίας έκαψαν την κάμερα που βρίσκεται σε απόσταση 15 περίπου μέτρων από την είσοδο του Α/Τ Ζωγράφου, ενώ στις 13 Δεκεμβρίου κατά την διάρκεια των απεργιακών διαδηλώσεων καταστράφηκαν άλλα τρία καφάο. Στην Θεσσαλονίκη στις 17 Νοέμβρη άλλη μία κάμερα, επί της Αγ. Δημητρίου γωνία με πανεπιστήμια, καταστράφηκε πρωινές ώρες από ομάδα αντιεξουσιαστών, ελευθερώνοντας αισίως τους περιμετρικούς δρόμους της πανεπιστημιούπολης από το βλέμμα της εξουσίας (με εξαίρεση την κάμερα απέναντι από την θεολογική).



Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠΟΘΡΑΣΣΕΤΑΙ

Αποκάλυπτα πλέον εμφανίζονται μπάσοι σε πολιτικά στέκια αλλά και συνελεύσεις κινήσεων πολιτών, θεσμικών και συνδικαλιστικών χώρων.

Τη Δευτέρα 10 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη των παρεμβάσεων κινήσεων συσπειρώσεων και εργατικών σχημάτων στα γραφεία της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας. Εκεί εμφανίστηκαν δυο ένστολοι αστυνομικοί (στον 3ο όροφο των γραφείων) αναζητώντας την αίθουσα που αυτή πραγματοποιείται. «Από τη Γενική Ασφάλεια, μας δήλωσαν ότι θεωρούν μεν το γεγονός απαράδεκτο, συμπλήρωσαν όμως ότι «απλά αποδελτιώνουμε όλες τις εκδηλώσεις, συσκέψεις κλπ και ενημερώνουμε τα αντίστοιχα αστυνομικά τμήματα» // Με δυο λόγια δηλαδή, αποδέχτηκαν ότι καταγράφονται (δηλ. φακελώνονται) όλες οι πολιτικές και συνδικαλιστικές δραστηριότητες ! Σημειώνουμε επίσης, ότι είναι η δεύτερη φορά που εμφανίζονται αστυνομικοί με στόχο να «παρακολουθήσουν» συσκέψεις των Παρεμβάσεων.» (από σχετική ανακοίνωση-καταγγελία).

Τη Παρασκευή 14 Οκτώβρη το στέκι αλβανών μεταναστών το οποίο στεγάζετε στα Εξαρχία, δέχθηκε μια «φιλική επίσκεψη» από τρεις αστυνομικούς με πολιτικά οι οποίοι κατά λεγόμενα τους μπήκαν για έναν «απλό τυπικό έλεγχο» όσον αφορά την νομιμότητα του στεκιού. «Στο στέκι μας βρισκότουσαν μονό δυο άτομα οι οποίοι αιφνιδιάστηκαν από τον τρόπο και τη συμπεριφορά τους. Κατά τη διάρκεια της «επίσκεψης» παρατηρούσαν λεπτομερώς τη διαμόρφωση του χώρου, τα έγγραφα, τις αφίσες και διάφορες άλλες ανακοινώσεις που αφορούσαν τη δράση και τον αγώνα μας. Τα δυο παιδιά δέχθηκαν τον τραμπουκισμό από τη στιγμή που αρνήθηκαν να ανταποκριθούν στις ερωτήσεις τους, εκφράζοντας φανερά με αυτό το τρόπο, τη δυσαρέσκεια για την ανεπιθύμη παρουσία τους στο χώρο μας» (από ανακοίνωση του στεκιού).

Την Τρίτη 22 Νοεμβρίου ένοπλοι ασφαλίτες «συλλαμβάνοντα» και αφοπλίζονται από οικοδόμους την ώρα της συνέλευσης του συνδικάτου τους στα γραφεία του ΠΑΜΕ. Γεγονός που πήρε μεγάλες διαστάσεις και από τα θεσμικά media αφού καλέστηκαν να βιντεοσκοπήσουν το γεγονός.

Την Κυριακή 4 Δεκεμβρίου, συνέλευση τουλάχιστον 120 κατοίκων που καλέστηκε από τη συντονιστική επιτροπή για το ΚΥΤ Ηλιούπολης-Αργυρούπολης παρακολούθηθηκε καθ' όλη τη διάρκεια τόσο απ' κοντά (2 περιπολικά με ένστολους στην είσοδο) όσο και από μέσα (2 νεαρά άτομα της ασφάλειας εντός της συνέλευσης και ένα ΙΧ αυτοκίνητο δίπλα με άτομα που βιντεοσκοπούσαν τον κόσμο) «Εκτός αυτού, η αστυνομική δύναμη προσπάθησε ανεπιτυχώς να αποτρέψει την αναγραφή συνθημάτων στην πύλη του ΚΥΤ. Μια προσπάθεια που έγινε για να τρομοκρατήσει τον απλό κόσμο της περιοχής, ο οποίος μετά από καιρό ξανασυσπειρώνεται ενάντια στα σχέδια της ΔΕΗ και του κράτους να φυτέψουν ένα Κέντρο Υπερψηλής Τάσης δίπλα σε σχολεία και σπίτια και εντός της δασικής ζώνης του Υμηττού» (Από καταγγελία δημοσιευμένη στο athens indymedia)

Την Πέμπτη 15 Δεκεμβρίου, κατά την διάρκεια του δεύτερου αστυνομικού πογκρομ μέσα σε ένα χρόνο στα εξάρχεια με αφορμή τον Ξυλοδαρμό μπάσων από αγνώστους, «διμοιρία των ΜΑΤ εισέβαλε ... στα γραφεία του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα. Χωρίς ένταλμα (αλλά με περίσσιο θράσος) τα ΜΑΤ ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο των γραφείων του Δικτύου (Τσαμαδού 13). Όπως δήλωσαν, είχαν εντολές από τους ανωτέρους τους να εισβάλουν στα γραφεία μας, γιατί υποτιθέεται ότι... κρύβονταν εκεί κάποιοι παράνομοι. Την ίδια στιγμή, αστυνομικοί περικυκλώνουν καφενεία των Εξαρχείων.» (Από σχετική ανακοίνωση του Δικτύου την ίδια ώρα της εισβολής).



‘Η ΜΕ ΤΑ Ι.Χ. ‘Η ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΔΗΛΑΤΕΣ! ΤΕΡΜΑ ΔΙΑ ΟΙ ΑΝΤΑΠΑΤΕΣ!



Το Σάββατο 10 Δεκεμβρίου στις 12μ.μ, ποδηλάτες/ισες αρχίζουν να συγκεντρώνονται στο Πεδίο του Άρεως στο Άγαλμα της Αθηνάς. bmx-άδες, και μονοποδήλατοι, περίπου 700 άτομα όλων των ηλικιών από τις διάφορες φυλές του ποδηλάτου θα πραγματοποιήσουν τη δεύτερη ποδηλατοπορεία διεκδικώντας το τραγικά αυτονόητο: Την ελεύθερη μεταφορά των ποδηλάτων σε τραίνα και μετρό αλλά και τη δημιουργία ποδηλατοδρόμων. Συμβολικά η πορεία σταματά σε κάθε στάση ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ που συναντά, φωνάζονται συνθήματα και γίνονται στένσιλ. Μερικά από τα συνθήματα : Δεν μπλοκάρουμε την κίνηση. Είμαστε η Κίνηση/ Βαθιά ανάσα μέχρι το τέλος του αυτοκινήτου/ Ποδήλατο στο τρένο, πετρέλαιο κομμένο/ καίει λίπος, όχι βενζίνη/ θα σας βάλουμε τις δυο ρόδες σε ένα βαγόνι.

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Αντιρατσιστική πορεία στο Ηράκλειο. Την Πέμπτη 1η Δεκεμβρίου έγινε αντιρατσιστική πορεία με αφορμή τον Ξυλοδαρμό μεταναστών το βράδυ του Σαββάτου από παρέες νεαρών Ηρακλειωτών. Είχε προηγηθεί τραυματισμός με μαχαίρι νεαρού Ηρακλειώτη από Αλβανό σε προσωπικό τους καυγά. Η πορεία είχε 90-100 άτομα και πολύ καλό παλμό και διέσχισε το κέντρο της πόλης. Αξιοσημείωτη και η παρουσία διμοιρίας παρ'όλη τη σχετικά μικρή προπαγάνδα (αφισάκια Α3 και στόμα - σε - στόμα). Στην πορεία καλούσε με αφισάκι η Συνέλευση Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών Ηρακλείου, τα Α.Ρ.Α.Κ-Ε.Α.Α.Κ. ενώ συμμετείχε με πανώ η Πρωτοβουλία Γένοβα. (πηγή athens Indymedia)



ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ



Το γεγονός
Λίγες μέρες μετά την επίθεση σε βάρος των γραφείων της χ.α. από αναρχικούς και τον επακόλουθο τραυματισμό δύο ατόμων από σκάγια καραμπίνας, ο γγ της οργάνωσης και γνωστός για τις σχέσεις του με τις ελληνικές μυστικές υπηρεσίες μιχαλιάκος προέφασε την αυτοδιάλυση της και την ενταξη των μελών της στην πατριωτική συμμαχία.

αυτό το λόγο. Η αιτία πρέπει να βρίσκεται στην απαγγελία κατηγοριών κακουρηματικού χαρακτήρα σε βάρος της ηγεσίας της μετά τη χρήση όπλου κατά τα τελευταία επεισόδια. Προφανώς, όσοι τους στήριζαν μέσα στον κρατικό μηχανισμό να μη μπορούν να συνεχίσουν να το κάνουν μετά τον πυροβολισμό. Η χ.α. σίγουρα έπραττε και αυτοβούλως, οι πράξεις της όμως αυτές δεν είναι ασύνδετες με το ρόλο τον οποίο επιτελεί. Οι χρυσαυγίτες λοιπόν το «χόντρυναν» και τα αφεντικά τους αποφάσισαν να τους διαλύσουν, βλέποντας ίσως πως έχουν ξεφύγει από τον έλεγχο και δεν τους είναι πια χρήσιμοι. Η λεπτή κλωστή λοιπόν που έκανε την παρακρατική λειτουργία με την αγνή δράση των φασιστών απέναντι σε μετανάστες και αγωνιζόμενους ανθρωπούς, μοιάζει να κόπηκε. Το κράτος δεν ανέχεται άλλο τέτοιες καταστάσεις που αργά η γρήγορα θα έφερναν και τους πρώτους νεκρούς και θα το ανάγκαζαν να συμμαζέψει τα ασυμάζεπτα.

Όποια κι αν είναι πάντως η ερμηνεία, ένα είναι το μόνο σίγουρο. Οι φασίστες δεν πήγαν σπίτια τους. Πιθανώς η σχέση τους με κύκλους του συστήματος που τους κάλυπταν να άλλαξε, η πρακτική τους όμως όχι. Σε λίγο καιρό θα τους ξαναδούμε στο δρόμο -κυρίως τη νύχτα. Να τελειώνουμε μαζί τους πριν προλάβουν να μαζέψουν τα κομμάτια τους.

Jean Paul Mara
...και η ερμηνεία του
Τι σημαίνει όμως αυτό; Μήπως η χ.α. πετά πλέον τον πολιτικό της μανδύα και αναλαμβάνει δράση εξολοθρευτή των διάφορων ανθελληνικών στοιχείων; Η συνήθης τακτική ακροδεξιών στοιχείων -που σχετίζονται μαζί της με τον έναν ή τον άλλο τρόπο- κατά τους τελευταίους μήνες, με δολοφονικές επιθέσεις απέναντι σε αναρχικούς, νεολαίους και ελεύθερους κοινωνικούς χώρους δεν αναδεικνύει την ύπαρξη μιας τέτοιας αναγκαιότητας. Είναι πιθανό να υπάρχει σχέδιο δημιουργίας ενός ενιαίου ακροδεξιού πόλου που θα συσπειρώσει όλες της εκφάνσεις του σε έναν κεντρικό πολιτικό φορέα.(βλ. πατρ. συμ.) Ίσως η διάλυση αυτή να οδηγήσει σε μια τέτοια κατεύθυνση, δε μπορεί όμως να επήλθε για

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΤΙΤΛΩΝ

little john

χωρίς τίτλο

Το πανεπιστήμιο ανέκαθεν υπήρξε ένα κομμάτι της καπιταλιστικής παραγωγής. Της παραγωγής εμπορευμάτων – ανθρώπων, ικανών να διαχειριστούν ένα όλο και πιο πολύπλοκο γνωσιολογικά και τεχνολογικά σύστημα παραγωγής. Η γνώση που παράγεται μέσα στα πανεπιστήμια είναι χρήσιμη στο βαθμό που μπορεί να την καρπωθεί το κεφάλαιο. Όμως αυτή η γνώση δεν μπορεί να ειδωθεί σαν μια αυτόνομη εμπειρία που απευθύνεται μονάχα στους μελλοντικούς τεχνοκράτες, διαχειριστές, διευθυντές ή σε στελέχη επιχειρήσεων. Έτσι, κατά μία έννοια, η γνώση που παράγεται μέσα στα πανεπιστήμια είναι και συσσωρευμένη κοινωνική γνώση, που ναι μεν στοχεύει στην αναπαραγωγή της και την εξέλιξη της για τους σκοπούς του κεφαλαίου, αλλά από την άλλη αποτελεί και μια κοινωνική ιδιοποίηση. Αυτό το γεγονός το αντιλήφθηκε νωρίς το κεφάλαιο. Τι αντιλήφθηκε δηλαδή; Ότι η διανοητική δραστηριότητα που παράγεται μέσα στα πανεπιστήμια χρειάζεται ένα κοινωνικό διάλογο, χρειάζεται ένα κοινό στο οποίο θα δοκιμαστεί, θα υποστεί συλλογική επεξεργασία, θα δημιουργήσει σχέσεις.

Στα τέλη της δεκαετίας του '50 και έπειτα από τις αλλαγές σε διεθνές επίπεδο και την σταθερότητα που απέκτησαν τα εμπόλεμα κράτη, το πανεπιστήμιο αναδιρθώνεται. Αναγκαιότητα που βασίζεται τόσο στις νέες τάσεις της οικονομίας, αυτές δηλαδή της τεχνολογικής αναδιάρθρωσης, της μαζικής κατανάλωσης, των μέσων μαζικής επικοινωνίας, της διαχείρισης εταιρικών κολοσσών, όσο και στην αύξηση του τομέα των υπηρεσιών και αντίστοιχα της γραφειοκρατικής οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων. Το αρτηριοσκληρωτικό πανεπιστήμιο, αυτό όπου μόνο οι γόννοι των αστών είχαν πρόσβαση, και προοριζόταν για τα κλασικά αστικά επαγγέλματα μέσα από ένα αυστηρό ιδεολογικά και οργανωτικά εκπαιδευτικό σύστημα, δίνει την θέση του σε ένα αναγκαστικά πιο κοινωνικό πανεπιστήμιο. Το πανεπιστήμιο γίνεται προσβάσιμο σε περισσότερο κόσμο. Τα παιδιά μιας εξουθενωμένης εργατικής τάξης αποκτούν πλέον το δικαίωμα πρόσβασης σε μια πιο αναβαθμισμένη κάστα και τα «όνειρα» μιας πιο ευκατάστατης και ασφαλούς ζωής μοιάζουν να μονοπωλούν στο οικογενειακό περιβάλλον.

Το πανεπιστήμιο λοιπόν μετατρέπεται σε ένα κοινωνικό χώρο, στο βαθμό που η κοινωνία αντικατοπτρίζεται μέσα σε αυτό. Παιδιά όλων των τάξεων θα βρεθούν μέσα του. Την δεκαετία του '60, όμως, η «νεολαία» που προορίζεται για εργασία με πτυχίο μοιάζει να μην ενοποιείται απαραίτητα γύρω από αυτό τον σκοπό. Η ταξική καταγωγή πολλών φοιτητών μοιάζει να μην διαχωρίζεται από την ταξική κληρονομιά της, αυτή των διεκδικητικών και ενίοτε ανατρεπτικών αγώνων. Μέσα στο πανεπιστήμιο αρχίζουν να διαγράφονται συμφέροντα, να δημιουργούνται ρήξεις, να απελευθερώνονται χώροι σκέψης και κριτικής. Στην ουσία το πανεπιστήμιο γίνεται ένας κοινωνικός συσσωρευτής και μετασηματιστής. Η κοινωνική εμπειρία

περνάει μέσα στο πανεπιστήμιο, που έγινε κοινωνικό, με σκοπό την διαχείριση της. Όμως αυτή η κοινωνική συνδιαλλαγή δεν είναι μονόροπη. Και αυτό αποκαλύφθηκε μέσα από τις εκρήξεις των δεκαετιών '60 με '70. Η επιλογή κομματιού των φοιτητών να απορρίψουν τον ρόλο που τους προσδίδεται και κατ' επέκταση να ορίσουν ένα πεδίο διανοήσης που στοχεύει στον κοινωνικό μετασηματισμό προς μια επαναστατική κατεύθυνση είναι ένα γεγονός στον αντίποδα του οποίου στέκει ένα άλλο γεγονός ο «εκδημοκρατισμός» του πανεπιστημίου.



Το πανεπιστήμιο αποτελεί πλέον εργαστήριο παραγωγής κοινωνικής εμπειρίας που εξυπηρετεί ουσιαστικά την παραγωγή και την αφομοίωση μορφών συνδιαχείρισης του συστήματος και ευελιξίας της εργασίας, την μαζική εξέταση και δοκιμή συμπεριφορών και ανατακλαστικών.

Το πανεπιστήμιο «εκδημοκρατίστηκε» μετά από κοινωνικούς αγώνες. Αγώνες που έλαβαν χώρα σε όλο το δυτικό -και όχι μόνο- κόσμο, από τα μέσα της δεκαετίας του '60. Αγώνες που εν μέρει έθεσαν σαν κεντρικό, μέσα από το πρίσμα της αναδιάρθρωσης του πανεπιστημίου και της παραγωγικής διαδικασίας, την συνολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Η φιγούρα του φοιτητή που αρνείται την κοινωνική του αποστολή, αρνείται τα «προνόμια» που του δίνονται μέσα από την πανεπιστημιακή μόρφωση και την αντίστοιχη θέση στην κοινωνική ιεραρχία και ενώνεται με τους αγώνες της εργατικής τάξης, έχει πια περάσει. Και οποιαδήποτε προσομοίωση αυτής της φιγούρας, σήμερα, είναι μάλλον ανεδαφική και γραφική.

Τις μορφές αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης που αναπτύχθηκαν μέσα στο πανεπιστήμιο κατά την διάρκεια αυτών των αγώνων το σύστημα θα τις αποδεχτεί βγάζοντας φυσικά από μέσα όποιο περιεχόμενο λόγου και ουσίας αυτές είχαν. Κατ' επέκταση, όπως το κράτος επιλέγει το δημοκρατικό πολίτευμα για να τιθασει τα άκρα και να επιτύχει την κοινωνική ειρήνη μέσα από τον δημοκρατικό διάλογο των φορέων εκπροσώπησης του λαού ή των τάξεων, έτσι η δημοκρατική διαχείριση γίνεται αποδεκτή στο βαθμό που κάθε κάστα συμφερόντων θα έχει την εκπροσώπηση της στα όργανα συνδιαχείρισης του πανεπιστημίου. Και εκεί τα πράγματα ξεκαθαρίζουν.

Σε αυτό το τοπίο οι αγώνες από τα αριστερά αντικατοπτρίζουν τους αγώνες της αριστεράς στα πλαίσια της δημοκρατίας. Ενώ οι ριζοσπαστικοί χώροι θα μούνε σε έναν αγώνα επιβίωσης, αφού τα επαναστατικά προτάγματα τους δεν φαίνεται να πείθουν αυτούς που τελικά αποδέχτηκαν το ρόλο τους και χάρισαν απλόχερα την γνώση τους για την αποσυνμίση των κρίσεων του συστήματος. Ισχυρότερα όπλα του εχθρού όπως αυτό της καταναλωτικής κουλτούρας και της μοριοποίησης του ελέγχου δεν έχουν τις αντίστοιχες απαντήσεις. Η διανοήση θα συνεχίσει να ανακυκλώνεται σε ένα πεδίο το οποίο την έχει ξεπεράσει – για να μην πούμε αφομοιώσει – γιατί απλούστατα τα μέσα ελέγχου και πειθαρχίας του πληθυσμού έχουν πια αλλάξει και μαζί και η διαδικασία αναπαραγωγής της κοινωνικής γνώσης. Ποια είναι η απάντηση στο ότι το εμπόρευμα αφομοίωσε την μνήμη και την μετέστρεψε σε lifestyle μπλουζάκια και trendy εξώφυλλα αριστεριζόντων περιοδικών; Τι κάνει ποιο γοητευτικό τον καπιταλισμό από την επανάσταση;

Η καταναλωτική έκρηξη συμβαδίζει με την ανάπτυξη ενός νέου τομέα της οικονομίας. Αυτού της «βιομηχανίας του ελεύθερου χρόνου». Της παραγωγής δηλαδή εμπορευμάτων πολιτισμού, ψυχαγωγίας, προτύπων και στυλ ζωής, χαλάρωσης ή σύσφιξης... Οι νέες υποκειμενικότητες και οι ελευθερίες που κατέκτησαν για τον εαυτό τους μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες προηγούμενων δεκαετιών μοιάζουν να μην έχουν ανεπτυγμένα ανατακλαστικά. Το θέαμα παραδοκεί για να αφομοιώσει ό,τι κινούμενο υπαρξιακά και αυθόρμητα αναζητάει, μέσα στην μιζέρια της εργασίας αλλά και στα οράματα μιας επαναστατικής αλλαγής, συνεκτικά νοήματα. Η κατανάλωση αποτελεί ένα ισχυρό ψευτοσυλλογικό όραμα. Διασπά σε ατομικότητες αλλά ενοποιεί σε εμπειρίες. Πατώντας πάνω στο επιχειρημα της βελτίωσης των συνθηκών ζωής, οι νέες μορφές κατανάλωσης προσπαθούν να επουλώσουν τα «τραύματα» από μια εργασία που καταντάει όλο και πιο ανούσια και όλο και πιο μίζερη.

Η εμπειρία των αγώνων «άρνησης της εργασίας» αλλά και αυτών που έβαζαν στο επίκεντρο την ατομική απελευθέρωση μέσα από το πρίσμα του φύλου ή της σεξουαλικότητας θα φανεί χρήσιμη και στις εταιρίες που ανέλαβαν να διαφημίζουν τα νέα μοντέλα ζωής. Εξάλλου πολλοί ήταν



αυτοί που άλλαξαν στρατόπεδο, βάζοντας αυτοβούλως την «ελεύθερη δημιουργικότητα» τους στον τομέα της παραγωγής. Η χρήση των μέσων επικοινωνίας διευρύνεται ραγδαία, η τηλεόραση «εκδημοκρατίζεται» με την σειρά της και από παντού έρχονται δώρα – τζάμπα αποχαύνωση – με κάθε προϊόν αποχαύνωσης. Τηλεοπτικά, εφημερίδες και περιοδικά, πίτσες, κουπόνια, διαγωνισμοί. Το παιχνίδι της διαμόρφωσης συνειδήσεων, σκέψης και γνώσης, μεταφέρεται ξανά σε ένα πεδίο που ποτέ δεν εγκατέλειψε, την καθημερινή ζωή, όχι μόνο των φοιτητών αλλά όλης της κοινωνίας.

Ηβιομηχανία του «ελεύθερου χρόνου» απευθύνεται καταρχήν σε αυτούς που έχουν χρόνο να διαθέσουν. Απευθύνεται σε εργάτες του δωρου που έχουν «κενές» άλλες 8 ώρες, απευθύνεται σε νοικοκυρές που στα διαλείμματα μεταξύ των οικιακών εργασιών μπορούν να ασχοληθούν και λίγο με τον εαυτό τους αλλά κυρίως απευθύνεται σε νέους που έχουν πετύχει διευρυνση του χρόνου και του χώρου ελευθερίας τους, νέους εργάτες αρνητές της πολύωρης απασχόλησης και φοιτητές. Φοιτητές που το σύστημα, μέσω της οικονομικής εξασφάλισης επί μορφής οικογενειακού εισοδήματος, τους παρέχει τον απαραίτητο απλήρωτο φυσικά χρόνο για παραγωγή γνώσης και διανοητικής. Αν το επίκεντρο κάποτε ήταν ο έλεγχος της εργατικής δραστηριότητας ορισμένων στον χώρο εργασίας τώρα το επίκεντρο τείνει να γίνει ο έλεγχος της «ελεύθερης» δραστηριότητας. Το πεδίο εδώ είναι πλέον και χωρικά και χρονικά αόριστο. Ορίζεται γύρω από τάσεις και στυλ ζωής, γύρω από προτιμήσεις και επιθυμίες, γύρω από χώρους κατανάλωσης, γύρω από μηνύματα φόβου και ανασφάλειας, εν ολίγοις γύρω από τον εαυτό του και εστιασμένο προς το ίδιο.

Όμως ο παραπάνω νεωτερισμός δεν μπορεί να ειπωθεί ξέχωρα από τον ίδιο τον μετασχηματισμό της εργασίας στον δυτικό κόσμο. Αν κάποτε η εργατική τάξη σχηματοποιούνταν σαν το σύνολο των βιομηχανικών ανειδίκευτων εργατών και των εργαζομένων σε υπηρεσίες ή στον ιδιωτικό τομέα τώρα τα πράγματα δεν είναι τόσο ξεκάθαρα. Τα εργοστάσια μεταναστεύουν, οι υπηρεσίες αυξάνονται, δημιουργούνται θέσεις εργασίας σε τομείς όχι παραγωγικούς αλλά αναπαραγωγικούς, που σκοπό έχουν να συντηρήσουν τις κοινωνικές σχέσεις και να παράγουν νοήματα, παρά να παράγουν προϊόντα επιβίωσης. Εξάλλου η σκληρή πραγματικότητα των εργοστασίων και της πρωτογενούς παραγωγής μεταφέρθηκε στον λεγόμενο τρίτο κόσμο. Το σύστημα υπηρεσιών διογκώνεται στο βαθμό που νέες ανάγκες πρέπει να καλυφτούν. Σε αυτό το τοπίο δημιουργείται η αναγκαιότητα της ευελιξίας. Το σύστημα θέλει να διαχειρίζεται αυτοβούλως το ζήτημα της εργασίας, προωθεί την ελαστικότητα, τις αορίστου χρόνου συμβάσεις, απολύει και προσλαμβάνει εργαζομένους σύμφωνα με τις εκάστοτε ανάγκες του, διαχειρίζεται την ανεργία με προσωρινά επιδόματα κτλ.

Ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος του πανεπιστημίου σε αυτή την πραγματικότητα; Μιλήσαμε πρωτίτερα για παραγωγή κοινωνικής γνώσης. Βλέπουμε πλέον πως ένα μεγάλο ποσοστό κόσμου που εισέρχεται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν απορροφάται στους αντιστοιχούς τομείς εργασίας. Και αυτό γιατί από την μία πολλά επαγγέλματα είναι πλέον άχρηστα για το σύστημα, δεν επιφέρουν απόδοση σε επίπεδο υπεραξίας και από την άλλη γιατί πλέον οι νέες θέσεις στις υπηρεσίες δεν χρειάζονται εξειδικευμένες

γνώσεις. Οπότε και ο ανταγωνισμός οξύνεται ραγδαία, ανταγωνισμός όμως, που δεν έχει πια σχέση με βαθμούς και εξετάσεις, αλλά με μια προσπάθεια αυτοεπένδυσης και ατομικής καταξίωσης που τελικά είναι μάλλον ο μόνος δρόμος για μια «εξασφαλισμένη σταδιοδρομία». Οπότε και το πανεπιστήμιο μετατρέπεται σε κυνοδρόμιο. Όμως, δεν συμβαίνει μόνο αυτό. Η ελευθεριότητα που κατακτήθηκε στο παρελθόν, η «κοινωνικότητα» του πανεπιστημίου του δίνει το προβάδισμα σε σχέση με ο υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο. Αν κάτι μπορεί εφαρμοστεί και να γίνει αποδεκτό, μέσα σε ένα χώρο όπου ο καθένας παλεύει για την ατομική του καταξίωση μέσα σε ένα αρκετά ελεύθερο περιβάλλον, όπου υπάρχει ελεύθερος χρόνος στον οποίο ως επί το πλείστον δοκιμάζονται όλες τις καινοτομίες της βιομηχανίας του «ελεύθερου χρόνου», τότε γιατί όχι και στην υπόλοιπη κοινωνία.

Απλήρωτη εργασία, ατομική πρωτοβουλία για την κοινωνική καταξίωση όπου όλο το οπλοστάσιο προτύπων και συμπεριφορών έρχεται να δοκιμαστεί από τους ανερχόμενους καριερίστες, ομαδική εργασία και συλλογικό πνεύμα, αντιστοιχία μαθημάτων σε μονάδες κατάρτισης (extra μαθήματα συγκαταλογίζονται σε bonus), αυτοοργάνωση και ατομική πρωτοβουλία στον τρόπο δουλειάς και στην επιλογή των μέσων, ανταγωνιστικότητα, πτυχίο ως προϋπόθεση όχι εργασίας αλλά συνέχισης των σπουδών, ημιαπασχόληση σε ειδικές θέσεις για φοιτητές και παράλληλη συνέχιση των σπουδών και πάει λέγοντας. Νέοι όροι όπως δια βίου εκπαίδευση έρχονται να επιβεβαιώσουν τον ρόλο της συνεχούς κατάρτισης σε σχέση με την μορφή και το περιεχόμενο της εργασίας. Αυτό το παράδειγμα μπορεί εδώ να εφαρμοστεί σχεδόν σε πλήρη εφαρμογή παράγοντας μια αντίστοιχη κοινωνική εμπειρία.

Και αν στα πανεπιστήμια βιώνουμε ένα πείραμα, σε κοινωνικό επίπεδο βιώνουμε την οργάνωση ενός περάσματος το οποίο θα το οικοδομήσουν οι φοιτητές του σήμερα – οι πρώτοι γνωστικοί φορείς αυτού του μοντέλου. Για αυτό οι επιχειρήσεις επενδύουν σε συγκεκριμένες σχολές, όχι προς αναζήτηση διανοητικού δυναμικού αλλά συσσωρευμένης εμπειρίας με την μορφή βιώματος. Ατόμων που θα πουν ναι σε κάθε πρόκληση... Το πανεπιστήμιο αποτελεί πλέον εργαστήριο παραγωγής κοινωνικής εμπειρίας που εξυπηρετεί ουσιαστικά την παραγωγή και την αφομοίωση μορφών συνδιαχείρισης του συστήματος και ευελιξίας της εργασίας, την μαζική εξέταση και δοκιμή συμπεριφορών και αντανακλαστικών. Το ζήτημα δεν είναι οι εξετάσεις ή τα πτυχία αλλά η εμπέδωση της ελευθεριότητας μέσα σε ένα πλούσιο σε προστακτικά μηνύματα πλαίσιο. Τελικά στόχος είναι η παραγωγή για άλλη μια φορά κοινωνικά άχρηστων γνώσεων και συμπεριφορών αλλά χρήσιμων για τις σφυγμομετρήσεις των εταιριών και τις θέσεις των «χαρούμενων στελεχών της επιχείρησης – οικογένειας».

Ο δια βίου εκπαιδευόμενος, είναι ο δια βίου εργαζόμενος. Το ωράριο του φοιτητή μοιάζει με το ωράριο του «ελεύθερου» απασχολήσιμου, ή καλύτερα του πλήρους υπαγόμενου στην εργασιακή εκμετάλλευση. Αυτού που όλη του η ζωή εργάζεται.

Όλη αυτή η κοινωνική διεργασία που έχει εξαφανίσει κάθε τι συλλογικό, κάθε μνήμη και κάθε ελπίδα για κοινωνική αλλαγή, παράγει μια κοινή εμπειρία που οι σφυγμομετρήσεις την επεξεργάζονται. Παράγει την νέα κοινωνική γνώση – απόλυτα αλλοτριωμένη και διαχωρισμένη σε ατομικότητες – όμως, πανομοιότυπη με αυτή που παράγεται αυτή την στιγμή μέσα στα πανεπιστήμια. Και αυτή η γνώση είναι συνολική, γιατί δεν έχει να κάνει με μοντέλα σκέψης, αλλά με μοντέλα ζωής. Αυτή η κοινωνική εμπειρία χρειάζεται να εμπλουτιστεί με τις αρνή-



σεις της τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, χρειάζεται να αποκαλυφθεί μέσα από συνεκτικά σχήματα, ώστε να δοθούν και οι κατάλληλες απαντήσεις.

Στήριγμα αυτής της διαδικασίας δεν μπορεί να μην αποτελεί και το περιεχόμενο της, η ιδεολογική κατεύθυνση των γνωσιολογικών περιοχών. Αλλά αυτό τείνει να γίνει, τουλάχιστον στις μέρες μας, δευτερεύον, αφού ελάχιστοι είναι πλέον αυτοί που επεξεργάζονται τις κατευθύνσεις με βάσει φιλοσοφικά, ηθικολογικά, ή κοινωνιολογικά σχήματα. Στον τομέα αυτόν υπάρχει μια αδιαμφισβήτητη τυποποίηση και επανάληψη ιδεολογικών γραμμών, ενσωματωμένων πια στην διαδικασία, που η ανάδειξή τους αποτελεί αντικείμενο ξεχωριστής ανάλυσης.

Τελειώνοντας, θα θέσουμε το ερώτημα, γιατί αναφέρουμε όλα τα παραπάνω, πού αποσκοπεί αυτή η προσπάθεια ερμηνείας; Μάλλον, αποτελεί μια παρότρυνση να θέσουμε σε κίνηση συλλογικούς μηχανισμούς κριτικής, μέσα στα πανεπιστήμια. Από όσους βρισκόμαστε εκεί. Θα υπάρξει συνέχεια...

Ο δια βίου εκπαιδευόμενος, είναι ο δια βίου εργαζόμενος. Το ωράριο του φοιτητή μοιάζει με το ωράριο του «ελεύθερου» απασχολήσιμου, ή καλύτερα του πλήρους υπαγόμενου στην εργασιακή εκμετάλλευση. Αυτού που όλη του η ζωή εργάζεται.



ΣΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

WAL MART : ΠΑΝΤΑ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ

ηλίας



Οι μεγάλες αλυσίδες σούπερ μάρκετ αποτελούν σήμερα πρότυπο για τους τρόπους αύξησης της κερδοφορίας με ολοένα μεγαλύτερη συμπίεση μισθών και εργατικών δικαιωμάτων και μεγαλύτερη εκμετάλλευση των περιοχών και των αυτοχθόνων κατοίκων που προμηθεύουν με πρώτες ύλες τις αλυσίδες αυτές. Συνεχώς ανοίγουν νέα υποκαταστήματα με καταστροφικές συνέπειες. Παρακάτω αναφέρεται το παράδειγμα μίας πολύ γνωστής διεθνώς και μία από τις μεγαλύτερες αλυσίδες αυτού του τυπου, της Wal - Mart.

Η Wal - Mart έχει στηριχτεί την αυτοκρατορία των καταστημάτων της στο σύνθημα "πάντα χαμηλές τιμές". Αυτή η ιδεολογία με τις τιμές έχει οδηγήσει σε αμοιβές ένδειας, σε ανυποφορές συνθήκες εργασίας και την καταστροφή των τοπικών επιχειρήσεων και των κοινοτήτων.

Η Wal - Mart είναι η μεγαλύτερη επιχείρηση λιανικών πωλήσεων στο κόσμο με περισσότερα από 5.000 καταστήματα και πάνω από 138 εκατομμύρια πελάτες. Μέρος της είναι και η αλυσίδα super market Asda στη Μ. Βρετανία ενώ έχει επεκταθεί αρκετά πέρα από την αρχική αμερικανική βάση της: στη λατινική Αμερική, Ευρώπη και στις αναδυόμενες αγορές της Ασίας. Ένας από τους λόγους που αξίζει να ασχοληθεί κανείς με την Wal - Mart είναι το ότι η μεγάλη κερδοφορία που παρουσιάζει με τις περικοπές στα δικαιώματα των εργαζομένων, βρίσκει μιμητές σε πολλές παρόμοιες αλυσίδες και η Wal - Mart γίνεται γρήγορα το πρότυπο, με πολλές άλλες εταιρίες να πε-

τυσοκόβουν τις αμοιβές και τα οφέλη υπαλλήλων σε μία προσπάθεια να ανταγωνιστούν με το λιανικό γίγαντα.

Οι "Πάντα Χαμηλές Τιμές" επιτυγχάνονται με περικοπές στις αμοιβές των υπαλλήλων, αμοιβές που είναι κατά μέσον όρο 20% χαμηλότερες από τα πρότυπα της βιομηχανίας. Η Wal - Mart επιδιώκει να κόψει τις δαπάνες μέσω της συνεχούς παραβίασης των δικαιωμάτων των εργαζομένων με την διοίκηση της εταιρίας να έχει την απαίτηση οι δαπάνες εργασίας να κρατιούνται σε λιγότερο από 8% των πωλήσεων κάθε καταστήματος. Παράλληλα, πολλοί εργαζόμενοι είναι part time και ζουν μέσα στην ανασφάλεια αφού οι διευθυντές πιέζονται να μειώνουν τις δαπάνες εργασίας στα καταστήματά τους κατά 0,2% κάθε έτος. Αυτές οι πιέσεις έχουν ακόμη αποτέλεσμα οι ήδη κακοπληρωμένοι εργάτες να είναι συνεχώς στα όρια εξάντλησης, για να καλύψουν τις χρόνιες ελλείψεις προσωπικού.

Η δυνατότητα της Wal - Mart να πετυχοί τις τιμές στα λιανικά καταστήματά της είναι βασισμένη στη δύναμή της να ρίχνει τις αμοιβές και να υποβαθμίζει συνεχώς τις συνθήκες εργασίας συνεπώς και το κόστος στα εργοστάσια που παράγουν τα προϊόντα της.

Ένας εσωτερικός λογιστικός έλεγχος 25.000 υπαλλήλων σε 128 καταστήματα στις ΗΠΑ, βρήκε 1.371 παραβιάσεις εργατικών δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων των ανηλίκων που εργάζονται πάρα πολύ αργά, πάρα πολλές ώρες ημερησίως αλλά και κατά τη διάρκεια των σχολικών ωρών. Βρήκε επίσης 60.000 περιπτώσεις όπου οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να εργαστούν στα ρεπό τους και 16.000 όπου δούλευαν την ώρα του γεύματος. Στα νέα σχέδιά της η εταιρία, προγραμματίζει να κόψει τα διαλείμματα, να αποδυναμώσει ακόμη παραπάνω τους μηχανισμούς διαμαρτυρίας και να ελαχιστοποιήσει τους όρους ασφαλείας. Έτσι, για παράδειγμα, σχεδιάζεται η φόρτωση εμπορευμάτων από ένα άτομο παρά το γεγονός ότι έχει αξιολογηθεί ότι χρειάζονται τουλάχιστον δύο.

Η διοίκηση της εταιρίας έχει επίσης σκληρή αντισημειοκρατική στάση. Έτσι στη Μεγάλη Βρετανία όπου η Wal - Mart έχει την ονομασία Asda η επιχείρηση έχει επιδιώξει να περιορίσει το ρόλο της γενικής συνδικαλιστικής ένωσης GMB. Μετά από τέσσερα έτη διαπραγματεύσεων, μια νέα συμφωνία μεταξύ της Asda και της GMB τέθηκε σε ισχύ το 2004, η οποία δεν προβλέπει πια συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Η επίδραση στις τοπικές αγορές είναι τεράστια. Λόγω του μεγέθους της, μπορεί να υποστηρίξει ένα ασύμφορο κατάστημα προκειμένου να οδηγηθεί ο τοπικός ανταγωνισμός στη χρεοκοπία. Έτσι με αυτήν την πολιτική στο Μεξικό, η Wal - Mart ελέγχει τώρα το 40% από τις λιανικές πωλήσεις της χώρας.

Η δυνατότητα της Wal - Mart να πετυχοί τις τιμές στα λιανικά καταστήματά της είναι βασισμένη στη δύναμή της να ρίχνει τις αμοιβές και να υποβαθμίζει συνεχώς τις συνθήκες εργασίας συνεπώς και το κόστος στα εργοστάσια που παράγουν τα προϊόντα της. Όντας η μεγαλύτερη εταιρία λιανικών πωλήσεων στον κόσμο, έχει πλεονεκτηκή θέση απέναντι στους προμηθευτές και μπορεί να διαμορφώνει τις τιμές των προϊόντων και τους όρους στις συμφωνίες. Όταν η εθνική νομοθεσία για εργασιακά θέματα ή για τα περιβαλλοντικά πρότυπα δημιουργεί κάποιο εμπόδιο στη μείωση των δαπανών, οι προμηθευτές ενθαρρύνονται να επανενοπίσουν μια αγορά εργασίας και πρώτων υλών που θα επιτρέψουν την χαμηλή τιμή που απαιτεί η εταιρία.

Ακόμη και όπου οι αμοιβές είναι στο κατώτατο επίπεδο, η Wal - Mart απαιτεί από τους προμηθευτές της να ρίχνουν ακόμη περισσότερο τις τιμές. Τον Αύγουστο

του 2002, η Asda (δηλαδή η Βρετανική Wal - Mart) προκάλεσε έναν πόλεμο λιανικών τιμών στο εμπόριο μπανάνας με δυσμενή και μόνιμα αποτελέσματα στη βιομηχανία μπανανών και τους εργαζομένους μπανανών παγκοσμίως. Η Asda στόχευσε συγκεκριμένα στα βασικά αγαθά όπως το γάλα και οι μπανάνες, ως τμήμα της στρατηγικής της «χαμηλής τιμής». Τελικά, οι τιμές διάθεσης μπανάνας στην κατανάλωση χαμήλωσαν κατά 25%, έπειτα από συμφωνία με την Del Monte. Εμπειρογνώμονες της βιομηχανίας περιγράφουν τις μπανάνες ως της χειρότερης ποιότητας, οι οποίες καλλιεργούνται υπό εξοντωτικές εργασιακές συνθήκες και με δυσμενείς περιβαλλοντικές συνέπειες. Οι ανεξάρτητοι καλλιεργητές στις χώρες που προσπαθούν να συμβάλλουν στην προστασία του περιβάλλοντος αλλά και να κρατήσουν κάποιο κέρδος λογικό για την επιβίωσή τους σε χώρες όπως η Κόστα Ρίκα, δεν μπορούν πλέον να πωλήσουν στην Asda και σε άλλες βρετανικές υπεραγορές χωρίς να υποστούν μια απώλεια.

Στην Ελλάδα δραστηριοποιούνται και κυριαρχούν στην αγορά αρκετές αλυσίδες μεγάλο μέρος των οποίων ελέγχεται από έλληνες επιχειρηματίες. Έτσι, εκτός από το μαγαθίριο Lydl το οποίο κυριαρχεί στην ευρωπαϊκή αγορά και ανοίγει συνεχώς καταστήματα στην ελληνική ύπαιθρο με πολύ χαμηλές τιμές και μία απίστευτη μυστικότητα και έλεγχο πάνω στους υπάλληλους, πολλά είναι και τα τόπια αφεντικά που ζηλεύουν τη δόξα των Wal - Mart και Lydl και κάποια από αυτά επεκτείνονται και σε γειτονικές βαλκανικές χώρες. Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί ο Όμιλος Βερόπουλος, ο οποίος εκτός από τα 201 καταστήματα στην ελληνική επικράτεια, έχει και 6 καταστήματα στη F.Y.R.O.M με την επωνυμία VERO. Το πρώτο Hyper Market του ομίλου στη Σερβία λειτουργεί από το Δεκέμβριο του 2002, με την επωνυμία "Super VERO" στην πόλη του Βελιγραδίου.

Ο Όμιλος Μαρινόπουλος λειτουργεί στην ελληνική αγορά τα super market: Carrefour Μαρινόπουλος, Dia, Champion Μαρινόπουλος και τα 5' Μαρινόπουλος. Η Carrefour Μαρινόπουλος Α.Ε είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας του Ομίλου Μαρινόπουλου με την Carrefour Α.Ε Γαλλίας. Η κοινή εταιρεία λειτουργεί 13 πολύ μεγάλου μεγέθους super markets (Hypermarkets) και 142 σε όλη την Ελλάδα και ακολουθεί μια επιθετική αναπτυξιακή πολιτική, με την λειτουργία τριών νέων Hypermarkets. και δεκαπέντε super markets κάθε χρόνο. Η Dia Hellas λειτουργεί 253 καταστήματα πολύ χαμηλών τιμών σε όλη την Ελλάδα, με έναν ετήσιο κύκλο εργασιών που υπερβαίνει τα 225 εκατομμύρια ευρώ. Η εταιρία ακολουθεί επιθετική αναπτυξιακή πολιτική, με τη λειτουργία 15 νέων καταστημάτων το χρόνο. Εδώ θα πρέπει να τονισθεί ότι υπάρχουν αρκετές καταγγελίες για τον έλεγχο που ασκεί η Dia στους εργαζομένους της αλλά και τα δικαιώματα που καταστρατηγούνται. Έτσι, μεγάλη εντύπωση είχε προκαλέσει το γεγονός ότι η εταιρία ανάγκαζε τις εργαζόμενες στα καταστήματα της στην Τσεχία να φορούν κόκκινη κορδέλα κατά την εμμηνορροσία, ώστε να τους επιτρέπεται από τον επιστάτη να πηγαίνουν πιο συχνά στην τουαλέτα.

Ακόμη, πολλές από τις αλυσίδες αυτές ασκούν έλεγχο και στην ποιότητα των προϊόντων τους, ώστε να πέφτουν ακόμη περισσότερο οι τιμές, αλλά και να

WHIRL MART ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ



Εδώ και 4 χρόνια έχει ξεκινήσει μια ιδιόμορφη καμπάνια ενάντια στη κατανάλωση η οποία παραφράζοντας την Wal Mart έχει πάρει την ονομασία Whirl Mart (περιστρεφόμενο εμπορικό κέντρο). Πρόκειται για μια οργανωμένη παρωδία κατανάλωσης κατά την οποία οι διαδηλωτές μεταμφιέζονται σε γελοίους καταναλωτές οι οποίοι τσουλάνε άδεια καρτσόκια super market μέσα στα εμπορικά κέντρα. Οι εν λόγω δράσεις προπαγανδίσθηκαν από το περιοδικό adbusters και ξεκίνησαν από την ομάδα "Breathing Planet Troupe" την 1 Απριλίου 2001 σε ένα κατάστημα της Wal Mart στη Νέα Υόρκη. Περισσότερες πληροφορίες στους δικτυακούς τόπους: www.breathingplanet.net/whirl/ www.adbusters.org



αυξάνει φυσικά το κέρδος με τη δημιουργία προϊόντων private label. Πρόκειται για μάρκα προϊόντων που δημιουργεί η ίδια η αλυσίδα super markets έχοντας επιλέξει την πιο φτηνή προφανώς λύση σε ό,τι αφορά την ποιότητα των προϊόντων. Έτσι, ο όμιλος Βερόπουλος έχει πάνω από 400 προϊόντα private label υπό την επωνυμία sprag.

Οι συμμαχίες (βλέπε Dia) και επιλογές των ντόπιων αφεντικών αποδεικνύουν ότι το παράδειγμα εταιριών όπως η Wall - Mart τείνει να γίνει ο κανόνας, όπως και το γονάτισμα των ντόπιων αγορών και μικρών καταστημάτων, οι άθλιες συνθήκες εργασίας, η εξαπάτηση του κοινού και εξαθλίωση των παραγωγών με τον πλήρη έλεγχο της αγοράς αλλά και το ατέλειωτο ωράριο εργαζομένων και καταναλωτών. Η αυτοκρατορία τέτοιων αλυσίδων φθείρει και απορροφά καθετί διαφορετικό, ενώ παράλληλα επιδρά σε συνήθειες και πολιτιστικά στοιχεία. Οι αργίες καταργούνται, ενώ ο έλεγχος μέσω καμερών και άλλων συστημάτων εντείνεται ολοένα σε εργαζόμενους και πελάτες.

Αυτή η φάση εξέλιξης του καπιταλισμού χαρακτηρίζεται από υπερσυγκέντρωση πλούτου και σταδιακή εξαφάνιση των μικρών καταστημάτων, όπως το παραδοσιακό μπακάλικο. Αυτή, όμως η κυριαρχία των αλυσίδων υπερκαταστημάτων οδηγεί παράλληλα σε νέες εργασιακές σχέσεις και μορφές εργασίας που χαρακτηρίζονται από αβεβαιότητα αλλά και στη «προλεταριοποίηση» κοινωνικών κομματιών που θα απασχολούνταν στη μικρή ιδιοκτησία παλαιότερα.

Να σημειωθεί εδώ ότι :

- Πολύ συχνά η παροδικότητα της εργασίας και τα ανύπαρκτα δικαιώματα εργαζομένων και ιδιαίτερα νέων θα μπορούσε να ειπωθεί ότι συντελούν στη δημιουργία ενός προκαριακού, μιας τάξης δηλαδή ανθρώπων με επισφαλή δικαιώματα οι οποίοι θα πρέπει να βρουν τρόπους αντίστασης και νοήματα μέσα σε αυτό το ρευστό κλίμα που κυριαρχεί.

- Η κριτική πάνω στις αλλαγές που φέρνει αυτή η μεγάλη ανάπτυξη των υπερκαταστημάτων έχει πολλές πτυχές, όπως για παράδειγμα η άποψη ότι στο χώρο του super market υπάρχουν μεγαλύτερες δυνατότητες αντίστασης, αφού συγκεντρώνει πολλούς εργαζόμενους με κοινά προβλήματα σε σχέση με τα παραδοσιακά μικρότερα μαγαζιά του ενός και δύο υπάλληλων που και εκεί υπήρχε εκμετάλλευση.

- Αν και δεν πρέπει να προσεγγίζεται η εποχή των μικρών καταστημάτων σαν μια «αθώα» εποχή, αλλά ως μια φάση του καπιταλισμού, θα πρέπει να τονισθεί ότι η επέλαση των αλυσίδων αυτών και η παρακμή των τοπικών αγορών διάλυσε και κοινωνικές σχέσεις, σχέσεις αλληλεγγύης και προσωπικής επαφής.

- Τα μεγάλα καταστήματα απομακρύνουν ακόμη περισσότερο τον καθένα από τον έλεγχο της διατροφής του, τη γνώση πάνω στο τι τρώει και στο πώς αυτό παράχθηκε (ένα θέμα κατεξοχήν πολιτικό).

Διάφορες μορφές αντίστασης έχουν αναπτυχθεί και στις πολιτικές αυτών των μεγάλων αλυσίδων. Τους τελευταίους μάλιστα μήνες οι αλλαγές στο ωράριο των καταστημάτων που δρομολογήθηκαν και εφαρμόστηκαν από τις εταιρίες αυτές με τη νομοθετική στήριξη του κράτους, αποτέλεσαν αιτία για αντιδράσεις από εργατικά σωματεία και μικροεμπόρους με τη στήριξη αριστερών κυρίως συνδικάτων.

Η αντιπληροφόρηση, η ενίσχυση του συνδικαλισμού των εργαζομένων και η αλληλεγγύη στους αγώνες τους, αλλά και οι ενώσεις και ο συνδικαλισμός των παραγωγών και των μικρών μαγαζιών για να αντισταθούν είναι οι τρόποι που αντιδρούν τα κοινωνικά κομμάτια που πλήττονται από τις αλυσίδες υπεραγορών. Μια τέτοια προσπάθεια έχει γίνει τα τελευταία δέκα χρόνια με τη δημιουργία συνεταιρισμών από μπακάληδες σε διάφορους νομούς, ώστε να μπορούν να κρατούν χαμηλές τις τιμές στα μικρά μπακάλικα αγοράζοντας μεγάλες ποσότητες απ τους προμηθευτές.

Μπορώ να πάρω αυτό το βουνό και να το ξεπληρώσω με δόσεις;

Κι αν πάλιωσε το αμάξι μια πενταετία χρειάζομαι καινούριο με air condition, gps, αυτόματο πιλότο. Χρειάζομαι καινούριες συσκευές, βραστήρες για νερό, ψηστίρες φρυγανιών, αποχυμωτές, μπλέντερ, απεντομωτές, πλυντήρια πιάτων, ρούχων και εσωρούχων.

Δεν υποθηκεύω τίποτε σοβαρά, απλά το μέλλον μου. Το αυθόρμητο της ζωής. Τη δυνατότητα να φύγω όποια στιγμή θέλω, να αλλάξω ζωή, να ξαφνιάσω τους άλλους, να είμαι αυτό που είναι η φύση: ΜΗ αναμενόμενος.

Ρωτάτε αν είναι κακό να ξέρεις ότι θα χρωστάς επί τριάντα χρόνια το σπίτι, δέκα χρόνια το οικόπεδο, τέσσερα τις ηλεκτρικές συσκευές, δύο χρόνια τα έπιπλα, οκτώ μήνες τις περσινές διακοπές;

Με το επιχείρημα «καλύτερα ένα σπίτι δικό σου παρά μια ζωή ενοίκιο» γίνεστε οι ίδιοι ντίλερ των τραpezών και των μανάτζερ.

Όταν σας πείσουν για την αναγκαιότητα των δανείων και των πιστωτικών τότε γίνεστε η καλύτερη διαφήμιση αυτών σε φίλους και γνωστούς. Αυτό που άλλοι πληρώνονται για να το κάνουν, το διαλαλούν καλύτερα αυτοί που το πίστεψαν (ή μάλλον που το έπαθαν).

Αλλά το δάνειο θέλει θυσιές. Τη δουλειά που έχεις πρέπει να την κρατήσεις με οποιαδήποτε θυσία. Το αφεντικό ξέρει αυτή σου την ανάγκη και φυσικά, εννοείται ότι είναι αδιανόητη η απεργία, οι διεκδικήσεις, οι αρνήσεις αλλά και η αξιοπρέπεια. Αν χρειαστεί και μια ρουφιανιά καμιά φορά...

Παλαιότερα, η εξυπηρέτηση αναγκών έκτακτων ή μη γίνονταν από το οικογενειακό, φιλικό και κοινωνικό περιβάλλον, ενώ αυτός που δάνειζε με τόκο προκαλούσε απέχθεια. Σήμερα, τρεις στις πέντε τηλεοπτικές διαφημίσεις αφορούν δάνεια ή προϊόντα που μπορεί να αποκτήσει κανείς με πιστωτικές κάρτες και δανεισμό, ενώ παράλληλα μια υπερχρεωμένη κοινωνία αρέσκεται να συζητά και να αναπαράγει την αναγκαιότητα των δανείων, διαφημίζοντας τον κάποτε απεχθή τοκογλύφο.

Ο τοκογλύφος έχει αποκτήσει trendy χρώματα και νεανικό προφίλ, μιλάει τη γλώσσα της τεχνολογίας και για τις διαφημίσεις που τον προωθούν επιστρατεύονται νέοι διαφημιστές, καλλιτέχνες και πρόσωπα του θεάματος με μεγάλη δημοτικότητα.

Το μοντέλο των υπερχρεωμένων Αμερικάνικων νοικοκυριών που ακολουθείται και στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες, αποτελεί ένα κοινωνικό πείραμα, αφού ακόμη και οι παραδοσιακοί θιασώτες του καπιταλισμού υποστήριζαν ότι χρειάζονται καταναλωτές που έχουν τη δυνατότητα να καταναλώσουν και όχι . Ο παραλογοισμός και η απληστία όμως, καθοδηγούν πραγματικά το καπιταλιστικό μοντέλο, γι' αυτό και στις μέρες μας τα κέρδη από τους τόκους, και τις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές έχουν φτάσει να ξεπερνούν κατά πολύ τα πόσα που αντιπροσωπεύουν την πραγματική «παραγωγική οικονομία», κάτι που παράγει τεράστια υπερκέρδη με απάτες, φούσκες και οικονομική κατάρρευση πολλών ανθρώπων, αλλά και κοινωνιών .

Η καθημερινότητα και ο παραλογοισμός του χωρίς λόγου δανεισμού είναι αναπαραγωγή ενός κυρίαρχου λόγου εξάρτησης που συμφέρει απίστευτα αυτούς, αλλά υποθηκεύει τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων, ενώ η σιγουριά που υπόσχεται αποτελεί σκλαβιά. Μια σκλαβιά βασισμένη στις φοβίες του ανθρώπου, αλλά και στις ιδιαιτερότητες της ελληνικής κοινωνίας.

Μια σκλαβιά όπου κυριαρχεί η κουλτούρα του γάμου ως πρότυπο της ευτυχίας και που ενισχύεται από τον κυρίαρχο λόγο. Το τρίπτυχο: γάμος- σπίτι - ασφάλεια αποτελεί χρυσωρυχείο και τροφοδοτεί μία τεράστια βιομηχανία που πουλάει με ωραίο περιτύλιγμα σπίτια, αυτοκίνητα, ρούχα, αξεσουάρ. Μια ασφαλής ζωή στα νύχια των τραpezών. Μια προβλεπόμενη ζωή που δεν πρέπει ποτέ να σταματήσει να δουλεύεις και να αγκομαχείς, ώστε να τροφοδοτείς (με το αίμα σου) αυτό το υπέροχο όνειρο που σου πάσαραν.



Το Αμερικάνικο παράδειγμα

Το 1974, το ποσό της υποθήκης των περιουσιακών στοιχείων σε συνδυασμό με τα καταναλωτικά χρέη (από δάνεια) των αμερικανών έφταναν τα 627 δις δολάρια. Το 1994 το συνολικό χρέος είχε ανέλθει σε 4.206 δις δολάρια. Το 2005 ήταν σχεδόν διπλάσιο από τα επίπεδα του 1994

Από τη στιγμή που οι πραγματικοί μισθοί των περισσότερων εργατών παρέμειναν στάσιμοι ή μειώθηκαν από το 1975 και μετά, τα υποκείμενα αυτά αντέδρασαν δανειζόμενοι ώστε να διατηρήσουν ή να ανεβάσουν το βιοτικό επίπεδό τους



εισβολή ασυγκράτητων κινέζων καταναλωτών σε πολυκατάστημα carrefour

κρίσιμο ζήτημα ήταν: Για πόσο καιρό οι δανειστές θα συνεχίσουν να ταΐζουν τις αυξανόμενες απαιτήσεις των δανειζόμενων; Σήμερα, οι τράπεζες που δανείζουν στα νοικοκυριά συνήθως μεταπωλούν τα χρέη σε επενδυτές με τη μορφή ασφαλειών διαχείρισης της υποθήκης. Επειδή η αμερικάνικη κυβέρνηση θεωρείται ότι εγγυάται για αυτές τις ασφάλειες, επενδυτές από διάφορα σημεία του κόσμου αγοράζουν αυτές τις ασφάλειες. Οι δύο μεγαλύτεροι αγοραστές ήταν η τράπεζα της Ιαπωνίας και η λαϊκή τράπεζα της Κίνας. Η φούσκα της κατασκευής σπιτιών στις ΗΠΑ αναβάλλει της έκρηξη, μόνο όσο οι αμερικάνοι συνεχίζουν να δανείζονται και όσο οι κύριοι δανειστές, συμπεριλαμβανομένου των ιαπωνικών και κινεζικών τραπεζών, συνεχίζουν να τροφοδοτούν τον κύκλο της ανόδου των τιμών των σπιτιών, ανακυκλώνοντας την υπερχρέωση.

Η Κίνα και η Ιαπωνία θα συνεχίσουν να δανείζουν στους αμερικάνους μικροιδιοκτήτες, γιατί αν δεν το κάνουν, μια κατάρρευση στις ΗΠΑ θα χτυπήσει τελικά αυτές τις δύο χώρες που εξαρτώνται σημαντικά από τις πωλήσεις αγαθών –προϊόντων στους αμερικανούς καταναλωτές. Μια οικονομική υποχώρηση στις ΗΠΑ θα ανακόψει τις απαιτήσεις για αγαθά από αυτές και επομένως η οικονομική κρίση θα επεκταθεί και σε αυτές. Έτσι δεν έχουν άλλη επιλογή από το να συνεχίσουν να υποστηρίζουν την οικονομία των ΗΠΑ με την ακατάπαυστη παροχή δανείων στους αμερικάνους,

Οποιαδήποτε προηγούμενη ύφεση του καπιταλισμού συμπεριλαμβανομένου και του κραχ του 1929, θεωρούνταν ότι ήταν αδύνατη επειδή όλοι είχαν συμφέρον και πρόθεση να την αποφύγουν καθώς ο καθένας μπορούσε να προβλέψει ότι θα τον

έβλαπτε. Σήμερα ξανά, οι μικροιδιοκτήτες σπιτιών στις ΗΠΑ, οι επιχειρήσεις και η κυβέρνηση θέλουν να αποφύγουν μια έκρηξη της φούσκας της αμερικάνικης οικοδομής. Οι κινέζικες και ιαπωνικές τράπεζες όπως και οι κυβερνήσεις τους καθώς και όλοι οι υπόλοιποι δανειστές που έφτιαξαν και συντηρούν τη φούσκα της κατασκευής σπιτιών θέλουν το ίδιο. Η ιστορία του καπιταλισμού μας διδάσκει το ότι θέλουν κάτι πολλοί δεν εγγυάται ότι αυτό θα συμβεί κιόλας. Όλοι ίσως επιθυμούν να συνεχίσει η φούσκα να επιπλέει, αλλά επειδή όλοι είναι ταυτοχρόνως υπερβολικά επιφυλακτικοί και σε ετοιμότητα να φύγουν από την αγορά καθώς αυτή είναι σε πτώση, από τη στιγμή που η ύφεση ξεκινήσει μπορεί πολύ γρήγορα να μετατραπεί σε γενική κατάρρευση.



σε αυτό το πολυκατάστημα στην Πορτογαλία έδωσαν δωρεάν ρούχα στους πενήντα πρώτους πελάτες που μπήκαν μέσα γυμνοί



Μητροπολιτικοί ανταγωνισμοί

Μέρος Δεύτερο

χάρης

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Δεκέμβριος 1924. Κάπου στην Αμερική

«Κουβαλάς μαζί σου κάποιο όπλο;» ρωτάει ο δικαστής

«Ναι, βεβαίως.»

«Και γιατί ήρθες στο δικαστήριο με το όπλο;»

«Γιατί ετοιμαζόμουν να πάω στη δουλειά σήμερα το πρωί.»

Η σκηνή εκτυλίσσεται το 1924 στο δικαστήριο του Κάνσας Σίτι. Έχουν συλληφθεί 34 εργάτες στην πλειοψηφία τους μετανάστες από την Ιταλία και μέλη του ΙWW (του μεγαλύτερου αναρχοσυνδικαλιστικού συνδικάτου με πάνω από 300.000 μέλη στις αρχές του αιώνα – φέτος συμπληρώνουν 100 χρόνια ύπαρξης) μετά από την πρώτη άγρια απεργία στο εμπορικό κέντρο «Country Club Plaza». Το «Plaza» εγκαινιάστηκε το 1922 και υπήρξε το πρώτο μεγάλο προαστιακό εμπορικό κέντρο τύπου mall στον κόσμο που οργανώθηκε σε τέλεια συνάρτηση με το αυτοκίνητο (είναι η εποχή που κάθε τρία λεπτά βγαίνει ένα αυτοκίνητο από τα εργοστάσια του Ford και σε όλη τη χώρα κυκλοφορούν ήδη 9.000.000 οχήματα). Το «Plaza» ήταν ο τόπος σύγκλισης ενός φανταχτερού χώρου στον οποίο «ξεφύτρωναν» ετερόκλητα καταστήματα και εστιατόρια στο στιλ γαλλικής Προβηγκίας, άλλα πάλι σε στιλ σκοτσέζικου πλούσιου επαρχιακού αρχοντικού, κάποια άλλα να μιμούνται τα παραθαλάσσια σπίτια της Βιρτζίνια, ενώ το ίδιο το εμπορικό κέντρο να μοιάζει με αντίγραφο της Σεβίλλης. Κάθε χρόνο, οι άνθρωποι, συγκεντρώνονταν στο «Plaza» για να παρευρεθούν στο άναμμα των παγκοσμίως γνωστών φωτεινών εγκαταστάσεων και να γιορτάσουν την έναρξη της εμπορικής περιόδου των Χριστουγέννων. Τα πιο λαϊκά καταστήματα (παντοπωλεία και μπουλινγκ) κρίθηκε ότι πρέπει να απομακρυνθούν για να βελτιωθεί η εικόνα της περιοχής. Με αφορμή αυτή την κίνηση, οι εργαζόμενοι του «Plaza» εγκαινίασαν μια σειρά αγώνων με κεντρικό σύνθημα «απαλλοτριώστε τα εμπορεύματα, ελαφρύνετε τους υπαλλήλους, καταστρέψτε τα αυτοκίνητα» αγώνες που θα κρατήσουν τουλάχιστον 15 χρόνια και θα στοιχίσουν τη ζωή σε 45 εργάτες.

Δεκέμβριος 2005. Ανατολική Θεσσαλονίκη

Στο νέο εμπορικό κέντρο της πόλης, διάσημοι τραγουδιστές ανάβουν τα 35.000 φωτάκια υπό το σύνθημα «φωτίζουμε τη ζωή», ο άγιος βασιλης καταφθάνει με έλκηθρο, φιλανθρωπικά ιδρύματα ζυμώνουν τη μεγαλύτερη αληθινή βασιλόπιτα, πέντε εργάτες απολύονται επειδή αρνήθηκαν να φορέσουν πατίνια για να κινούνται πιο γρήγορα αλλά και για να διασκεδάσουν οι πελάτες και στο ελληνικό χωριό μαφιόζοι από τη Βουλγαρία απολαμβάνουν παραδοσιακούς μεζέδες παρακολουθώντας ζωντανά το γάμο κάποιου νεαρού ζευγαριού. Όλα κάτω από το σύνθημα «Πάθος για καινοτομία».

Το εμπορικό κέντρο είναι μια πολυλαπλασιαστική μηχανή, ένα πελώριο καρκινοκύταρρο που μολύνει με τον χρόνο τόσο τον χώρο της μητρόπολης όσο κυρίως τους χρόνους της ζωής.



ΣΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Το πείραμα της ανατολικής Θεσσαλονίκης

| | 1998 | 2002 | 2005 |
|---------|------|------|------|
| ελλάδα | 4 | 20 | 60 |
| ευρώπη | 67 | 143 | 250 |
| αμερική | 1300 | 1800 | 2000 |

πίνακας 1

τετραγωνικά μέτρα εμπορικών κέντρων (τύπου mall) ανά 1000 κατοίκους

Η περιοχή της ευρύτερης ανατολικής Θεσσαλονίκης αποτελεί το πιο προνομιούχο οικόπεδο για πειραματισμούς σε επίπεδο κατανάλωσης και εργασίας σε όλη την Ελλάδα. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι τα τελευταία δέκα χρόνια εγκαταστάθηκαν εδώ πολλές αναδυόμενες ντόπιες επιχειρήσεις στους κλάδους του εμπορίου, των τηλεπικοινωνιών, της εκπαίδευσης, της υγείας και των ξενοδοχείων. Κυρίως όμως δεκάδες πολυεθνικοί κολοσσοί - εμπορικές αλυσίδες εισέβαλαν στην Ελλάδα, μέσω της συγκεκριμένης χωρικής ενότητας της ανατολικής Θεσσαλονίκης. Τεράστια εμπορικά κέντρα, πλήρως ελεγχόμενες πόλεις μέσα στην πόλη, καθεδρικοί ναοί κατανάλωσης και εργασιακής εκμετάλλευσης άλλαξαν ριζικά το χωροταξικό, εργασιακό και καταναλωτικό τοπίο της περιοχής, χαράσσοντας ένα νέο πρωτόγνωρο για τα ελληνικά δεδομένα δρόμο, ανοίγοντας τους ασκούς του εργασιακού αιόλου για όλες τις υπόλοιπες πόλεις της χώρας.



Είναι χαρακτηριστικό ότι στη συγκεκριμένη περιοχή μόνο από την άνοιξη έως το φθινόπωρο του 2005 τα νέα εμπορικά κέντρα κατέλαβαν πάνω από 200 στρέμματα γης. Έτσι λοιπόν σήμερα τα εμπορικά και θεματικά - ψυχαγωγικά πάρκα καλύπτουν 350 στρέμματα στην ανατολική Θεσσαλονίκη, όταν σε όλη την Ελλάδα δεν ξεπερνάει ακόμα τα 700. Παρόλο λοιπόν που η Ελλάδα είναι τελευταία στην Ευρώπη, η Θεσσαλονίκη φιγουράρει στην πρώτη 30αδα πόλεων της ευρωπαϊκής ένωσης σε τετραγωνικά εμπορικών κέντρων τύπου mall ανά 1000 κατοίκους.

Η επιλογή της ανατολικής Θεσσαλονίκης για την πρεμιέρα των παραπάνω επιχειρήσεων είναι κάτι περισσότερο από προφανές. Πρώτον, το μέγεθος της πόλης, αλλά και η δομή της προσφέρονται για το στήσιμο εμπορικών κέντρων. «Όποιος πετύχει στη Θεσσαλονίκη, πετυχαίνει παντού στην Ελλάδα», υπογραμμίζουν με έμφαση όλοι σχεδόν οι εκπρόσωποι των νεοεισερχόμενων λιανεμπορικών αλυσίδων. Δεύτερον, «από τη βόρεια Ελλάδα -της οποίας σημείο αναφοράς είναι η Θεσσαλονίκη- προέρχονται οι περισσότεροι Έλληνες μετανάστες των περασμένων δεκαετιών στις χώρες της δυτικής Ευρώπης (Γερμανία, Βέλγιο, Σουηδία κλπ). «Οι άνθρωποι αυτοί είναι εξοικειωμένοι με τις μεγάλες ευρωπαϊκές φірμες, που τώρα πια ενδιαφέρονται για την ελληνική αγορά και τις προσεγγίζουν πολύ εύκολα και επί ελληνικού εδάφους» δηλώνει οικονομικός σύμβουλος νεοεισερχόμενης γερμανικής αλυσίδας καλλυντικών. Τρίτον, μεγάλοι οδικοί άξονες που ολοκληρώθηκαν τα τελευταία χρόνια ευνοούν την προσπελασιμότητα με αυτοκίνητο, του οποίου η ιδιοκτησία έχει επταπλασιαστεί μέσα στα τελευταία 25 χρόνια και πλέον αντιστοιχούν 610 ι.χ. για κάθε 1000 κατοίκους. Τέταρτον, σημαντικό ρόλο παίζει η εγγύτητα της τοποθεσίας, με τις ύποπες οικονομικά και με αυξημένη καταναλωτική δυνατότητα περιοχές της Καλαμαριάς - Πυλαίας - Πανοράματος αλλά και με τα αναδυόμενα μεσοαστικά προάστια - υπνωτήρια της νοτιοανατολικής Θεσσαλονίκης (Περαία - Θέρμη - Ν. Μηχανιώνα κ.α.) τα οποία προβλέπεται σύμφωνα με το Ρυθμιστικό Σχέδιο Θεσσαλονίκης μέσα στα επόμενα 20 χρόνια να απορροφήσουν έως και 500.000 νέους κατοίκους. Επίσης, δευτερεύοντες λόγοι αλλά καθόλου ασήμαντοι, όπως το γεγονός ότι οι νέοι παίκτες ποντάρουν τόσο στην κοντινή ενδοχώρα της κεντρικής μακεδονίας αλλά και στα γειτονικά βαλκανικά κράτη ιδίως στη FYROM και τη Βουλγαρία, καθιστούν ιδανική την τοποθεσία. Είναι χαρακτηριστικές οι συμφωνίες μεταξύ τουριστικών πρακτόρων και

μεγάλων επιχειρήσεων για τη δημιουργία «ελκυστικών πακέτων» που περιλαμβάνουν επισκέψεις σε συγκεκριμένα εμπορικά σημεία της ανατολικής Θεσσαλονίκης. Έτσι τα νέα αφεντικά μπορούν να εξάγουν ασφαλή συμπεράσματα για την περαιτέρω εξάπλωσή τους νοτιότερα, στην Αθήνα και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Το πρώτο μισό:

Η ολοκληρωμένη κατανάλωση
«Το εμπορικό κέντρο είμαι εγώ»

Εάν επιχειρήσουμε μια σύντομη μικροφυσική των νέων εμπορικών κέντρων θα δούμε μια ριζική αλλαγή σε σχέση με τους προγόνους τους, τα μεγάλα πολυκαταστήματα του κέντρου της πόλης ή ακόμα και στα τελευταία γενιάς υπερκαταστήματα που χωροθετούνται πάνω στους εξωαστικούς αυτοκινητόδρομους. Καταρχήν, η κατασκευή της επιθυμίας για κατανάλωση έχει επιμελώς ενορχηστρωθεί εδώ και χρόνια μέσα από την αφθονία αγαθών στους σημειακούς τόπους των καταστημάτων και στις σκηνοθετημένες βιτρίνες των εμπορικών αρτηριών της πόλης. Η φιλοσοφία των παραπάνω είναι ότι στη συσσώρευση των προϊόντων υπάρχει κάτι παραπάνω από την απλή άθροιση των εμπορευμάτων, υπάρχει η προδηλότητα του πλεονάσματος, η μαγική και οριστική άρνηση της σπάνης, η μητρική και πολυτελής υπόνοια της ουτοπίας. Αυτή η φιλοσοφία αντανακλάται στη χωροθέτηση των αντικειμένων, τα οποία δεν προσφέρονται ποτέ στην κατανάλωση σε απόλυτη αταξία. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορούν να απομυθηθούν την αταξία για να ανοίξουν τους κατευθυντήριους δρόμους, για να προσανατολίσουν την αγοραστική ενόρμηση σε πλέγματα αντικειμένων, να την θέλξουν και να την οδηγήσουν. Η θεματική ταξινόμηση, η ιεραρχική τοποθέτηση των προϊόντων, οι διάδρομοι που καλούν στον καταναλωτή αδρανειακούς καταναγκασμούς, σύμφωνα με τους οποίους θα πάει λογικά από το ένα αντικείμενο στο άλλο.

Ωστόσο, στα νέα εμπορικά κέντρα το shopping αποκτά δευτερεύοντα ρόλο, η ερωτοτροπία με τα αντικείμενα, η παιγνιώδης περιπλάνηση και οι συνδυαστικές δυνατότητες συμπληρώνονται από πλήθος νέων λειτουργιών. Έτσι λοιπόν, το πολιτιστικό κέντρο, ο τόπος θρησκευτικής λατρείας, ο κινηματογράφος, το μπουλινγκ, η παραδοσιακή ταβέρνα, τα happenings γίνονται αναπόσπαστο κομμάτι. Το mall μπορεί να τα περιλάβει όλα καλειδοσκοπικά, σκηνοθετώντας ένα ολοκληρωμένο εμπορικό μυθιστόρημα. Η επίσκεψη γίνεται πλέον με την άγρια ελπίδα ότι θα εξελιχτεί σε μια χαρούμενη εκδρομή. Ακόμα περισσότερο το mall γίνεται ο τόπος που συναντιέται το σαββατοκύριακο η οικογένεια, που φλερτάρουν οι έφηβοι των προαστίων, που παντρεύονται τα νεόπλουτα ζευγάρια, συνιστά την έξοδο από την άνοστη τσιμεντένια ζωή και την πρόσβαση στην ολοκληρωμένη εμπειρία.

Η σχέση του καταναλωτή με το αντικείμενο αλλάζει δεν αναφέρεται στην ειδική χρησιμότητά του, αλλά σε ένα σύνολο νοημάτων, γεύσεων, εμπειριών, συναισθημάτων. Το αντικείμενο πέρα από την εταιρική του ταυτότητα γίνεται μέρος των διαδοχικών διαδράσεων του πελάτη με τις εταιρίες. Εάν η φράση κλειδί για τον κατασκευαστή ενός υπερκαταστήματος τύπου Ikea είναι να «δημιουργήσουμε έναν προορισμό, μια διαδρομή θησαυρού», να «κατασκευάσουμε ένα παιχνίδι ατμόσφαιρας», στο mall παρατηρούμε την ανασυνδυασμένη περιπλάνηση, εμπλουτισμένη με την ατομική συμμετοχή του επισκέπτη (και όχι πλέον του καταναλωτή) με στόχο την εξυπνη εμπειρία «δεν μας ενδιαφέρει η πώληση προϊόντων αυτή καθαυτή, θέλουμε να τους βάζουμε και λίγη φαιά ουσία.. ίσως λίγη εξυπνάδα και λίγη ανθρώπινη ζεστασιά» δηλώνουν με έπαρση και ανθρωπισμό οι μάνατζερς των νέων mall.

Τελικός σκοπός είναι να σε κάνουν να νιώσεις σα να ζεις μέσα σε μια διαφημιστική αφίσα. Ίσως για λίγες ώρες, ίσως και για όλη σου τη ζωή. Ο απώτερος στόχος του mall είναι να γίνει μια ολόκληρη πόλη, όπου «οι τέχνες και οι ασχολίες του ελεύθερου χρόνου αναμειγνύονται με την καθημερινή ζωή». Μετά την ολοκληρωμένη εμπειρία, στόχος της επόμενης γενιάς εμπορικών κέντρων είναι το πέρασμα στην ολοκληρωμένη εμπορική ζωή, όπου εργασία, κατοικία, κατανάλωση, κοινωνικές σχέσεις, ψυχαγωγία αναμειγνύονται καθ' ολοκληρία σε ένα ενιαίο σύνολο. Όλες οι δραστη-





ριότητες συνοψίζονται, συστηματικά συνδυασμένες και συγκεντρωμένες γύρω από τη θεμελιώδη έννοια ατμόσφαιρα, η αναπαράσταση γίνεται όσο ποτέ άλλοτε πραγματικότητα. Η καταναλωτική πράξη στα νέα mall γίνεται χαρά, τέχνη και τεχνική, γίνεται επιδεξιότητα, αποφασιστικότητα, δεξιοτεχνία, γίνεται κάτι πολύ περισσότερο από το να αγοράζει κανείς απλώς ένα παντελόνι, γίνεται απόλαυση, δημιουργία, ελευθερία, μια από τις μεγάλες περιπέτειες της ζωής μας.

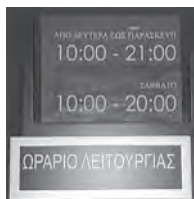


Το άλλο μισό: η επισφαλής εργασία

| έτη | Ανατολική Θεσ/νίκη | | Κεντρική Θεσ/νίκη | | Δυτική Θεσ/νίκη & Σίνδος | | σύνολο | |
|------|--------------------|--------|-------------------|--------|--------------------------|--------|---------|--------|
| | εργ/νοι | αύξηση | εργ/νοι | αύξηση | εργ/νοι | αύξηση | εργ/νοι | αύξηση |
| 1999 | 5684 | | 4057 | | 7116 | | 16857 | |
| 2001 | 14501 | 155,1% | 9000 | 121,8% | 5986 | -15,9% | 29487 | 74,9% |
| 2004 | 20929 | 44,3% | 11158 | 23,9% | 11745 | 96,2% | 42540 | 44,3% |

πίνακας 2

εργαζόμενοι με συμβάσεις μερικής και εποχιακής απασχόλησης στο νομό Θεσσαλονίκης πηγή: Επιθεωρήσεις Εργασίας



Ένα από τα κομβικότερα αποτελέσματα των παραπάνω εξελίξεων αποτελεί το γεγονός ότι στην ανατολική Θεσσαλονίκη καταγράφεται η μεγαλύτερη συγκέντρωση συμβάσεων μερικής και εποχιακής απασχόλησης στο νομό Θεσσαλονίκης. Για να μπορεί να υπάρξει

ο αστραφτερός κόσμος της κατανάλωσης θα πρέπει κάποιιοι να δουλεύουν σε άβλιες και ανασφαλείς συνθήκες. Οι μισοί εργαζόμενοι υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης του νομού δουλεύουν στις κολοσσιαίες επιχειρήσεις της ανατολικής Θεσσαλονίκης, τις νέες φάμπρικες της εκμετάλλευσης (μόνο στο mediterranean cosmos εργάζονται 3000 άτομα, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων εργάζονται ως ωρομίσθιοι σε καθεστώς μερικής απασχόλησης). Μέσα στα τελευταία έξι χρόνια έχει τετραπλασιαστεί ο αριθμός των επισφαλών εργαζομένων στη συγκεκριμένη περιοχή, αύξηση η οποία είναι η μεγαλύτερη σε όλη την Ελλάδα.

Όσο γιγαντώνεται η παραγωγή και κατανάλωση σκουπιδιών, τόσο οι βιομηχανίες διασκέδασης θα έχουν στόχο να τυφλώνουν τους καταναλωτές ώστε να μην προσέξουν τον πόλεμο που έχει κηρυχτεί ενάντια σε κάθε μορφή ζωής. Πεδίο μάχης αυτού του πολέμου αποτελούν τα γιγαντιαία εμπορικά κέντρα με τους διαρκώς αυξανόμενους φτηνούς, προσωρινούς εργατές, ντόπιους ή ξένους δεν έχει σημασία, οι οποίοι ζούνε μέσα στην αβεβαιότητα, με μισθούς της ξεφτίλας, χωρίς ένσημα, με απλήρωτες υπερωρίες, έξω από συνδικάτα, διαρκώς κάτω από την απειλή της απόλυσης, κατακερματισμένοι, αλλά πάντα εν δυνάμει επικίνδυνοι. Διότι ο μεγαλύτερος φόβος της εξουσίας είναι η συνειδητοποίηση της καταπίεσης που όταν αποκτά αυτοοργανωμένες μορφές, απαλλοτριώνει όλα όσα μας έχουν κλέψει.

το εμπορικό κέντρο είναι για το σημερινό πλήθος ότι ήταν το εργοστάσιο για την εργατική τάξη.

Η αντεστραμμένη πραγματικότητα

Ο πολιτισμός των mall αναμειγνύει προϋπάρχουσες μορφές και στυλ ζωής με τεχνολογικές και αρχιτεκτονικές κατασκευές. Παγώνει το χρόνο και πραγματώνει την εικονική μεταφορά στους φανταστικούς κόσμους της παράδοσης, της αυθεντικότητας και του εξωτισμού. Το εμπορικό κέντρο είναι μια πολλαπλασιαστική μηχανή, ένα πελώριο καρκινοκύτταρο που μολύνει με το χρόνο τόσο το χώρο της μητρόπολης όσο κυρίως τους χρόνους της ζωής. Ο ερχομός του είχε προετοιμαστεί εδώ και χρόνια. Όμως προσοχή, η προσταγή της καινοτομίας κρύβει μέσα της, τις υποσχέσεις για ευτυχία, ελευθερία, αυτονομία, καμουφλαρισμένες με μπόλικο πλαστικό συναίσθημα και χαροχαρούμενη δημιουργικότητα, τίποτα το καινούργιο. Πάντα σε στιγμές παρακμής ανθίζουν οι τόποι εγκλεισμού, τα θεάματα και τα εγκάρδια χαμόγελα. Η εξουσία σήμερα είναι ανίκανη να παράγει νέα θετικά νοήματα. Στην έλλειψη οραμάτων προς πώληση η εξουσία εκβιαστικά μοριοποιείται ακόμα περισσότερο αναμασώντας παλιές συνταγές. Στην αδυναμία της να αντικαταστήσει το ψέμα της με κάποιο άλλο κρύβεται ξανά πίσω από τη λεπτεπίλεπτη συναυλία της κατανάλωσης. Αυτή τη φορά εμπλουτίζει τις γιγαντιαίες εμπορικές φυλακές με επιτηδευμένους φωτισμούς, προσέχει την εσωτερική διακόσμηση, η μουσική υπόκρουση επιλέγεται με μεγάλη φροντίδα ώστε να μας προτρέψει μια να χαζεύουμε και μια να καταναλώνουμε. Αρχιτέκτονες, κοινωνιολόγοι, ανθρωπολόγοι, διαφημιστές, εργάζονται πυρετωδώς, ώστε να καθυστερήσει η στιγμή που οι ενθουσιασμένοι καταναλωτές θα αρνηθούν το ψέμα. Όμως όσο αναμειγνύει παλιά νοήματα, όσο καταβροχθίζει πολιτιστικούς πόρους, τόσο περισσότερο τα καταστρέφει, τόσο περισσότερο οδηγείται σε αδιέξοδο. Τα αυτοκρατορικά εμπορικά κέντρα αντανάκλουν την παρακμή του καπιταλισμού.

Μπορούμε να κάνουμε μια υπόθεση. Εάν τις δεκαετίες του '50 και του '60 οι χώροι των εργοστασίων ήταν οι κατεχοχόν τόποι της εργασιακής εκμετάλλευσης, της σύγκρουσης εξουσίας και αντι-εξουσίας, στη συνέχεια τις δεκαετίες του '70 και του '80 με την έκρηξη της υποκειμενικότητας η σύγκρουση επεκτείνεται στους χώρους των πανεπιστημίων και των σχολείων, μπορούμε σήμερα με επιφυλάξεις να υποθέσουμε ότι οι μελλοντικοί τόποι των κοινωνικών συγκρούσεων θα είναι τα γιγαντιαία εμπορικά κέντρα. Και εδώ μιλάμε για μια σύγκρουση που δεν θα αφορά μόνο τις οικονομικές ή τις εργασιακές συνθήκες, αλλά μιλάμε για την καθολική αντιπαράθεση των πληθυσμών με τη βιοεξουσία, για μια σύγκρουση επιθυμιών, δεξιοτήτων, σωματίων, επικοινωνίας. Να το πούμε αλλιώς, το εμπορικό κέντρο είναι για το σημερινό πλήθος ότι ήταν το εργοστάσιο για την εργατική τάξη.

και μια υπέρβαση...

Να σχεδιάσουμε το δικό μας αντι-πείραμα και ποιος ξέρει; Ίσως, κάνοντας μια προβολή στο μέλλον να συναντηθούμε σε κάποιο από τα σημερινά εμπορικά κέντρα που θα έχει γλιτώσει από τις φλόγες της κοινωνικής οργής και θα έχει μεταστραφεί σε κατελιγμένο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο.



Ζώνες Οικιστικού Έλεγχου Ευρύτερης Περιοχής Θεσσαλονίκης



Η εξουσία σήμερα είναι ανίκανη να παράγει νέα θετικά νοήματα. Στην έλλειψη οραμάτων προς πώληση η εξουσία εκβιαστικά μοριοποιείται ακόμα περισσότερο αναμασώντας παλιές συνταγές...Τα αυτοκρατορικά εμπορικά κέντρα αντανάκλουν την παρακμή του καπιταλισμού.

Σύντομο χρονικό εμπορικών κέντρων (τύπου mall)

- 1819 οι στοές του Burlington Arcade στο Λονδίνο και η Galleria Vittorio Emanuele II (1860) στο Μιλάνο θεωρούνται ως οι πρόγονοι - υβρίδια των σύγχρονων εμπορικών κέντρων.
- 1888 η τροχιοδρόμηση των τραμ και η κατασκευή των πρώτων metro σε Λονδίνο και Νέα Υόρκη επι-τρέπει την αποκέντρωση των αστικών πυρήνων, τη δημιουργία προαστίων και τηN κατασκευή των πρώτων εμπορικών ζωνών εκτός του ιστορικού εμπορικού κέντρου.
- 1922 ανοίγει τις πύλες του το πρώτο στον κόσμο εμπορικό κέντρο τύπου mall το «Country Club Plaza» σε έκταση 130 στρεμμάτων στο Κάνσας Σίτι.
- 1953 κατασκευάζεται το πρώτο θεματικό πάρκο στον κόσμο σε έκταση 160 στρεμμάτων, είναι η πρώτη Disneyland του Λος Αντζελες.
- 1956 σχεδιάζεται το Southdale Center στη Μινεάπολη, η πρώτη ολοκληρωμένη εμπορική κοινότητα, η οποία εγκολπώνει κατοικίες και εμπορικά καταστήματα. Επίσης για πρώτη φορά κατασκευάζεται εξολοκλήρου σκεπαστό και κλειστό εμπορικό κέντρο, ώστε να επιτευχθούν οι μέγιστες πωλήσεις και να μην εμποδίζεται η κατανάλωση τους χειμερινούς μήνες. Ουσιαστικά πρόκειται για την κατασκευή ενός γιγαντιαίου κουτιού. Σχεδιαστής είναι ο αρχιτέκτονας πρώην κομμουνιστής Victor Gruen ο οποίος θεωρείται από τότε ως ο πατέρας των εμπορικών κέντρων.
- 1956 εγκαινιάζεται το Chrisp Street Market στο Λονδίνο, το πρώτο εμπορικό κέντρο στην Ευρώπη.
- 1972 μετά από μια 20ετια έντονης μεταπολεμικής κατανάλωσης, οι ΗΠΑ διαθέτουν 13.174 μικρά και μεγάλα εμπορικά κέντρα.
- 1981 ανοίγει το West Edmonton Mall στην Αλμπέρτα του Καναδά. Πρόκειται για το πρώτο mega mall στον κόσμο το οποίο έχει έκταση 500 στρέμματα, διαθέτει 800 καταστήματα, 23.500 εργαζόμενους, 20.000 θέσεις στάθμευσης, αποκαλείται το όγδοο θαύμα του κόσμου και ετήσιος δέχεται 22 εκατομμύρια επισκέπτες. Εξακολουθεί να είναι σήμερα το μεγαλύτερο mall στην Αμερική.
- 1988 κατασκευάζεται η πρώτη ολοκληρωμένη εμπορική ιδιωτική πόλη η Celebration Disney στην Φλόριδα η οποία συνδυάζει κατοικία - τεχνολογία - ψυχαγωγία σε μια εξιδανικευμένη αναδημιουργία της Αμερικής.
- 1989 κατασκευάζεται ο πρώτος πολυκινηματογράφος megaplex με 21 αίθουσες η Cinemapolis στο Λος Αντζελες.
- 1990 τη δεκαετία που έρχεται κάθε μήνα θα ανοίγει ένα νέο εμπορικό κέντρο και συνολικά θα κατασκευαστούν πάνω από 16.000 εμπορικά κέντρα στις ΗΠΑ.
- 1992 εγκαινιάζεται το μεγαλύτερο mall στις ΗΠΑ το The Mall of America σε έκταση 390 στρεμμάτων στη Minnessota,χώρο στάθμευσης για 12500 αυτοκίνητα και 40 εκατομμύρια επισκέπτες το χρόνο.
- 2000 η αναπαλαίωση παλαιών εργοστασίων για εμπορικούς σκοπούς αποτελεί γεγονός. Μέσα στα δέκα τελευταία χρόνια πάνω από 300 νέα εμπορικά κέντρα στις ΗΠΑ στεγάστηκαν σε ανακαινισμένα βιομηχανικά κελύφη.
- 2004 Εγκαινιάζεται το μεγαλύτερο στον κόσμο εμπορικό κέντρο, το Golden Resources Shopping Mall στο Πεκίνο σε έκταση 700 στρεμμάτων. Διαθέτει 1200 καταστήματα, 232 κυλιόμενους διαδρόμους και 120.000 επισκέπτες ημερησίως κάτω από το σύνθημα «το mall αλλάζει την ζωή σου». Το νέο mall έγινε με τις ευλογίες του κομμουνιστικού κόμματος για την προώθηση της "xiaο kang" κοινωνίας, ενός νεολογισμού που θέλει να μετατρέψει το παραδοσιακό κινεζικό όνειρο για ευημερία στο μοτίο «ένα αμάξι σε κάθε γκαράζ, ένα κοτόπουλο σε κάθε ψυγείο».
- 2005 οι ΗΠΑ διαθέτουν 46.690 εμπορικά κέντρα και η Ινδία γίνεται η χώρα με τα περισσότερα maga power mall παγκοσμίως. Από 33 mall το 2002 έφτασε στα 220 ξεπερνώντας τα 215 που διαθέτει η Κίνα.
- 2006 αναμένεται να ανοίξει το Mall of Arabia στο Ντουμπάι έκτασης 750 στρεμμάτων.

Το mediterranean cosmos στη Θεσσαλονίκη έχει έκταση 45 στρεμμάτων, χώρο στάθμευσης για 3000 οχήματα και το The Mall στην Αθήνα έχει έκταση 60 στρεμμάτων και χώρο στάθμευσης για 2200 οχήματα.



“ΛΟΞΟ” ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

CRITICAL ART ENSEMBLE



εισαγωγή – μετάφραση: sphlynx

Η καλλιέργεια και η κατανάλωση γενετικά τροποποιημένων προϊόντων (γνωστών ως “μεταλλαγμένα”) έχει επιτραπεί και επίσημα στην Ελλάδα από τον Απρίλιο του 2005, με την ένταξη στην ελληνική νομοθεσία οδηγίας της Ε.Ε. Ειδικά για τις πειραματικές καλλιέργειες γενετικά τροποποιημένων οργανισμών (γ.τ.ο.), υποτίθεται ότι για να πραγματοποιηθούν σε χώρα-μέλος της ΕΕ θα πρέπει να πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις: Να συσταθεί επιτροπή επιστημόνων, η οποία θα γνωματεύσει αν η καλλιέργεια γ.τ.ο. είναι ασφαλής. Να δημιουργηθεί ομάδα που θα εξετάσει τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις και θα ειδοποιήσει τη γύρω περιοχή για το πείραμα. Να εκδοθεί υπουργική απόφαση που θα το γνωστοποιεί.

Πρόσφατα, ωστόσο, στις αρχές Δεκεμβρίου, έγινε γνωστό μετά από καταγγελία της ΓΕΣΑΣΕ ότι το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης με έγγραφο του επέτρεψε στο Ινστιτούτο Ελέγχου Ποικιλιών στη Σίνδο την πειραματική καλλιέργεια γ.τ. βαμβακιού, χωρίς να τηρήσει καμία προϋπόθεση. Και είναι επίσης συχνό το φαινόμενο οι εταιρείες που πουλάνε σπόρους να “πλασάρουν” γ.τ. σπόρους μαζί με παρτίδες συμβατικών. Νόμος, και σ’ αυτή την περίπτωση, είναι το δίκιο του ισχυρότερου.

Είναι φανερό ότι οι εξελίξεις όσον αφορά στην εξάπλωση των βιοτεχνολογικών προϊόντων είναι ραγδαίες, και οι νομοθετικές ρυθμίσεις καθώς και οι επίσημες εξαγγελίες για τον περιορισμό τους είναι απλώς «κενά γράμματα». Έτσι, η συλλογική αντίσταση παραμένει ο μόνος δρόμος αν δεν θέλουμε να είμαστε τα πειραματόζωα σ’ αυτό το πλανητικό καπιταλιστικό πείραμα.

Παρακάτω παρουσιάζουμε σε περίληψη τη μετάφραση ενός κεφαλαίου από το τελευταίο βιβλίο της Critical Art Ensemble που αναφέρεται στην αντίσταση στους γ.τ.ο. (Το βιβλίο λέγεται Molecular Invasion και μπορείτε να το βρείτε ολόκληρο, όπως και τα προηγούμενα βιβλία της CAE, στην ιστοσελίδα της www.critical-art.net) Το κεφάλαιο έχει τον τίτλο «Fussy Biological Sabotage» – «fuzzy» σημαίνει απροσδιόριστο, δύσκολο εντοπισμό, αλλά και “τρελό”, “λοξό”.

Πράγματι, ο τρόπος αντίστασης που προτείνει μοιάζει λίγο “περιεργός”. Παρουσιάζει όμως ενδιαφέρον –και μάλιστα γενικότερα για την κινηματική οργάνωση και αντίσταση– τόσο το γεγονός ότι αναγνωρίζει την ανάγκη της μακροχρόνιας στρατηγικής δέσμευσης για να έχει αποτελέσματα η αντίσταση, όσο και το ότι υπογραμμίζει τις βλαβερές συνέπειες των “θεαματικών” ενεργειών και την ανάγκη αποφυγής τους. Ακόμη κι αν η μέθοδος που προτείνει φαντάζει “μακρινή” για τις δικές μας δυνατότητες κι ανάγκες, μας υπενθυμίζει ότι η αντίσταση χρειάζεται να εμπλουτίζεται από τη φαντασία και τη γνώση για να χαράζει νέους αιφνίδιους δρόμους.]

Πρέπει να εφευρεθούν νέες μέθοδοι αντίστασης στο κεφάλαιο, στις σύγχρονες συνθήκες του πανκαπιταλισμού.

Στην περίπτωση της βιοτεχνολογίας, η αντίσταση βρίσκεται δυστυχώς σε αμυντική θέση, στην ανάγκη να απαντήσει. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε προς το παρόν είναι να προσπαθήσουμε να επιβραδύνουμε την επέλαση των εταιρειών.

Η ακινητοποίηση (εισαγωγή αδράνειας στο σύστημα) είναι χρήσιμη για την παρενόχληση της καπιταλιστικής παραγωγής και διανομής. Ορισμένες τακτικές, όπως η Ηλεκτρονική Πολιτική Ανυπακοή, θα φανούν χρήσιμες και σ’ αυτή την περίπτωση, αν και απαιτούνται πλέον πιο σκληρές μορφές της (μπλοκάρισμα των συστημάτων εσωτερικής επικοινωνίας, μπλοκάρισμα βάσεων δεδομένων, αποδιοργάνωση των routers [κεντρικές συσκευές δρομολόγησης δεδομένων] κ.λπ.). [Περισσότερα για την Ηλεκτρονική Πολιτική Ανυπακοή,δες στο Electronic Civil Disobedience στην ιστοσελίδα της CAE.]

Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε τακτικές χρησιμοποιώντας βιολογικά υλικά και διαδικασίες, πώς μπορούμε να αναπτύξουμε βιολογική άμεση δράση; Η κλασική Πολιτική Ανυπακοή δεν θα λειτουργήσει

σ’ αυτή την περίπτωση. Αν θέλουμε να παρέμβουμε στην παραγωγή διαγονιδιακών προϊόντων, σχεδόν κάθε τύπου δράση θα επιφέρει κάποιου είδους καταστροφές. Είναι ένα πρόβλημα που μας φέρνει σε δύσκολη θέση. Δεν θέλουμε να μας βάλουν την ταμπέλα του σαμποτέρ ή του οικο-τρομοκράτη. Όμως δεν μπορούμε και να τις αποφύγουμε εντελώς. Οι γ.τ.ο. είναι κάτι περισσότερο από οργανισμοί –είναι ατομική ιδιοκτησία– και οι καταστροφές τους αντιμετωπίζονται ανάλογα. Τα παραδείγματα των επιθέσεων σε πειραματικές καλλιέργειες στις ΗΠΑ, Γαλλία και Ινδία είναι χαρακτηριστικά: Η επιλογή των στόχων ήταν σωστή, αφού αν καταστραφούν οι έρευνες που γίνονται εκεί πρέπει να γίνουν απ’ την αρχή. Όμως η τακτική του εμπρησμού εξυπηρετεί την εξουσία ώστε να χαρακτηρίσει σαμποτέρ όσους κινητοποιούνται – είτε είναι δυνάμει παραβάτες είτε μη βίαιοι. (Παρουσιάζει ενδιαφέρον το παράδειγμα της Ινδίας, όπου η οργάνωση που ήταν υπεύθυνη για τους εμπρησμούς αποζημίωσε τους αγρότες στη γη των οποίων γίνονταν οι πειραματικές καλλιέργειες. Το μήνυμα ήταν σαφές: μη χτυπάτε τους αγρότες/εργάτες σωματικά, ψυχολογικά ή οικονομικά. Η βίαιη αντιπαράθεση με τον απλό κόσμο είναι μια απαράδεκτη τακτική.)

Ως απάντηση σ’ αυτά τα εντέλει άλυτα προβλήματα, η CAE προτείνει το “λοξό” βιολογικό σαμποτάζ (ΛΒΣ). Ο/η σαμποτέρ που αναλαμβάνει αυτή τη δράση βρίσκεται στο ενδιάμεσο μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας, απ’ όπου μπορεί να θέσει σε κίνηση μια αλυσίδα γεγονότων που θα αποφέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Η εναρκτήρια δραστηριότητα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο νόμιμη. (Συνήθως αυτές οι δράσεις έχουν δύο μόνο φάσεις: τη νόμιμη ή “λοξή” ενέργεια και την αναστάτωση που αυτή προκαλεί.) Διαφορετικά απ’ ό,τι στην περίπτωση της Πολιτικής Ανυπακοής, αυτού του τύπου το σαμποτάζ δεν απαιτεί σωματική αντιπαράθεση με τις αρχές, και σε πολλές περιπτώσεις ούτε καν τη διάπραξη κάποιου αδικήματος. Όπως όμως και οι σκληρές μορφές Ηλεκτρονικής

Πολιτικής Ανυπακοής, τα ΛΒΣ δεν είναι δημόσιες διαδικασίες. Ποιοι μπορεί να είναι οι συντελεστές των ΛΒΣ; Προτείνουμε τη χρήση της άγριας φύσης: Μη-παθογενείς μικροοργανισμοί, φυτά, έντομα, ερπετά, θηλαστικά, επιλεγμένοι γ.τ.ο. και οργανικά χημικά σκευάσματα μπορούν να αποτελέσουν μέρος της αντίστασης.

Φάρσες

Το ΛΒΣ έχει εν μέρει τις ρίζες του στις κλασικές φάρσες που όλοι γνωρίζουμε. Διαφορετικά όμως απ’ ό,τι οι κλασικές φάρσες, οι φάρσες ΛΒΣ δεν γίνονται για την πλάκα, ή για να δυσχεράνουν τον κόσμο, ή απλώς για να ενοχλήσουν– πρέπει να γίνονται ως μια μορφή ψυχολογικού πολέμου. Μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να υποκινήσουν την παράνοια και τη σύγχυση στο εσωτερικό ενός ινστιτούτου ή εργαστηρίου, ή για να στρέψουν την προσοχή στις ανωφελείς τους δραστηριότητες. Για παράδειγμα, η εξαπόλυση μεταλλαγμένων μυγών στην περιοχή ενός εργαστηρίου. (Μπορείτε να τις βρείτε στο ίντερνετ από το Bloomington Fly Center και δεν αποτελούν απειλή για το περιβάλλον αφού δεν μπορούν να επιβιώσουν στον φυσικό ανταγωνισμό.)

Διατάραξη Πειραματικών Καλλιιεργειών

Τα τελευταία 40 χρόνια οι ομάδες που αντιστέκονται έχουν κάνει σημαντικά βήματα όσον αφορά στον τρόπο οργάνωσης (με την υιοθέτηση της αποκέντρωσης και της άμεσης δράσης). Όμως οι ακολουθούμενες τακτικές/μέθοδοι δεν “προχώρησαν” και τόσο. Η ριζοσπαστική έρευνα είναι συχνά “είδος πολυτελείας” και δεν συνδέεται όσο θα έπρεπε με την άμεση δράση. Αυτό αφορά και στην περίπτωση της απάντησης στους γ.τ.ο. Η καταστροφή περιουσιακών στοιχείων (Γαλλία, Ινδία, ΗΠΑ) είχε περιορι-

σμένα αποτελέσματα και λειτούργησε κυρίως ως αντιθέαμα κατάλληλο για επαναφομοίωση. Η φωτιά καταστρέφει τα σπαρτά, αλλά επιτρέπει στις εταιρείες να μιλούν για “τρομοκρατία” και να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη έτσι ώστε να θεωρεί όσους αντιτίθενται πιθανούς οικοτρομοκράτες. Επιπλέον, οι σαμποτέρ έχουν να αντιμετωπίσουν μακροχρόνιες φυλακίσεις αν συλληφθούν, γεγονός αρνητικό λόγω της απώλειας αφοσιωμένων ακτιβιστών – αντίθετα με τις βραχυχρόνιες φυλακίσεις για λόγους πολιτικής ανυπακοής.

Υπάρχουν ορισμένες “κλασικές” αρχές:

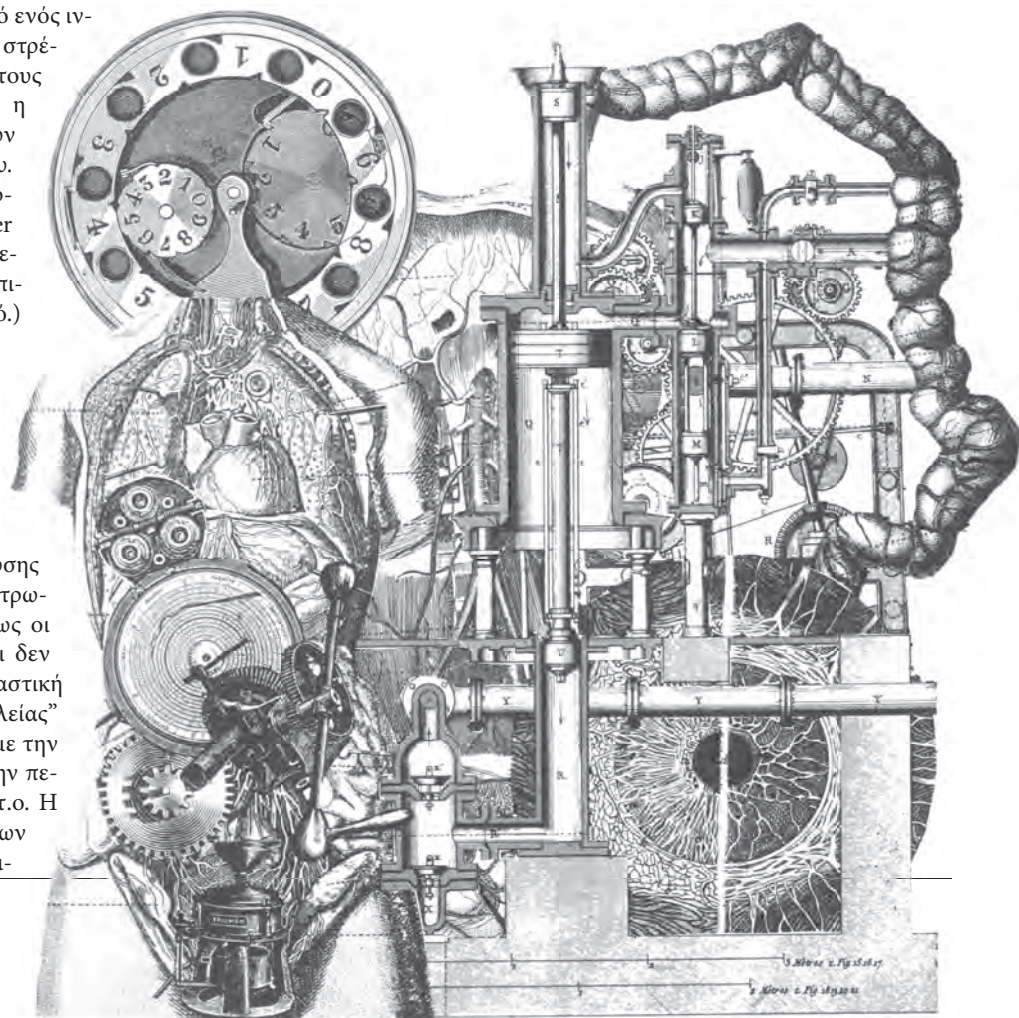
1. Χρησιμοποίησε μόνο την ελάχιστη απαιτούμενη βία για την επίτευξη ενός στόχου.
2. Εστίασε την επίθεση στον πιο αδύναμο κρίκο της αλυσίδας.
3. Οι στόχοι της επίθεσης πρέπει να είναι σαφείς και ακριβείς.

Οι ακτιβιστές τα έχουν πάει καλά με την 2η αρχή, αλλά έχουν κάνει ελάχιστα σε σχέση με την 1η και την 3η. Πώς μπορούμε να συνδυάσουμε τις παραπάνω αρχές με το ΛΒΣ στην περίπτωση της έρευνας για τους γ.τ.ο.; Η επιλογή των πειραματικών καλλιιεργειών είναι άριστη. Τα δείγματα και οι μελέτες μπορούν να αποτελέσουν στόχους δολιοφθοράς. (Π.χ. με την εισαγωγή σκουληκιών σε ένα δείγμα μελέτης της τοξικότητας του εδάφους σε σχέση με προϊόντα bt. Η έρευνα πρέπει να γίνει από την αρχή.) Ένας τρόπος είναι να εξαπολύσουμε μαζικά αρουραίους, ποντίκια, τυφλοπόντικες, κουνέλια κλπ –που δεν υποκινείται σε νόμους παραβίασης της ατομικής ιδιοκτησίας– κοντά σε πειραματικές καλλιιεργειες για να επιφέρουν την επιδιωκόμενη καταστροφή.

Αντίσταση Υψηλής Έντασης και Ακρίβεια στη Στόχευση

Τι να κάνουμε με δυνάμει επικίνδυνους γ.τ.ο. που κυκλοφορούν ήδη ευρύτατα; Εδώ η φωτιά δεν αποτελεί λύση. Ίσως η τεχνητή επιλογή είναι μια πιθανότητα. Π.χ. αν τρέφουμε με bt έναν πληθυσμό ζιζανίων που υποτίθεται ότι πεθαίνουν απ’ αυτό, είναι πιθανό ορισμένα ζιζάνια να αποκτήσουν ανοσία. Μετά τα καλλιεργούμε και τα ελευθερώνουμε στο περιβάλλον για να διαδώσουν τα αντιστεκόμενα γονίδια τους. Πρόκειται, βέβαια, για μακροχρόνιες προσπάθειες. Η πραγματική λύση είναι η ακρίβεια στη στόχευση. Μπορούμε να στοχεύσουμε τα γονίδια ή τις βιολογικές διαδικασίες που τροποποιούν έναν οργανισμό και να τα μετατρέψουμε από παράγοντες προσαρμοστικότητας σε ύποπτα στοιχεία. [Δίνουν αναλυτικά παραδείγματα χρήσης χημικών συστατικών που μπορούν να καταστρέψουν ένζυμα φυτών Roundup Ready ή να τους προσδώσουν ανεπιθύμητα –για τις εταιρείες– χρώματα.]

Η σύγχρονη μοριακή εισβολή πρέπει να αντιμετωπιστεί στο μοριακό επίπεδο. Για να αναπτυχθεί η αντίσταση σε αξιόπιστο και αποτελεσματικό βαθμό, πρέπει να δημιουργηθούν αντάρτικα εργαστήρια και έρευνες στη μοριακή βιολογία. Με το συνδυασμό παραδοσιακών, ηλεκτρονικών και βιολογικών μέσων αντίστασης μπορούμε να επιβραδύνουμε την πορεία των βιοτεχνολογικών εταιρειών και να κερδίσουμε χρόνο για πιο σοβαρές και μακροχρόνιες έρευνες στην κατεύθυνση της αντίστασης.



στο κεντρικό ανοστάνσιο

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ "ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΥΣ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ"

Yves Bordenave et Mustapha Kessous

UNE NUIT DES "EMEUTIERS" QUI ONT "LA RAGE"

Κυριακή 6 Νοεμβρίου: 8μ.μ. Ο Αμπντέλ, ο Μπιλάλ, ο Γιουσέφ, ο Οουσμάν, ο Ναντίρ και ο Λωράν (τα ονόματα έχουν αλλαχθεί) συναντιούνται μπροστά από τον δεκαώροφο ογκόλιθο της εργατικής πολυκατοικίας υπ' αριθμόν 112 στο Ωμπερβιλιέρ (εργατικό προάστιο βόρεια του Παρισιού). Καθώς έρχεται να τους συναντήσει, ο Ραϊντ, ντυμένος μ' ένα χοντρό μπουφάν, ανάβει ένα τσιγάρο και βάζει φωτιά εκεί που βρίσκονται οι κάδοι των απορριμμάτων. «Είναι θλιβερό, αλλά δεν έχουμε επιλογή», λέει ο Ναντίρ. Εδώ και δέκα μέρες, το έργο ξαναπαίζεται καθημερινά. Η μικρή παρέα απ' αυτή την εργατική πολυκατοικία της οδού Ελέν-Κουσενέκ, στην οποία ζουν πάνω από χίλιοι ενοικιαστές, θέλει «να τα σπάσει όλα». Αυτοκίνητα, αποθήκες, γυμναστήρια είναι στόχοι αυτής της οργής που δεν ανταποκρίνεται σε κανένα σύνθημα και σε καμία οργάνωση.

«Αν μια μέρα οργανωθούμε, θα έχουμε χειροβομβίδες, εκρηκτικά, καλάσνικοφ... Θα δώσουμε ραντεβού στη Βασιλλή και θα γίνει πόλεμος», απειλούν. Ούτε ντόπιοι μαφιόζοι ούτε ισλαμιστές φαίνεται να τους καθοδηγούν και ακόμα λιγότερο να τους χειραγωγούν. Για την ώρα, η παρέα του 112 δρα μόνη στην περιοχή της: η «οργάνωση» μοιάζει μάλλον με ξαφνικό πάρτι παρά με πολεμική επιχείρηση. «Καθένας φέρνει και από κάτι», εξηγεί ο Αμπντέλ.

«Έχουμε πιο πολύ διάθεση για εξέγερση μέσα μας παρά μίσος», λέει ο Γιουσέφ, ο πιο μεγάλος της συμμορίας. Στα 25 του, δηλώνει ωστόσο ότι έχει «ηρεμήσει» από τότε που αρραβωνιάστηκε. Κι όμως, νοιώθει πάντα «λύσσα». Λύσσα που στοχεύει πάνω απ' όλα στον Νικολά Σαρκοζί [υπουργός εσωτερικών και δημόσιας τάξης και νούμερο 2 στο κυβερνητικό κόμμα μετά τον Σιράκ] και το «πολεμικό» του λεξιλόγιο: «Αφού είμαστε αποβράσματα, θα δείξουμε σ' αυτόν τον ρατσιστή τι να καθαρίσει με το Kaercher [Ο Σαρκοζί είχε δηλώσει σε μια επίσκεψή του σε εργατικές συνοικίες ότι χρειάζονται ένα καλό πλύσιμο με Kaercher, μηχανήματα για πλύσιμο αυτοκινήτων κλπ]. Οι λέξεις πληγώνουν πιο πολύ από τα χτυπήματα. Ο "Σαρκό" πρέπει να παραιτηθεί. Όσο δεν ζητά συγγνώμη, θα συνεχίζουμε».

Σ' αυτή τη «λύσσα» προστίθεται και το επεισόδιο με το δακρυγόνο στο τζαμί του Κλισύ-σου-μπονά, εδώ και μια βδομάδα: «Βλασφημία», σύμφωνα με τον Γιουσέφ. «Δεν γίνεται να ρίχνεις δακρυγόνα σε πιστούς την ώρα που προσεύχονται. Προσβάλλουν τη θρησκεία μας». Η ανάκριση θα διαπιστώσει αν το δακρυγόνο ρίχτηκε στο εσωτερικό του τζαμιού ή μπροστά από την είσοδό του. Όλοι αυτοί οι νέοι έχουν συσσωρεύσει «υπερβολικά πολλή πίκρα» για ν' ακούσουν τις εκκλήσεις για ηρεμία. «Είναι όπως όταν στριμώχνεις ένα σκυλί, γίνεται επιθετικό. Δεν είμαστε σκυλιά, αλλά αντιδρούμε σαν ζώα», υποστηρίζει ο Οουσμάν.

Ο Λωράν, 17 ετών, ο βενιαμίν της παρέας, ισχυρίζεται ότι «έκαψε» ένα Πεζώ 607, δυο βήματα από δω, μόλις πριν από δυο ώρες. Τίποτα πιο εύκολο γι' αυτούς. Αρκεί ένα γυάλινο μπουκάλι γεμάτο με βενζίνη, ένα κομμάτι πανί για φυτίλι, να σπάσεις ένα απ' τα τζάμια και να πετάξεις μέσα το μπουκάλι. Σε δυο λεπτά το αυτοκίνητο αρπάζει φωτιά, καμιά φορά ανατινάζεται.

Γιατί καίνε αυτά τ' αυτοκίνητα που συνήθως ανήκουν σε γνωστούς τους; «Δεν έχουμε επιλογή. Είμαστε έτοιμοι να τα θυσιάσουμε όλα αφού δεν έχουμε τίποτα», δικαιολογείται ο Μπιλάλ. «Κάψαμε ακόμα και το αυτοκίνητο ενός κολλητού. Τα πήρε στο κρανίο, αλλά κατάλαβε.»

Ο «κολλητός» για τον οποίο γίνεται λόγος είναι εκεί. Είναι 21 ετών, δουλεύει βοηθός μάγειρα σ' ένα

εστιατόριο στο 15ο διαμέρισμα του Παρισιού και δεν το αρνείται. Βγάζει το κινητό του και δείχνει με καμάρι την οθόνη του κινητού του: η φωτογραφία ενός περιπολικού στις φλόγες που πάρθηκε εδώ και λίγους μήνες σε άλλα επεισόδια, μετά από το θάνατο ενός νέου στο Ωμπερβιλιέρ. «Ξέρεις, όταν πετάμε μια μολότοφ, φωνάζουμε βοήθεια. Δεν έχουμε λόγια για να εκφράσουμε αυτό που νοιώθουμε. Μπορούμε μόνο να μιλάμε βάζοντας φωτιά.»

Κανένας τρόπος εμπρησμού δεν τους είναι άγνωστος. Όπως οι αυτοσχέδιες «βόμβες με οξύ που αγοράζουν στο σουπερμάρκετ» παραγεμισμένες με αλουμινόχαρτο, που τις χρησιμοποιούν πιτσιρίκια 13 ως 15 χρόνων. «Όταν έχεις το μυαλό σου στην εξέγερση σε τέτοια ηλικία, το πρόβλημα είναι σοβαρό», τονίζει ο Αμπντέλ, που ομολογεί ότι «φοβάται να κάνει παιδιά που θα μεγαλώσουν με τέτοια λύσσα.»

Στις οκτώ και είκοσι, ακούγεται μια σειρήνα πυροσβεστικού. «Έρχονται οι μπάτσοι. Πάμε μέσα», διατάζει ο Γιουσέφ. Η παρέα χώθηκε στην είσοδο. Εδώ το ασανσέρ δεν εξυπηρετεί παρά μόνο δύο απ' τους δέκα ορόφους του κτιρίου: τον τέταρτο και τον ένατο.

Στον τέταρτο όροφο, νοιώθουν προφυλαγμένοι από έναν ενδεχόμενο έλεγχο της αστυνομίας. Ο Μπιλάλ, 23 ετών, κάτι ξέρει από τέτοια: «Σήμερα, με έλεγξαν δυο φορές. Οι μπάτσοι με έριξαν στο έδαφος χώνοντάς μου ένα flash-ball [πιστόλι με σφαίρες από καουτσούκ] στο στόμα και με έβρισαν.» Εξάλλου, δεν κατανοούν γιατί η κυβέρνηση ξοδεύει «εκατομμύρια ευρώ για τον εξοπλισμό της αστυνομίας όταν αρνείται να δώσει δυο δεκάρες για να ανοίξει ένα χώρο για τους νέους».

Ο Γιουσέφ και η παρέα του δεν είναι αφελείς. Ξέρουν ότι η βία που εξαπολούν τους ζημιώνει. «Δεν τα σπάμε, ξεσηκώνομαστε», υπερασπίζονται τους εαυτούς τους. «Συμμετέχουμε όλοι για να μαθευτεί η εξέγερσή μας», υποστηρίζουν. Και για να φωνάξουν ότι δεν αντέχουν άλλο. «Στην παρέα, είμαστε όλοι άνεργοι, και σύντομα θα μας κόψουν τα επιδόματα», λέει ο Ναντίρ, 24 ετών. Όπως κι οι άλλοι, σταμάτησε το σχολείο στα 16 αφού απέτυχε στις εξετάσεις για επαγγελματικό απολυτήριο με ειδικότητα ηλεκτροτεχνίτη. Από τότε δεν έκανε παρά μικροδουλειές σε αποθήκες, φόρτωνε παλέτες. «Τελικά, τι άλλο θες να κάνουμε;» ξεσπάει. «Από τα 100 βιογραφικά που έστειλα με κάλεσαν σε τρεις συνεντεύξεις. Ακόμα κι όταν έχω μέσο με διώχουν» λέει πικραμένος. Γι' αυτούς το σχολείο δεν χρησίμευσε ποτέ σε τίποτα. «Γι' αυτό τα καίμε», φώναξε ο Μπιλάλ.

Κι αν οι προκλητικές δηλώσεις του Νικολά Σαρκοζί ήταν μόνο η αφορμή που περίμεναν; Δεν ήταν αυτές που επέτρεψαν να απελευθερωθεί αυτή η «λύσσα» που μέχρι τότε συγκρατιόταν; «Πνιγόμαστε, και αντί να μας πετάξουν σωσίβιο, μας δίνουν μια να βουλιάξουμε. Βοηθείστε μας», ανταπαντούν. Αυτοί οι νέοι αποκαλούν τους εαυτούς τους «χωρίς πυξίδα», «παρεξηγημένους», «θύματα ρατσιστικών διακρίσεων», «καταδικασμένους να ζουν σε ανθυγιεινές σιτέ» [συγκροτήματα με τεράστιες εργατικές πολυκατοικίες] και «απορριπτέους». Δεν κρύβουν ούτε την ικανοποίησή τους ούτε την «περηφάνεια» τους που οι ταραχές επεκτείνονται σε όλη την επικράτεια: «Δεν υπάρχει ανταγωνισμός ανάμεσα στις σιτέ. Πρόκειται για καθαρή αλληλεγγύη.»

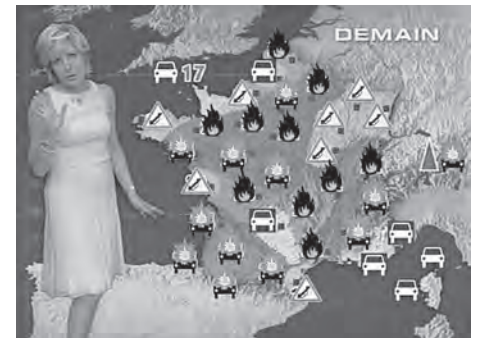
9 μμ. Η παρέα ξαναβγαίνει μπροστά στο κτίριο. Οι πυροσβέστες έσβησαν τη φωτιά στους κάδους. Ο Γιουσέφ και οι φίλοι του αναρωτιούνται: «Τι καθόμαστε, θα πάμε να κάψουμε τίποτα άλλο;»

«Κάψαμε ακόμα και το αυτοκίνητο ενός κολλητού. Τα πήρε στο κρανίο, αλλά κατάλαβε.»



10 νοεμβρίου 2005

Πραγματοποιείται άμεση δράση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Γαλλίας από 80 αντιεξουσιαστές/τριες οι οποίοι πέταξαν μπογιές, τρικάκια, έγγραφα και φώναξαν συνθήματα και κατέστρεψαν μέρος της εισόδου στο γαλλικό ινστιτούτο στη Θεσσαλονίκη. Ανάλογες δράσεις έγιναν και στην Αθήνα.



«Ξέρεις, όταν πετάμε μια μολότοφ, φωνάζουμε βοήθεια. Δεν έχουμε λόγια για να εκφράσουμε αυτό που νοιώθουμε. Μπορούμε μόνο να μιλάμε βάζοντας φωτιά.»



ΝΑ ΘΕΣΟΥΜΕ ΥΠΟ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΜΗΧΑΝΗΣ

Oreste Scaltzone

[Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί συνέντευξη η οποία δόθηκε στον ραδιοσταθμό του κινήματος Radio Onda d'Urto. Δεν πρόκειται για γραπτό κείμενο, αλλά για απομαγνητοφώνηση τηλεφωνικής συνέντευξης, γι' αυτό και παρουσιάζει όλες τις ατέλειες και ασυνέχειες του προφορικού λόγου.]

Από πολλούς, αλλά και από ανθρώπους της αριστεράς, μπαίνει ένα πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ότι πρακτικά αυτή η εξέγερση, αυτή η διαμαρτυρία, δεν μοιάζει να πολυέχει σχέση με την πολιτική. Ευτυχώς! Αν λάβουμε υπόψη μας τι σημαίνει σήμερα πολιτική... Ανοίγοντας το λεξικό, βλέπουμε ότι «πολιτική» σημαίνει «η τέχνη του κυβερνάν», το αντίθετο δηλαδή της αυτονομίας, το αντίθετο της ζωής. Αν σαν πολιτική εννοούμε το θέαμα της τάξης των πολιτικών, των ανεγκέφαλων εγκληματιών, πάλι καλά που δεν έχει σχέση με την πολιτική! Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το πώς εννοεί ο καθένας αυτούς τους όρους. Με τον όρο ιδεολογία... εγώ με τον όρο ιδεολογία εννοώ, όπως και ο Μαρξ, την αλλοτρίωση που μας κάνει να βλέπουμε τον κόσμο ανεστραμμένο. Και σ' αυτήν αντιπαραθέτω την κριτική, τη διαμαρτυρία, την εξέγερση και τον αγώνα. Η πολιτική στην πόλη της αρχαίας Ελλάδας, εκτός απ' αυτούς που δούλευαν, τις γυναίκες, τους δούλους, τους ξένους, από τη στιγμή που κάποιος θεωρείτο πολίτης, δηλαδή άνθρωπος, ήταν κάτι που αφορούσε τους πάντες, όπως αποδεικνύει και η Χάννα Αρεντ. Σήμερα, αυτό που εννοούμε σαν πολιτική είναι... αυτό εκεί το πράμα. Αυτό που, εκτός των άλλων, παίρνει όλο και περισσότερο τα χαρακτηριστικά του παράσιτου ενός κόσμου που αποφασίζει αλλιώς, με θεσμούς αδιαφανείς και αντιδημοκρατικούς, και δεν είναι ανάγκη να ψάχνουμε κάποιους μυστηριώδεις λόγους. Είναι έτσι: είναι όπως το μυστήριο της παραγωγής, η εξαγωγή υπεραξίας, η οικονομία. Η πολιτική είναι ένα είδος φύλλου συκής που καλύπτει μια όλο και πιο παράλογη απόφαση του ολοκληρωτικού παγκόσμιου καπιταλιστικού και κρατικού συστήματος. Οπότε, το να μην έχει πολιτικά χαρακτηριστικά η αντίδρασή τους μου φαίνεται ότι είναι πλεονέκτημα.

Θα 'θελα όμως να προσθέσω και κάτι άλλο... κι αυτή είναι η δεύτερη παρατήρηση που έχω να κάνω: Το «παιχνίδι του παπά» των ανθρώπων της εξουσίας παραδοσιακού τύπου, που αυτή τη στιγμή είναι η δεξιά, μου φαίνεται πολύ πρόστυχο - όταν για παράδειγμα τους βλέπω να σκανδαλίζονται που η εφημερίδα Il Manifesto αναφέρεται σε εξεγερμένους, όταν, κι αυτό εξάλλου μπορώ να το βεβαιώσω κι εγώ προσωπικά, σαν «αυτόπτης» μάρτυρας, 25 χρόνια πριν η κατηγορία για εξέγερση θεωρείτο ένα στοιχείο ιδιαίτερα επιβαρυντικό.

Η λέξη «εξέγερση» ήθελε τότε να δικαιολογήσει τους ειδικούς νόμους περί τρομοκρατίας, την «αντικειμενική» υπευθυνότητα, την κατηγοριοποίηση των ενόχων [σε αμετανόητους, μετανοημένους, αποστασιοποιημένους], τη χρήση του τεκμηρίου ενοχής σαν βασική πρόθεση, αντί του τεκμηρίου αθωότητας των κατηγορουμένων. Έλεγαν λοιπόν, ότι αφού κατά κάποιο τρόπο είμαστε «ενδημικοί εξεγερμένοι», όπως έγραφε ο Βαλιάνι, έπρεπε να ψηφιστούν ειδικοί νόμοι και ότι στη χώρα χρειαζόταν να κηρυχτεί καθεστώς εμφυλίου πολέμου. Αυτό φυσικά στη συνέχεια δεν σου το αναγνώριζαν, την ιδιότητα του εχθρού - είναι καλό να σε αναγνωρίζουν σαν επικίνδυνο εχθρό και όχι σαν μάζα παρεκκλινόντων σαν κι αυτούς που καταχωρούν ως συνήθη ποσοστά παραβάσεων του κοινού ποινικού δικαίου, π.χ. κλοπές σε σουπερμάρκετ, από την άλλη όμως αυτό δεν μπορούν να σ' το αναγνωρίσουν γιατί τότε θα 'πρεπε κατά κάποιο τρόπο να παραδεχτούν ότι μπορεί να υπάρχει κάποιος που εξεγείρεται σ' αυτή την κοινωνία. Σήμερα όμως λένε το αντίθετο! Τότε, συμπεριφερόντουσαν στην πραγματικότητα σαν ηθικό κρότος. Δεν σου έλεγαν ότι: «Είμαστε πιο δυνατοί, αλλά είναι φυσικό να υπάρχει και κόσμος

που εξεγείρεται, αυτό είναι κάτι που συνέβη πάντα στη διαδρομή της ιστορίας». Όχι!

Αλλά σου έλεγαν ό,τι ακριβώς και το σταλινικό σόφισμα, ο υπαρκτός σοσιαλισμός: «Δεν είναι δυνατόν! Αν κάποιος εξεγείρεται εναντίον αυτού του κοινωνικού συστήματος, του τόσο τέλειου, που στηρίζεται από την εργατική τάξη, αν κάποιος εξεγείρεται εναντίον ενός συστήματος που οικοδομείται στο όνομα της εργατικής τάξης και που εξυπηρετεί τα συμφέροντά της, τότε είναι τρελός, να τον κλείσουμε στο ψυχιατρείο, σημαίνει ότι είναι αντικοινωνικό στοιχείο και ότι δεν μπορούμε να του αναγνωρίσουμε την ιδιότητα του εχθρού».

Τώρα όμως τι λένε; Α! Θέλετε να τους χαρίσετε τον όρο εξεγερμένος; Μα πρόκειται για καθάρματα! Παιίζουν λοιπόν το «παιχνίδι του παπά».

Θα σας πω όμως κάτι. Στην αριστερά - κι αυτό το παρατηρώ και σε συντρόφους και συντρόφισσες που φαίνονται κάπως θορυβημένοι - μ' αυτούς όμως που κυριολεκτικά εξοργίζομαι είναι αυτοί που δικαιολογούν την αντίθεσή τους, κι έχω εδώ μπροστά μου το κύριο άρθρο της εφημερίδας Liberazione (της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης).

Τώρα... για προσέξτε λίγο! ανακαλύπτουν ότι δεν είναι πολιτική η αντίδρασή τους [των εξεγερμένων], ούτε καν έξυπνη. Και στο ζήτημα της εξυπνάδας ούτε λίγο ούτε πολύ λένε: «Μα σε τι βοηθάει το κάψιμο των αμαξιών; Καταλήγουν στο να καίνε τα αμάξια των φτωχών ανθρώπων και να τους κάνουν τη ζωή ακόμα πιο δύσκολη».

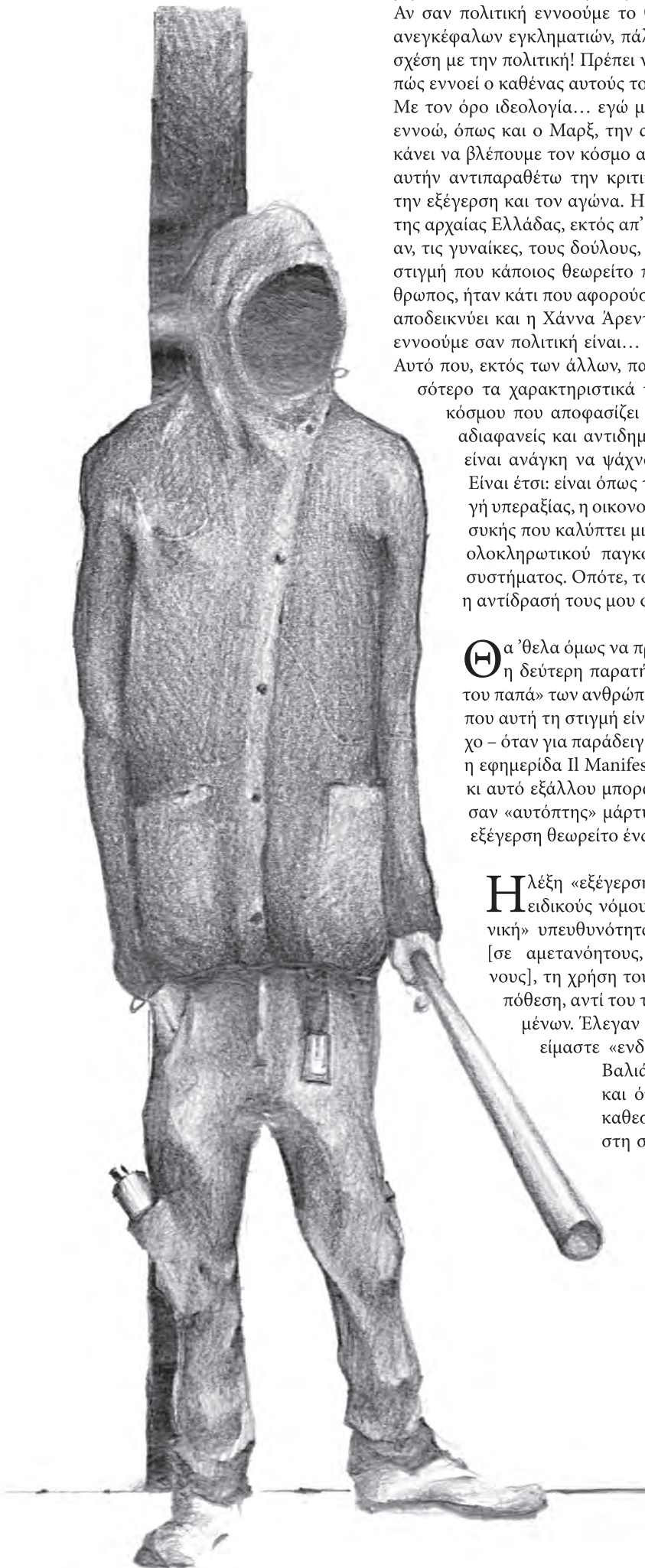
Ασφαλώς, και δεν διαφωνώ μ' αυτό. Όταν εμείς οργανώναμε μια διαδήλωση και υπήρχαν κάποια παιδιά που θέλανε να κάψουν αμάξια, τα παρκαρισμένα πεντακοσάρια [τα πιο φτηνά, τα αμάξια των «φτωχών»], είναι ξεκάθαρο ότι, κι αυτό κάναμε πάντα, θα λέγαμε: «για να στήσουμε παιδιά ένα οδόφραγμα ας κοιτάζουμε να πάρουμε τα αμάξια που μοιάζουν ν' ανήκουν σε πλούσιους». Αυτό είναι ξεκάθαρο!

Αυτό όμως γίνεται επειδή δεν μπορούν να πάρουν ούτε ανάσα! Και αρχίζουν να καταστρέφουν τα πάντα και το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να καίνε αμάξια γιατί δεν υπάρχει τίποτα άλλο! Γιατί διαφορετικά, θα γινόταν ό,τι έγινε στην Αργεντινή, όπου πριν λίγα χρόνια ήταν οι πικετέρος που έκαναν τα ίδια. Συνέβη ένα γεγονός στα περίχωρα του Μπουένος Άιρες, όταν άρχισαν να καίνε αμάξια, και τότε βγήκαν πολλοί κι άρχισαν να λένε: «Μα τι πράματα είναι αυτά! Γιατί δεν πάνε να χτυπήσουν τα σύμβολα του κεφαλαίου, τις τράπεζες;». Και όταν αυτοί δοκίμασαν να κάνουν αυτό ακριβώς, τότε σκοτώθηκαν δύο πικετέρος μπροστά σε μια τράπεζα - το μόνο που έκαναν ήταν ότι έσπαγαν τις τζαμαρίες της, ούτε καν είχαν την πρόθεση να εισβάλουν μέσα! Υπάρχουν κι αυτοί που λένε πάλι τώρα: «Μα γιατί δεν πάνε στις αριστοκρατικές συνοικίες να τα σπάσουν;»

Γιατί δεν πάνε; Δεν ξέρετε γιατί δεν πάνε; Γιατί είναι πολύ αγριεμένοι και μπορούν να γίνουν και αντιπαθείς αν σε βρουν μπροστά τους. Αυτοί για να πατήσουν το πόδι τους στο κέντρο του Σάββατο δεν τους περισσεύουν λεφτά. Πρέπει λοιπόν να καβαλήσουν τα κάγκελα του μετρό και να βρεθούν αντιμέτωποι μ' αυτό το είδος πίμπουλ που μπροστά τους αστυνομικοί και δεσμοφύλακες μοιάζουν με οσίες παρθένες, ή πρέπει να υποστούν κυρώσεις, με χρηματικά πρόστιμα, ή να αντιμετωπίσουν την προσαγωγή, ή να φάνε ένα χέρι ξύλο στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, ή να σπάσουν τη μούρη κάποιου ελεγκτή, προκαλώντας έτσι μια απεργία των εργαζομένων.

Είναι σίγουρο ότι αν βρεις το αμάξι σου καμένο αυτό θα σε πειράξει, αλλά κι όταν απεργούν επί τρεις μήνες οι τραμβαγέρηδες της Μασσαλίας πολλοί εργαζόμενοι περνάνε δύσκολες μέρες. Να μπούμε λοιπόν σ' αυτό το είδος αδιέξοδης λογικής και ν' αρχίσουμε να ζητάμε περισσότερους νόμους και περισσότερη τάξη!

Ασφαλώς και δεν είναι ούτε ένδοξο ούτε έξυπνο ούτε σωστή στρατηγική να καίμε αμάξια. Αν όμως αυτοί δεν κάψουν αμάξια, αν δεν ακολουθήσουν αυτόν τον τύπο τακτικής - που στο τέλος-τέλος κανένας δεν την αποφάσισε σε στρατηγεία, αλλά αποτελεί μια ανάσα γι' αυτούς, γιατί διαφορετικά κινδυνεύει να θαφτεί το ζήτημα των νεκρών τους. Γιατί δεν είναι μόνο οι δύο νεκροί στον υποσταθμό του ηλεκτρικού ρεύματος - σκέψου τι τρομοκρατία πρέπει να επικρατεί, χωρίς να έχεις τίποτα να κρύψεις να το βάζεις στα πόδια, να καβαλάς έναν τοίχο τριών μέτρων και να καταλήγεις σαν τον ποντικό στη φάκα. Πρέπει να πω ότι από τον Απρίλη μέχρι πριν λίγες μέρες, κήκαν 52 αφρικανοί, οι μισοί περίπου μικρά παιδιά, σε πυρκαγιές - κι εγώ που είμαι αντιπαρανοϊκός οφείλω να πω πως όταν ένας Σαρκοζί, μια μέρα μετά, χωρίς να σεβαστεί καν το πένθος των οικογενειών, στέλνει τους ρόμποκόπ του να αδειάζουν τα σπύτια, κι ακόμα χειρότερα όταν έχεις



σκίτσο: 3dimos

υπάρχει και μια άλλη οπτική γωνία, αυτή της αταξικής κοινωνίας, που όπως έλεγε ο Μπρεχτ «μοιάζει απλό, είναι όμως το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο»: Η αρχή της αυτονομίας, της κοινής αυτονομίας, των ανθρώπων, αυτή είναι μία μετάβαση και δεν είναι αλήθεια ότι πρόκειται για ουτοπία. Πρόκειται για μια ιδέα κατευθυντήρια.

και το δήμαρχο του Μοντρέι, έναν τύπο που συναγωνίζεται τον Κοφεράτι [τον κομμουνιστή δήμαρχο της Μπολόνια που έστειλε τα MAT για να κινήσουν τους αφρικανούς μικροπωλητές επειδή λείε «ζημίωσαν» τους μαγαζάτορες και λέρωναν το χώρο], αυτούς τους σταλινοφασίστες, εθνικιστές, καπιταλιστές, που όχι μόνο πετάνε τον κόσμο έξω από τα σπίτια με τη δικαιολογία ότι πρόκειται για τρώγλες –μα αν είναι τρώγλες, βάλτε τον κόσμο σε καλύτερα σπίτια!– αλλά την ίδια στιγμή συλλαμβάνουν τους sans-papiers [μετανάστες χωρίς χαρτιά], και δίνουν την εντύπωση ανθρώπων που προπαγανδίζουν την ένοπλη αντιπαράθεση, ένας κόσμος που σε κάνει να αισθάνεσαι σχεδόν σαν παρανοϊκός... Να έχουν μήπως και κάποια άμεση σχέση με τον εμπρησμό των σπιτιών, δεδομένου ότι αμέσως μετά αρχίζουν να τα κατεδαφίζουν, για να οικοδομήσουν το κέντρο αλλάζοντας την κοινωνική του σύνθεση και μετακινώντας τους προλετάριους, τους μετανάστες, σε κάποιο γκέτο;

Αυτή είναι η κατάσταση, από εδώ πρέπει να ξεκινήσουμε!

Είναι σίγουρο ότι αυτός ο αγώνας είναι αδιέξοδος. Δεν είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς ότι μπορεί να υπάρξει διέξοδος καίγοντας ορισμένα αυτοκίνητα. Αυτό το κύμα αντίδρασης πιθανότατα θα σταματήσει, το ζήτημα όμως είναι ότι πρέπει να κατανοήσουμε, και να μη χαμογελάμε συγκαταβατικά όταν κάποιος μας λέει ότι από τη Νέα Ορλεάνη ως την Σέουτα και τη Μελίγια φάνηκε ξεκάθαρα ότι δεν είναι ζήτημα εναλλαγής κυβερνήσεων. Στην Ιταλία, πριν 3-4 χρόνια κυριαρχούσε ο μύθος του Ζοσπέν, επειδή είχε περάσει με νόμο το 35ωρο, και όλοι μας είδαμε πού κατέληξε αυτή η ιστορία. Σήμερα υπάρχει ο μύθος του Θαπατέρο επειδή απέσυρε τις ισπανικές δυνάμεις κατοχής από το Ιράκ και επειδή νομιμοποίησε τους γάμους των ομοφυλόφιλων. Αυτά που γίνανε στην Σέουτα και τη Μελίγια, το γεγονός ότι η Ιταλία, η Γερμανία, η Ισπανία καταλήγουν σε αποτρόπαιες συμφωνίες [της διώξης των μεταναστών πριν αυτοί εισχωρήσουν στην Ε.Ε.] και αναθέτουν σε καθεστώς της βορείου Αφρικής σαν κι αυτό του Καντάφι και σαν κι αυτό του Μαρόκου τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης κατά των νέγων της λεγόμενης υποσαχάριας Αφρικής, είναι ένα γεγονός τρομερό, αλλά ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΣΗ! Αυτό πρέπει να το σταματήσουμε με κάθε μέσο, δεν πρόκειται όμως για εξαίρεση, αλλά για ένα αποκαλυπτικό γεγονός αφού, σίγουρα, ούτε η Γαλλία ούτε η Ιταλία είναι δυνατόν να υποδεχτούν τους φτωχούς όλου του κόσμου, όπως λένε κάποιοι κομφορμιστές – οπότε φτάνουμε και πάλι στο ζήτημα της αλλαγής, και παραφράζοντας την Λούξεμπουργκ: ή θέτεις προς συζήτηση τις βάσεις της μηχανής-κόσμος, τις σχέσεις δηλαδή του κεφαλαίου, το νεωτερικό κράτος, από τον Άνταμ Σμιθ μέχρι τον Λεβιάθαν: αυτό το πράγμα εκρήγνυται και μπορεί να τελειώσει με μια μεγάλη περίοδο επιθανάτιου ρόγχου. Αυτό δεν το καταλαβαίνει κανείς αν παραμένει στο επίπεδο των διαφόρων καταστροφών του περιβάλλοντος, από τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς ως την τρύπα του όζοντος, γιατί τότε γίνεται καταστροφολόγος.

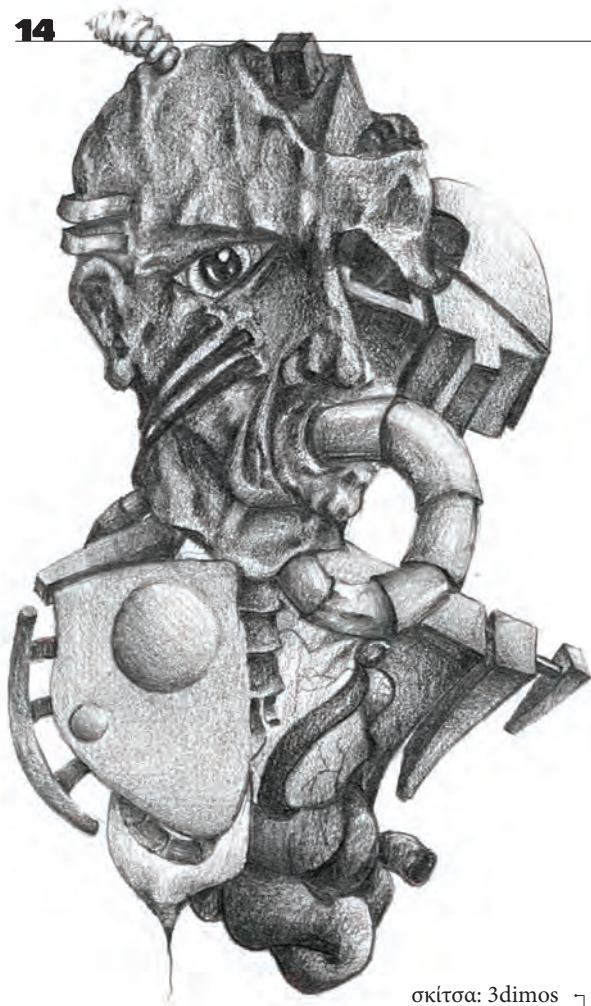
Καταστροφολόγος, επειδή το πράγμα ακολουθεί ένα συγκεκριμένο μοντέλο, υπάρχουν όμως πολύ χειρότερα πράγματα που συμβαίνουν σε νοητικό επίπεδο, μ' αυτό το είδος παιχνιδιού, να λες δηλαδή κάτι και αμέσως μετά κάτι που αντιφάσκει με το προηγούμενο. Κι αυτό είναι το πρόβλημα: το πρόβλημα είναι θεμελιώδους σημασίας, είναι ότι σήμερα ή θέτεις προς συζήτηση τη μορφή που πάντα κυβέρνησε το ανθρώπινο είδος και που είναι πάντα μια μορφή ετερόνομη, στην οποία περιλαμβάνονται παπάδες, κυβερνήτες, αφεντικά, μορφές ενδογενείς, επιχειρηματίες – αυτός είναι ο μηχανισμός που ρυθμίζει την κοινωνία. Ύστερα υπάρχει και μια άλλη οπτική γωνία, αυτή της αταξικής κοινωνίας, που όπως έλεγε ο Μπρεχτ «μοιάζει απλό, είναι όμως το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο»: Η αρχή της αυτονομίας, της κοινής αυτονομίας, των ανθρώπων, αυτή είναι μία μετάβαση και δεν είναι αλήθεια ότι πρόκειται για ουτοπία. Πρόκειται για μια ιδέα κατευθυντήρια.

Επειτα, βλέπουμε πως δεν υπάρχει λύση αν δεν θέσουμε υπό αμφισβήτηση τις βάσεις της παγκόσμιας μηχανής. Ύστερα, αντί να πηγαίνουμε από δω κι από κει τρέφοντας αντιφατικές αυταπάτες, σήμερα ο Θαπατέρο, αύριο μεθαύριο ο επαναστατικός χαρακτήρας του Ισλάμ και πάει λέγοντας, ή να γινόμαστε εθνικιστές για λόγους συμπαραστάσης ή αντίθεσης στις καταστάσεις – πράγματα που εξ ορισμού είναι αλληλοσυγκρουόμενα. Κι αν δεν προχωρήσει αυτός ο τύπος μετάβασης, αν συνεχίσουμε να μιλάμε για «έναν άλλο κόσμο εφικτό»... Δεν μπορούμε παρά να θέσουμε προς συζήτηση τη σχέση κεφάλαιο και τη μορφή-κράτος. Διαφορετικά, καλύτερα να μη λέμε τίποτα, γιατί τότε σ' ένα κακό προσθένουμε ένα ακόμα.

Ο **Oreste Scalzone** γεννήθηκε στο Τέρνι της Ιταλίας το 1947. Ηγετική φιγούρα του '68 και από τους ιδρυτές της οργάνωσης Potere Operaio. Στη συνέχεια υπήρξε ηγετικό στέλεχος των Κομμουνιστικών Επιτροπών για την Εργατική Εξουσία και μετά των Επαναστατικών Κομμουνιστικών Επιτροπών και συνελήφθη με την υπόθεση της 7ης Απριλίου 1979. Αφέθηκε προσωρινά ελεύθερος για λόγους υγείας και καταδικάστηκε σε εννέα χρόνια φυλακή για συμμετοχή σε ένοπλη ομάδα και ανατρεπτική δραστηριότητα. Διαφεύγει στο Παρίσι το 1982 όπου δίνει τη μάχη για την αμνηστία. Συνελήφθη για λίγο το 1983 αλλά τελικά δεν εκδόθηκε στην Ιταλία. Πρόσφατα πήγε κρυφά στην Ιταλία για να προωθηθεί με μια προκλητική κίνηση την υπόθεση της αμνηστίας. Πέρυσι για το ίδιο λόγο έκανε απεργία πείνας για 22 ημέρες.



σκίτσο: μιτσάκος



σκίτσα: 3dimos

Το προκαραίο δεν είναι το νέο επαναστατικό υποκείμενο. Δεν πρόκειται να υποκαταστήσει εκμοντερνισμένα την αγωνία ενός αριστερού, αριστεριστικού ή και αναρχικού χώρου να φτιάξει έναν νέο αχυράνθρωπο.

Το τελευταίο διάστημα ένα κομμάτι κόσμου που βρίσκεται στην κατάληψη φάμπρικα υφάνει και κινείται γύρω από την αντιεξουσιαστική επιθεώρηση μπλακ αουτ έχει επιλέξει όχι στην βάση ενός οργανωμένου σχεδίου αλλά από ένα πολιτικό ένστικτο πιο πολύ διαισθητικό, να αφιερώσει ένα σημαντικό κομμάτι της ενασχόλησής του στην αλληλεπίδραση ανάμεσα στους μετασχηματισμούς στο πεδίο της εργασίας και την αναδιοργάνωση στην σφαίρα της κοινωνικής ζωής. Συνθηματικά αυτή ενασχόληση συμπυκνώθηκε στην έννοια του προκαραίου. Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μια προσωπική ανάγνωση αυτής της ενασχόλησης, που διεξάγεται όμως μέσα σε συλλογικές διαδικασίες και συνεπώς διαμορφώνεται καθοριστικά από αυτές.

Το προκαραίο

Το προκαραίο δεν είναι το νέο επαναστατικό υποκείμενο. Δεν πρόκειται να υποκαταστήσει εκμοντερνισμένα την αγωνία ενός αριστερού, αριστεριστικού ή και αναρχικού χώρου να φτιάξει έναν νέο αχυράνθρωπο. Δεν πρόκειται να φτιάξουμε αφαιρέσεις και να τις επενδύσουμε με προσδοκίες και νομοτέλειες που πολύ απλά δεν έχουν. Διερευνούμε φιγούρες και κοινωνικές σχέσεις που γίνονται ολοένα και πιο πλειοψηφικές.

Το προκαραίο αποτελεί μια μορφή κοινωνικής σχέσης με διττή προέλευση και διαδρομή. Από τη μία στέκεται η κινηματική ιστορία με την άρνηση της εργασίας, όχι μόνο ως καταναγκασμού ή μηχανισμού αλλοτρίωσης και εξουθένωσης, αλλά ως μια διερώτηση, ένα διάττον ερώτημα, ποιο το νόημα να δουλεύουμε, τι νόημα αντλούμε από το να παράγουμε υπηρεσίες πολλαπλασιαστές της αποξένωσης; Από την άλλη εκτείνονται οι διαδικασίες κοινωνικού μετασχηματισμού που εκτυλίσσονται τις τελευταίες δύο δεκαετίες. Η έκρηξη του υποκειμένου και η Βαβέλ των ταυτοτήτων, προσκολλημένες στον μαγνητικό πεδίο της κατανάλωσης, μετατρέπον σε εμπόρευμα και συναίνεση την ετερότητα. Επιπλέον εφαρμόζονται σταδιακά όλο και πιο ελαστικές προσωρινές σχέσεις στην εργασία. Η αίσθηση μιας καταμερισμένης καθημερινότητας στα διάφορα πεδία της ζωής στον καπιταλισμό γίνεται κομμάτι. Χάνεται η δυνατότητα να προβλεφθεί το μέλλον. Οι άνθρωποι δυσκολεύονται να αναπαράγουν τα σχέδια των προηγούμενων γενιών. Δε χωρούν στο παραδοσιακό μοτίβο ζωής.

Η έκρηξη της κατανάλωσης, η διείσδυση του εμπόρευματος από τον έρωτα μέχρι τη διασκέδαση και τη μεταφυσική δεν

PRECARITY ΝΕΕΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Μίμης

συνηγορεί μόνο στη ανάγκη του κεφαλαίου να βγάλει υπεραξία από αυτές τις πτυχές της κοινωνικής ζωής. Ακόμη περισσότερο, δεν σημαίνει μόνο την αναγκαιότητα να μετατοπιστεί η παραγωγή σε υπηρεσίες επειδή ο βιομηχανική παραγωγή αυτοματοποιείται ή μεταναστεύει όπως με μερικό τρόπο ερμηνεύει ο νέγκρι και λοιποί εργατιστές διανοούμενοι. Κυρίως αποτελεί την μόνη διέξοδο, ώστε η κυριαρχία να συνεχίσει να διατηρείται στον αφρό. Οι κοινωνικοί αγώνες που μπορεί να ξεκινούσαν από την εργασία, το φύλο, τα δικαιώματα γέννησαν σταδιακά ένα γαλαξία πειραματισμών στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων. Η δεκαετία του 70 με τα λεγόμενα κινήματα της αμφισβήτησης συμπύκνωσε και συγκέντρωσε, έστω και θολά, μια κριτική όλων των θεσμών της κοινωνίας. Από το ρόλο της γυναίκας, την οικογένεια, τη θρησκεία, το έρωτα, το νόημα της εργασίας.

Η κριτική αυτή φάνταζε απειλητική και για τους δύο πόλους της αντιπαράθεσης, τον μαρξισμό (παραδοσιακό ή αυτόνομο) και τον καπιταλισμό. Ο καπιταλισμός επιτυχημένα ομολογουμένως αφομοίωσε αυτή την υπερσυσσώρευση ριζικής κριτικής προσφέροντας την δυνατότητα στα υποκείμενα να αγγίζουν αυτές τις αναζητήσεις διαμέσου του εμπόρευματος. Άρχισε να δημιουργεί επικερδείς βιομηχανίες σε όλα τα πεδία της καθημερινότητας. Το εμπόρευμα αποτέλεσε έναν γρήγορο και άκοπο μηχανισμό να συσχευάζονται οι ανατρεπτικές επιθυμίες.

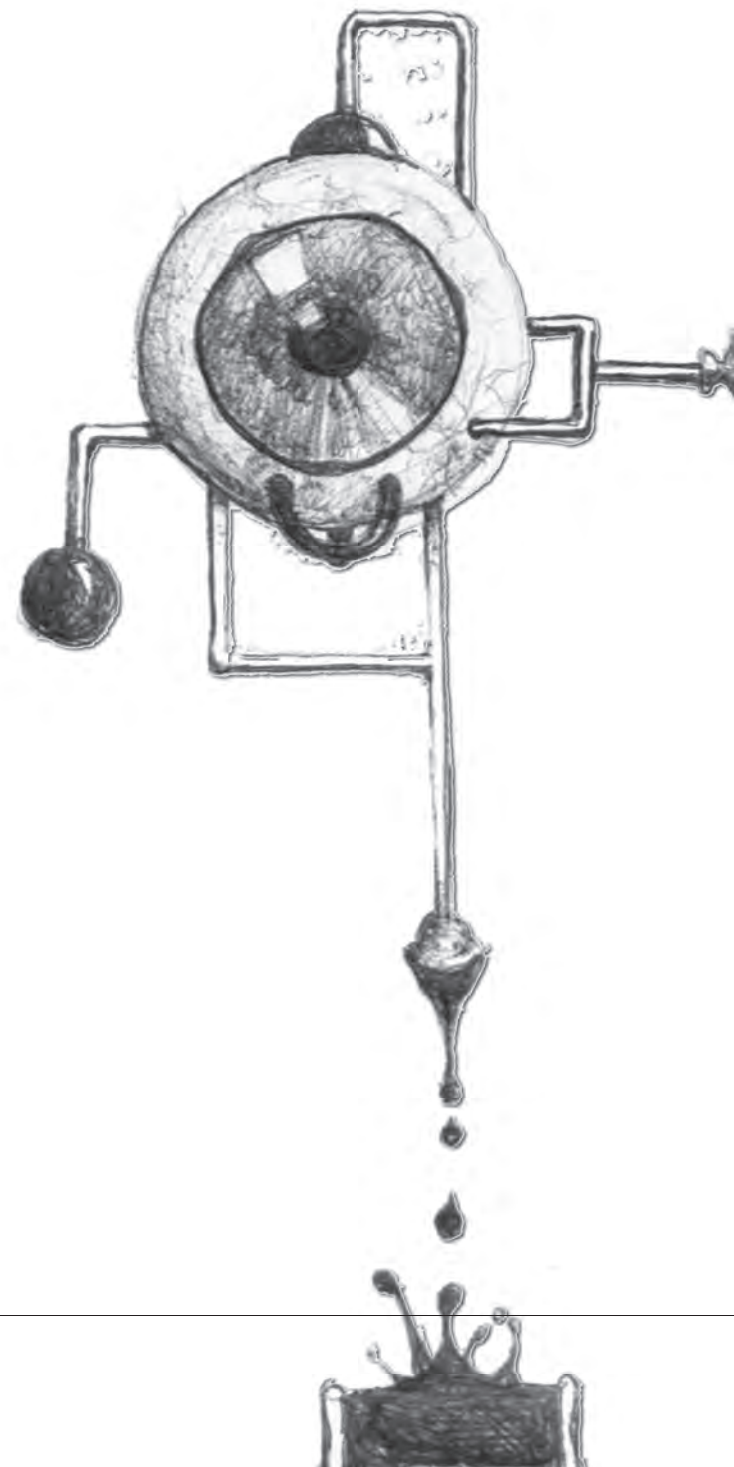
Το αντίπαλο δέος, ο λενιστικός και αυτόνομος εργατισμός από την άλλη, δεν λειτουργήσε πολύ διαφορετικά αν και αναμφισβήτητα με μικρότερη απήχηση και επιτυχία. Αποπειράθηκε την κριτική να την εντάξει στην δικιά του κοσμοθεώρηση, την δικτατορία των αναγκών. Η προσπάθεια να ερμηνευθούν όλα τα πεδία του προβληματισμού που μπήκαν εκείνη την εποχή με βάση την υπεραξία που αντλούν τα αφεντικά, δεν ήταν διόλου τυχαία. Η αμφισβήτηση του ρόλου της γυναίκας ως του κοινωνικού μασέρ του κουρασμένου ταξικού αγωνιστή απαντήθηκε, από αυτή την τάση με την εξωφρενική λογική του μισθού για την νοικοκυρά. Δηλαδή παραβλέπουμε στο εσωτερικό της σύγκρουσης άνδρα γυναίκα βαφτίζοντας την ταξικό υποκείμενο που της κόβουμε και μισθό από πάνω προς όφελος τελικά της σύγκρουσης εργασίας κεφαλαίου. Η ανατροφή του παιδιού, ακολούθως εντάχθηκε εξ ολοκλήρου στην παραγωγή αξίας στον καπιταλισμό. Αναμφισβήτητα, οι δουλειές στο νοικοκυριό κρατούν σε λειτουργία την καπιταλιστική μηχανή σε επίπεδο παραγωγής υπεραξίας. Αυτό το κάνει εν γένει η δραστηριότητα στα πανεπιστήμια, ο πατριωτικός εθελοντισμός κτλ. Το θέμα βρίσκεται στην κεντρικότητα που καταλαμβάνει η παραγωγή αξίας σε αυτές τις σχέσεις. Για παράδειγμα πολύ πριν την αστικοποίηση και την βιομηχανική επανάσταση, οι γυναίκες φρόντιζαν τα παιδιά τους, μαγειρεύαν και αν τους περισσεύε χρόνος δούλευαν και στα χωράφια. Χωρίς να υπάρχει καπιταλισμός. Στην Ελλάδα αυτή η κοινωνική συνθήκη ήταν παρούσα μέχρι τα τέλη του 50. Είναι μια τεράστια αφαιρεση και αυθαιρεσία να ανάγουμε όλες αυτές τις σχέσεις σε ένα ζήτημα μισθού ή αξίας για τον καπιταλισμό. Ήταν και παραμένουν ρόλοι παγιωμένοι, οι οποίοι περιλαμβάνουν έναν ωκεανό καταναγκασμών που ένα μόνο κομμάτι τους είναι η απλήρωτη μορφή εργασίας που έχουν. Άλλωστε, απώτερος στόχος είναι για παράδειγμα η συλλογική ανατροφή των παιδιών, η συλλογικοποίηση της ζωής ευρύτερα. Αυτή είναι η έξοδος για εμάς από τον καπιταλισμό και όχι ο μισθός της νοικοκυράς. Εν ολίγοις αποσκοπούμε να αντιστρέψουμε το κοινωνικό παράδειγμα και όχι να το ωθήσουμε σε μια κρίση (σύγκρουση εργασίας κεφαλαίου) που ως γνωστόν θα φορτίσει με ζωτικότητα τις μπαταρίες τους συστήματος ανοίγοντας νέα πεδία εμπνευματοποίησης. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι άχρηστοι¹ οι αγώνες που έγιναν για κοινωνικό μισθό στις νοικοκυρές, όμως, είναι υπεραπλούστευση να γενικεύεται το μερικό αυτό ζήτημα σε συνολικό. Μας φαίνεται ότι με αυτόν τον τρόπο, ο καπιταλισμός νοούμενος ως ένα ολοκληρωμένο σύστημα κυριαρχίας υποβιβάζεται σε ένα μηχανισμό παραγωγής υπεραξίας για το κεφάλαιο. Νομίζουμε ότι είναι κάτι πολύ παραπάνω και η πραγματικότητα έχουμε την αίσθηση ότι μας επιβεβαιώνει. Το περιεργό στην όλη υπόθεση είναι ότι τα ερμηνευτικά αυτά σχήματα παρά την πασιφανή ρηχότητα τους εξακολουθούν να επιβιώνουν. Η μάλλον για να το διατυπώσουμε καλύτερα η ρηχότητα τους ίσως είναι και ο λόγος που επιβιώνουν σε εποχές που το συλλογικό και τα οράματα ατροφούν.

Η κωδικοποίηση του προκαραίου ως μια στρατηγική του κινήματος πηγάζει από έναν σύμπαν ερμηνειών, αναλύσεων και συμπεριφορών που εμφανίστηκαν από το τέλος των κινήματων της αμφισβήτησης και μετά. Ένα κεντρικό σημείο είναι οι μετασχηματισμοί στην εργασία, που περιληπτικά συνοψίζονται σε αυτό που ονομάστηκε μεταφορντισμός, όπως και αν ορίζεται αυτός. Τους μετασχηματισμούς αυτούς στο ερώτημα τι συμπυκνώνουν και πως περιγράφονται, **εν συντομία θα λέγαμε ότι**

γεννήθηκαν μαζί παραγωγικά υποκείμενα των οποίων οι παραγωγικές ικανότητες είναι τόσο ριζωμένες στις ανθρώπινες δεξιότητες (γλώσσα, κοινωνικότητα, επικοινωνία και νόηση), έτσι, ώστε δεν επιτρέπεται πλέον ο διαχωρισμός μεταξύ εργασιακής διαδικασίας και καθαρής κοινωνικής ύπαρξης. Έτσι σχηματίζετε ένα όλο, που υπάγει το σύνολο της ύπαρξης στην ετερονομία. Ένα όλο που δεν αποτελεί απλώς συνάθροιση των επιμέρους παραγόντων, αλλά δημιουργεί μια νέα ποιότητα, τις νέες φιγούρες.

Με βάση τα παραπάνω, ερμηνείες που τοποθέτησαν την επέκταση των εμπνευματικών σχέσεων σε όλο το φάσμα της κοινωνικής ζωής, ως μια μορφή εργασίας με την φιγούρα του κοινωνικού εργάτη να αντικαθιστά αυτή του εργάτη μάζα² (θεωρία του κοινωνικού εργοστασίου), δεν μπόρεσαν να διεισδύσουν στην ρίζα των μετασχηματισμών. Προσπάθησαν να απλουστεύσουν το άλμα της κυριαρχίας σε κάθε σημείο της ζωής, υποβάλλοντας έναν ηγεμονικό ρόλο στο κομμάτι της εργασίας. Σε ένα μπαρ για παράδειγμα, βάζει ως κεντρική την εργασιακή θέση όσων δουλεύουν και υποβαθμίζει τους καταναλωτές σε απλούς αναπαραγωγούς. Αντιθέτως, μας φαίνεται εξαιρετικά δύσκολο να προχωρήσουμε σε τέτοιες αναγωγές και ιεραρχήσεις από τη στιγμή που σε χώρους που κατ'εξοχήν παράγουν σημασίες επικοινωνίας, κοινωνικότητας, με όρους εμπόρευματος, ακόμη και ο εργαζόμενος υιοθετεί στυλ και ταυτότητα³ που επηρεάζονται περισσότερο από τον κοινωνικό χαρακτήρα³ του χώρου παρά από την σύγκρουση αφεντικού εργάτη. Παρ'όλο ότι εργάζεται νιώθει ότι ανήκει σε μια κοινότητα. Μπορεί να εκτιμήσει κανείς ότι το κεφάλαιο με την μορφή του εμπόρευματος αποτελεί μόνο το όχημα της ευρύτερης άλωσης του κοινωνικού από την ετερονομία. Απαντήσαμε παραπάνω γιατί συνέβη αυτό και ποιο ήταν το διακύβευμα.

Αρνούμενοι σε ένα βαθύτερο σημείο ανάλυσης τον εργατισμό πρέπει να επισημάνουμε ότι αυτοί οι μετασχηματισμοί στην εργασία ήταν κομμάτι μιας αλυσιδωτής έκρηξης που προκλήθηκε από **κοινωνικότητες που φαινόταν ότι δεν χωρούσαν σε ρόλους και κοινωνικές δομές του παρελθόντος**(παραδοσιακή



οικογένεια, αγροτική ζωή, πουριτανισμός, ηθική της εργασίας κτλ). Η βιομηχανία της διασκέδασης που αναπτύχθηκε, συγκεντρώνει πολλά από τα χαρακτηριστικά της συνεργατικής ανθρώπινης δραστηριότητας που υπήρχαν εκτός αγοράς για αρκετό καιρό και από ένα σημείο και έπειτα εγκολλώθηκαν στο καπιταλιστικό μοντέλο σε μια προσπάθεια ώστε το σύστημα να τους χωρέσει όλους. Ο απώτερος στόχος ήταν να ομογενοποιήσει τις υπερβάσεις όχι λειαινόντάς τις μόνο με τη βία, αλλά κυρίως απλώνοντας τα όρια του πέρα από τις κορυφογραμμές των αρνήσεων. Για να το συμμαζέψουμε λίγο το πράγμα, όταν αναφερόμαστε σε γνωσιακούς εργαζάτες δεν εννοούμε μόνο όσους εργάζονται ως προγραμματιστές για παράδειγμα, αλλά κυρίως το γενικότερο σύνολο των μορφών εργασίας που εμπεριέχουν αναπόδραστες ανθρώπινες κοινωνικές δεξιότητες, και χωρίς αυτές δεν μπορούν να λειτουργήσουν. Οι εργαζόμενοι, σε άυλες μορφές παραγωγής κατά κύριο λόγο, παράγουν υποκειμενικότητα, ένα τρόπο και ένα περιβάλλον για να δομούνται οι κοινωνικές σχέσεις στα πεδία της κοινωνικότητας, της επικοινωνίας, της πολιτισμικής σφαιράς. Δημιουργούν το πολιτισμικό περιεχόμενο του προϊόντος. Το πλαίσιο της κοινωνικής σχέσης που θα εκτυλιχθεί η ικανοποίηση μιας κοινωνικής ανάγκης. Δευτερευόντως είναι παραγωγοί κεφαλαίου. Αυτό συμβαίνει γιατί η εμπορευματοποίηση μη υλικών κοινωνικών αναγκών έβαλε δυναμικά στο παιχνίδι παράγοντες όπως η επικοινωνία, που μεσολαβούν ανάμεσα στην παραγωγή και την κατανάλωση. Από το μπαρ έως τις εταιρίες ανακύκλωσης, το ζητούμενο για την κυριαρχία είναι πως θα μεταφραστεί όλο αυτό το πλεόνασμα επικοινωνίας, γνώσης, συνεργασίας, με όρους παραγωγικότητας. Ένα μύθο που πρέπει να αναμφίβολα να καταστρέψουμε, και μια λογική (της παραγωγικότητας) που πρέπει να αποδομήσουμε.

Το λεπτό σημείο

Στην προτελευταία πρόταση λέμε με οικονομικούς όρους Σότι αυτή είναι η επιδίωξη του κεφαλαίου. Ε, το να λέει κάποιος ή κάποια ή ακόμη χειρότερα πολιτικό χώροι ότι τα πάντα πια έχουν γίνει εργασία, άθελά τους ελπίζουμε, ταυτίζεται με την κίνηση της κυριαρχίας να τα εντάξει όλα στο σχήμα της εργασίας. Να μετρούνται τα πάντα με όρους παραγωγικότητας. Το σχήμα αυτό στοχεύει να αποικίσει κάθε πτυχή της ζωής μας. Αναπολεί, όχι άδικα, τις εποχές που τα πράγματα ήταν απλά ή έστω έτσι νόμιζε ότι ήταν. Τότε που η ηγεμονία του λενισμού είχε διαμορφώσει ένα κλίμα αυτάρκειας για τους αγωνιζόμενους εργάτες. Την ψυχεδελική εξίσωση εργατικού αγώνα και επαναστατικής διαδικασίας. Σήμερα ο εργατισμός επανέρχεται μασκαρεμένος σε μια μεταμοντέρνα εκδοχή του λέγοντας ότι όλα πια έχουν γίνει εργασία. Διευρύνοντας τα όρια της τάξης για να τους χωρέσει όλους, να τους ομογενοποιήσει. Σας θυμίζει κάτι από την προηγούμενη παράγραφο; Ενώ όμως οι όροι έχουν αλλάξει η σύγκρουση κεφαλαίου εργασίας εξακολουθεί να είναι το κεντρικό πολιτικό επιχείρημα. Εκεί που διατηρεί αλώβητους τους όρους του λενιστικού παρελθόντος είναι στην αντιιμπεριαλιστική φρασεολογία αντιαμερικάνικη ή αντι-αμερικάνικη.

...Το να αναδεικνύεται η εργασία, ακόμη και αν είναι βασική ασχολία του ανθρώπου, στην καθοριστική έννοια της ανθρώπινης δραστηριότητας είναι μια μορφή προτεσταντικού ασκητισμού, που εξυπηρετεί βασικά την προπαγάνδη του συστήματος. Ο κόσμος

δεν είναι ένα απέραντο εργοτάξιο. Η σημαντική διάσταση του υλισμού είναι η ανθρώπινη απόλαυση και ευτυχία και μόνο σε σχέση με αυτά μπορεί να θεωρείται εργασία. Το σύστημα για να εξισορροπήσει την καταπιεσμένη προσωπική ευτυχία, δημιουργήσει μια μαζική κατανάλωση, σαν υποκατάστατο ψυχαγωγίας, που προλαβαίνει να εκτονώνει τη γενική δυσαρέσκεια...

(Εμεις Αυτό και οι Άλλοι, Γιωργος Μεταξάς, Μαυρη Λίστα, 2001)

Ξαναπρεκαριότο

Οι κινήσεις των πρεκαριών που άρχισαν πριν από κάποια χρόνια στην Ιταλία έβαλαν στο κέντρο της αντιπαράθεσης την έννοια της προσωρινότητας σε όλα τα πεδία της ζωής. Από την εργασία μέχρι τις φιλικές σχέσεις. Η καταγωγή αυτών των απόψεων έχει την αφετηρία της στην πληθυντική υπαρξιακή ποικιλότητα που γονιμοποιήθηκε στα κοινωνικά κέντρα. Ταυτότητες που επιτίθενται λυσσαλέα στον καθωσπρεπισμό της ζωής στην παραδοσιακή αγωνιστική οικογένεια. Συνεχιστές της διάχυτης αυτονομίας των ινδιάνων των μητροπόλεων. Μπερδεύουν τις ταυτότητες στο φύλο και τη σεξουαλικότητα, διευρύνουν τα επικοινωνιακά δίκτυα, αναζητούν μουσικές που μπορούν να συντονιστούν με το ρυθμό της πόλης. Το βασικότερο δεν επενδύουν χρόνο και προσδοκίες στην εργασία αυτή καθ' αυτή. Νέες κοινωνικότητες ανε-

ξίτηλα χαράζουν τις πλειοψηφικές αυτές φιγούρες. Πλειοψηφικές όχι γιατί είναι περισσότεροι, αλλά γιατί φέρνουν νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά για το πώς έχει σημασία να ζούμε. Τι έχει αξία στον μεταμοντέρνο φασισμό που ζούμε.

Η προσωρινότητα όπως μπαίνει κεντρικά είναι πολύπλοκη. Από τη μια το σύστημα προσπαθεί να διευρύνει την προσωρινότητα στην εργασία και την ευκαιριακότητα στο κοινωνικό πεδίο της ύπαρξης αυξάνοντας την παραίτηση, καταδικάζοντας μας να ζούμε σε ένα διαρκές παρόν. Υπό αυτή την έννοια εντείνει σε ένταση την επίθεσή του. Στον αντίποδα οι νέες γενιές αρνούνται τις σημασίες που για χρόνια επένδυναν την εργασιακή ηθική. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο που οι πρεκαριοι δεν επιλέγουν ως κύριο πεδίο αντιπαράθεσης το χώρο εργασίας⁴. Εμφανίζονται ως ένα πολύχρωμο ποτάμι στις αρτηρίες των πόλεων για να διαδηλώσουν την επιθυμία να επιτεθούν συνολικά στην κενή νοήματος καπιταλιστική προσταγή. Ο τρόπος, σε στυλ parade χωρίς να γίνεται πασιφιστικός δηλώνει ρητά ότι δεν παραπέμπει στο αίτημα για παραπάνω ένσημα και μόνο αλλά σε μια αλλοπρόσαλλη ύπαρξη, που η σχιζοφρένεια των ρόλων που καθημερινά υποδύεται, διαλύει τον εαυτό για να τον επανασυγκροτήσει σε μια εγωιστική μηχανή. Η ανάμειξη του underground με την προσωρινότητα συμβολίζει κάτι σημαντικό. Τη ρήξη με τις μαζικές κουλτούρες όχι ως στυλ, αλλά ως μια στάση ριζοσπαστική, αγωνιστική. Τα υποκείμενα αυτά δεν ζητούν απλώς περισσότερη εργασιακή ασφάλεια για να συνεχίσουν τους κύκλους δουλειά, τηλεόραση σουπερμαρκετ. Ούτε αυτοεξαπατούνται με την υπόσχεση κάτσε να τα πάρουμε αυτά και μετά θα ασχοληθούμε και με τα υπόλοιπα. Το στοίχημα που βάζουν οι αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες είναι να συνθέσουν ένα κοινωνικό πρόταγμα, μια ολότητα, που να εμπερικλείει τα ποιοτικά χαρακτηριστικά άρνησης της εργασίας με τις νέες μορφές επικοινωνίας, γνώσης και δημιουργίας νοημάτων ζωής. Η αβεβαιότητα σοβαρά να λογισθεί ως μια διαρκή κίνηση προς την ουτοπία και να μην επιδιωχθεί ένας ακόμη συμβιβασμός (τουλάχιστον όχι μόνο αυτό) με το μεταφορντιστικό παράδειγμα. Να φτιάξουν δίκτυα που να οικειοποιούνται το πλεόνασμα κοινωνικών δεξιοτήτων που ο καπιταλισμός μετατρέπει σε εμπόρευμα παραγόμενο με όρους προσωρινότητας. Να προχωρήσουν στην γενικευμένη αυτοαξιοποίηση των δυνατοτήτων που βουλιάζουν και χάνονται σε μια αθλιότητα συνηθειών που τελικά παράγουν οδύνη και μοναξιά.

1 Ταυτόχρονα εδώ θέλουμε να προσθέσουμε επισημάσεις συντρόφων, ότι στο ανδροκρατούμενο κόσμο της εργατικής αντίστασης αποτελούσε μια ρήξη η σύνδεση με το εργατικό κίνημα υπό την έννοια ότι οι γυναίκες αποκτούσαν λόγο για να στραφούν σε ορισμένες περιπτώσεις εναντίον του αγωνιστικού μισογυνισμού.

2 Εδώ να σημειώσουμε ότι ακόμη και οι πρωτοπώροι της προσέγγισης του κοινωνικού εργοστασίου όπως ο νέγκρι έχουν αναγκαστεί να αναδιπλωθούν μιλώντας για βιοπολιτική, γενική νόηση, βιοξουσία κτλ

3 Ο κοινωνικός χαρακτήρας σε ένα πρώτο χρόνο κάποιες φορές μπορεί σε περιλαμβάνει μια μορφή ψυχολογικής βίας που να επιβάλει μια κοινωνικότητα που με την επανάληψη και την συνήθεια ενσωματώνεται ως αναπόσπαστο κομμάτι του εαυτού.

4 Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν οργανώνονται στο χώρο εργασίας ή ότι υποτιμάτε μια τέτοια οπτική, αλλά ότι επιλέγουν ως κεντρικό πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης τους χώρους που η βιοξουσία ανθεί.



οι πρεκαριοι δεν επιλέγουν ως κύριο πεδίο αντιπαράθεσης το χώρο εργασίας, εμφανίζονται ως ένα πολύχρωμο ποτάμι στις αρτηρίες των πόλεων για να διαδηλώσουν την επιθυμία να επιτεθούν συνολικά στην κενή νοήματος καπιταλιστική προσταγή

ΑΠΟ ΤΟ "NEW DEAL" ΣΤΟ "NO DEAL"

Εδώ και 80 περίπου χρόνια η κοινωνική ειρήνη διατηρήθηκε κουτσά στραβά πατώντας στην ιδεολογική και κοινωνική πλατφόρμα του λεγόμενου New Deal. Το κοινωνικό συμβόλαιο προέκυψε από τις σοφές λύσεις του κενυς από το κραχ του '29 και μετά. Το μοντέλο της μαζικής παραγωγής θα κρατούσαν μακριά από στραβοπατήματα και χαράδρες υποκατανάλωσης, με το λεγόμενο κοινωνικό κράτος (που διαρκώς σπρώχνει την οικονομική δραστηριότητα, σε νεοφιλελεύθερο υποτίθετε καθεστώς) και ένα εύρος θεσμών και νομικών προδιαγραφών που προστάτευαν την εργασία. Έπρεπε βλέπετε να υπάρχουν κάποιοι που να καταναλώνουν. Η λεγόμενη ποιότητα ζωής. Αυτά μέχρι σήμερα. Όσο για την Ελλάδα αυτά ίσχυαν σίγουρα από την μεταπολίτευση και μετά.

Τις τελευταίες τρεις εβδομάδες δύο κινήσεις άρχισαν να κρούουν τις καμπάνες της διάλυσης του New Deal. Το τέλος της ήπιας προσαρμογής με το νομοσχέδιο για την άρση της μονιμότητας στις δεκο. Την αμφισβήτηση του κατώτατου ημερομίσθιου από τον πρόεδρο του ΣΕΒ. Δεν φαίνεται και τόσο συμπτωματική η προώθηση των σχεδίων του σεβ και του ελληνικού κράτους. Γιατί κατείγγειλε ως ανεφάρμοστο το νομοσχέδιο για τις δεκο ο κυριακόπουλος ενώ στη συνέχεια ζήτησε ακριβώς τα ίδια για τον ιδιωτικό τομέα; Μα γιατί δεν μπορεί το κράτος να θεσμοθετεί την ελαστικότητα μόνο για πάρτη του, αλλά και για τους ιδιώτες που τα καλοκαιρινά δωράκια δεν τους χόρτασαν.

Από τη μία δεν διαλύουν τις δεκο αλλά φτιάχνουν νομοσχέδια για τη συμπίεση του κόστους, γιατί προς το

παρόν τουλάχιστον τονώνουν την οικονομία με κεφάλαια από το κράτος δηλαδή από τους φόρους. Χωρίς αυτά τα πακέτα η οικονομία και μαζί της οι βιομήχανοι θα βουλιάζαν, καθώς δεν αποτελούν παρθενογένεση αλλά γνήσια κρατικοδίαιτα αρπακτικά. Το ότι δεν ακούν πια την ηχώ της φωνής του φορντ είναι γιατί νιώθουν την ανάσα της κίνιας, της ινδίας και των υπόλοιπων πολυπληθών χωρών. Το No Deal που επιδιώκουν αφηγήτες τους ευσεβείς πόθους για την γενίκευση της προσωρινότητας της αναφάλειας, να μην υπάρχει πάτος στο μισθό. Και αυτό ισχύει σε όλη την ευρώπη. Η συνομοσπονδία των ευρωπαίων βιομηχάνων Unice, υποστηρίζει ακριβώς την ίδια θέση, να καταργηθούν τα κατώτατα μισθολογικά όρια. Μια φωνή και μια γραθιά λοιπόν. Αυτή είναι η γενική τάση, μόνο που μη σας κάνει έκπληξη εάν όπως επισημένετε σε άρθρο αστικής φυλλάδας: ...επειδή η πεμπτουσία του εθνικού συμφέροντος, της ανάπτυξης, είναι η κατανάλωση (its purchasing power, stupid). οι εμπνευστές της έσχατης μεταρρύθμισης θα εκλιπαρούν για κρατικές καταναλωτικές ενέσεις στους υποαμειβόμενους προλετάρους, θα επιζητούν πάλι μια γενική συλλογική σύμβαση με τα όλα της, και αν στο μεταξύ η ΓΣΕΕ έχει διαλυθεί στα εξω συντετέθη θα την επανιδρύσουν με δικά τους έξοδα. Γιατί το παιχνίδι "μισθός, τιμή, κέρδος" απαιτεί τουλάχιστον δύο. Συμβαίνει βλέπετε αυτό που είχε πει ο ενγκελς για το μέσο άγγλο επιχειρηματία του 19ου αιώνα: ευχαρίστως δίνει ένα αυγό για να κερδίσει ένα βόδι, και όταν το 'χει αποκτήσει κάνει δώρο το αυγό στον προλετάριο...

Κινητοποιήσεις στην Ιταλία

Στα πλαίσια της ταχείας διακίνησης εμπορευμάτων μεταξύ Ιταλίας Γαλλίας, αλλά και ενόψει των χειμερινών ολυμπιακών αγώνων η ιταλική κυβέρνηση έχει ξεκινήσει ένα έργο με στόχο να δημιουργήσει μια σιδηροδρομική γραμμή από το Τορίνο προς τη γαλλική Λυών, πράγμα το οποίο απαιτεί τη διάνοξη σήραγγας κάτω από τις Άλπεις. Η οικολογική καταστροφή στην περιοχή θα είναι τεράστια καθώς άπειροι τόνοι μπάζων -και ουρανίου- θα διακινούνται καθημερινά για τα επόμενα τουλάχιστον δέκα χρόνια.



Το κύμα αλληλεγγύης ήταν μεγάλο με τη συμμετοχή κατοίκων και τοπικών φορέων, οι οποίοι και κατέλαβαν την πεδιάδα Val di Susa κατασκηνώνοντας για πέντε μέρες. Η αστυνομία απάντησε με άγρια καταστολή τραυματίζοντας εκατοντάδες άτομα, πράγμα που ξεσήκωσε ένα ακόμα μεγαλύτερο κύμα αλληλεγγύης στα σχολεία και στα εργοστάσια. Έτσι στις 9 Δεκέμβρη 50.000 διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία και επανακατέλαβαν την περιοχή.

Η κινητοποίηση των αρχών αναμένεται να είναι μεγάλη ενόψει της μεγάλης διαδήλωσης που έχει προγραμματιστεί για τις 17/ 12 στο Τορίνο, καθώς το Τορίνο είναι η πόλη στην οποία θα γίνουν οι χειμερινοί ολυμπιακοί αγώνες.



Αναρχικοί ενάντια στις βάσεις στη Βουλγαρία

Τα τελευταία χρόνια και μετά τις αντιπαραθέσεις Αμερικής-Ευρώπης στις εκστρατείες στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει διαδικασίες μεταφοράς των βάσεων τους από τις «εχθρικές» ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γερμανία, στις φιλοαμερικάνικες, όπως είναι η Βουλγαρία. Έτσι έχει προγραμματιστεί η εγκατάσταση 2700 στρατευμάτων στη Βουλγαρία και αντίστοιχα 2300 στη Ρουμανία, σε βάσεις που θα κατασκευαστούν στις εν λόγω χώρες. Οι βάσεις αυτές θα χτιστούν σε στρατηγικής σημασίας περιοχές όπως τα παράλια Μπουργκάς, απ' όπου θα περνάει ο αγωγός φυσικού αερίου από την ανατολή προς τη δύση.

Στα μέσα του Νοέμβρη πάνω από 200 αναρχικοί διαδήλωσαν στους δρόμους της Σόφιας στη Βουλγαρία. Η συγκεκριμένη διαδήλωση είχε περισσότερο ενημερωτικό χαρακτήρα καθώς οι συζητήσεις μεταξύ Βουλγαρίας-Αμερικής είναι ακόμα σε εξέλιξη.



Τώρα που η Serono -εταιρία βιοτεχνολογικών προϊόντων - μέσω της Ελευθεροτυπίας, μου εύχεται υγεία για το 2006 να θυμηθώ να νιώσω καλύτερα. Μπρρρρ...

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΕΧΜΕΤ ΤΑΡΧΑΝ

Στις 9 Δεκέμβρη, διεθνή ημέρα των φυλακισμένων για την ειρήνη, πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις αλληλεγγύης για τον φυλακισμένο τούρκο αναρχικό, ομοφυλόφιλο ακτιβιστή και ειρηνιστή Μεχμέτ Ταρχάν. Οι εκδηλώσεις έγιναν σε διάφορες πόλεις, στη Φρανκφούρτη, το Βερολίνο, το Λονδίνο, το Παρίσι, το Βελιγράδι, τη Νέα Υόρκη, τη Θεσσαλονίκη. Ο Μ. Ταρχάν, ολικός αρνητής στράτευσης από το 2001, συνελήφθη στις 8 Απρίλη 2005 στη Σμύρνη και από τότε κρατείται και έχει υποστεί βασανιστήρια στις στρατιωτικές φυλακές, όπου έκανε πολυήμερη απεργία πείνας.

Κρατική δολοφονία murίζει η υπόθεση...

Το πρωί της Πέμπτης 22 Δεκέμβρη ο Bill Rodgers, 40 ετών, μέλος του Arizona Indymedia και συνιδρυτής του τοπικού βιβλιοπωλείου/ στεκιού Catalyst Infoshop βρέθηκε νεκρός στο κελί του στη φυλακή Flagstaff της Αριζόνα. Το γραφείο του σερίφη του Coconino County καθώς και ο ιατροδικαστής ανακοίνωσαν πως αυτοκτόνησε τοποθετώντας μια πλαστική σακούλα στο κεφάλι του, ενόσω βρισκόταν σε ατομικό κελί στη φυλακή Flagstaff όπου κρατείτο μέχρι τη μεταφορά του στην πολιτεία της Ουάσιγκτον.

Ο Bill ήταν ένας από τους επτά συλληφθέντες-θύματα του πλέον πρόσφατου κυνηγιού μαγιστών του FBI. Όπως και οι υπόλοιποι/ες, είχε συλληφθεί τον προηγούμενο μήνα και αντιμετώπιζε κατηγορίες συμμετοχής στο Earth Liberation Front (την νο.1 από το FBI ντόπια οικο-τρομοκρατική οργάνωση) και ενέργειες που υποτίθεται ότι σχετιζόνταν με αυτά.

Τον Bill τον οδήγησαν φυλακή όχι με την κατηγορία ότι ήταν μέλος του Indymedia Αριζόνα ούτε ότι συμμετείχε στο τοπικό βιβλιοπωλείο. Τον Bill τον πήγαν πιθανότατα μέσα, όπως ισχυρίζονται σύντροφοί του από τις λίγες πληροφορίες που μπόρεσαν να αντλήσουν από τις αρχές σε σχέση με τις κατηγορίες, για ζημιές που έγιναν σε δημόσιο κτίριο στην Ουάσιγκτον το 1998.

πηγές: catalystinfoshop.org, SupportBill.org, athens.indymedia.org



Τις μέρες της απραξίας που η μοναξιά γίνεται απελπισία και μας παίρνει από κάτω, συνειδητοποιούμε την κανονικότητά μας και την ιστορική μας συνέχεια, συνοχή, συνενοχή. Fuck you Christmas

ΕΚΔΟΣΕΙΣ



Κυκλοφόρησε μέσα στο Νοέμβριο η μπροσούρα "Βιοπολιτική Γνώση Εξουσία μια ανάγνωση του έργου του Φουκώ" ως συνέχεια της εκδήλωσης με το ίδιο θέμα που οργανώθηκε από την ομάδα βιβλιοθήκης της Υφανέτ στις 24/2/05. Η έκδοση περιλαμβάνει την εισήγηση της ομάδας που πραγματεύεται τα παραπάνω ζητήματα, την παρέμβαση του Δ.Γαβριηλίδη με θέμα "η επικαιρότητα του Μ. Φουκώ" και την απομαγνητοφώνηση της συζήτησης που ακολούθησε πάνω στα ζητήματα της βιοπολιτικής, της πειθαρχίας, του υποκειμένου.



Κυκλοφόρησε από την σειρά «τα μάτια του πλήθους» της αντιεξουσιαστικής επιθεώρησης Black Out η μπροσούρα «Μια νύχτα με τον Sergio στην Ρώμη». Μια συζήτηση με τον εκδότη του θεωρητικού περιοδικού Derive Approdi, στην οποία συμμετέχει και ο Augusto Illuminati και η οποία πραγματεύεται τις θεωρητικές τάσεις και τις επιλογές του ιταλικού ανταγωνιστικού κινήματος σήμερα, προσπαθώντας να τις συνδέσει με το παρελθόν. Πώς αντιμετωπίζουν σήμερα στην Ιταλία τους μετασχηματισμούς της εργασίας; Πώς αντιλαμβάνονται τα κινήματα της μετα-αυτονομίας τις νέες υποκειμενικότητες που αναδύονται; Πώς συνδέονται όλα αυτά με το παρελθόν και τις μνήμες της ιταλικής αυτονομίας; Πώς φτάσαμε στην πρωτομαγιάτικη διαδήλωση του precariato στο Μιλάνο το 2005; Η μπροσούρα κυκλοφόρησε σε 2.000 αντίτυπα και θα την βρείτε στις καταλήψεις της Θεσσαλονίκης (αλλά και άλλων πόλεων) και σε επιλεγμένα σημεία της πόλης.